

R.S.V.P. TO R.I.P.

В БИВЧА
ВЕЧІРКА

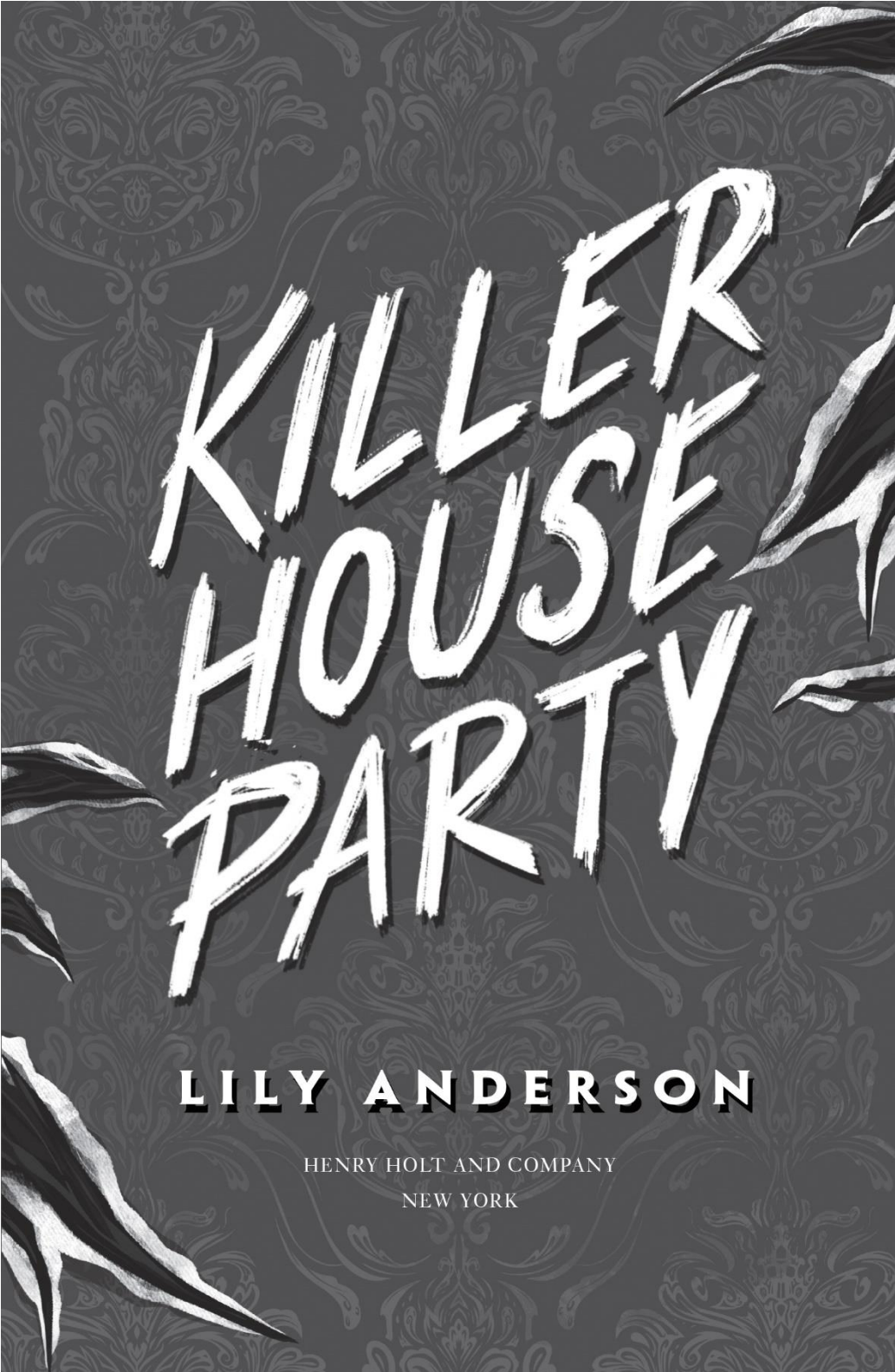
БУКВОЯЖ

ЛІЛІ АНДЕРСОН

Переклад здійснювався виключно для каналу

Буквояж – 2025

Ми не несемо відповідальність за продаж нашого перекладу

KILLER HOUSE PARTY

LILY ANDERSON

HENRY HOLT AND COMPANY
NEW YORK

ДЛЯ КІТА КАРСОНА...
БУДИНКУ, А НЕ ХЛОПЦЯ.

Ми ніколи не буваємо "вдома": ми завжди поза собою. Страх, бажання, надія штовхають нас у майбутнє; вони позбавляють нас почуттів і турботи про те, що є зараз, щоб витратити час на те, що буде – навіть тоді, коли нас самих вже не буде.

– МІШЕЛЬ ДЕ МОНТЕНЬ

Бактаун був місцем, звідки можна було виїхати. Межовий простір між містами. Місце, де щоранку дороги забивалися людьми, які їхали на роботу в місця, де вони не могли собі дозволити жити, залишаючи по собі безлике, безкультурне передмістя, в якому вони ніколи не думали, що виростуть їхні діти.

Зрештою, всі покинули Бактаун. Торгові центри закрилися. Ресторани оновлювалися, щоб не відставати від телевізійної реклами. Великі магазини перетворилися на мегацеркви, які стали центрами збуту для великих магазинів.

Єдиною константою залишався Маєток Дайнхарт.

Маєток так само, як і пагорб під ним, височів над містом. Всі знали історії про Погану Подію, яка там сталася, але ніхто не знав, що було правдою. Що б не сталося з родиною Дайнхартів багато років тому, воно було втрачено для часу, замкнене в будинку, який був забитий дошками зсередини.

Того дня, коли дошки були зняті, світло вперше в цьому столітті осяяло кожне вікно. Це помітили всі в Бактауні.

Саме цього і хотів власник маєтку.

У кожному місті є будинок з привидами. Маєток Дайнхартів був нашим.

Те, що сталося з родиною Дайнхартів, було першою страшною історією, яку я коли-небудь чула. Мій тато розповідав її мені багато разів, особливо на Гелловін. Він виріс у Бактауні, дивлячись на покинутий будинок на пагорбі. Він любив його таємничість і моторошну велич.

Це його версія цієї історії.

Майже рівно сто років тому... (Це завжди "майже рівно", незалежно від року, але насправді це було десь між Першою та Другою світовими війнами).

Дайнхарті були найбагатшою родиною в Бактауні. Містер Дайнхарт володів цибулевою фабрикою (там, де зараз боулінг), на якій працювало більшість чоловіків у місті. Місіс Дайнхарт носила хутряні шуби і довгі намиста з перлів. У них було більше грошей, ніж у Бога. Більше грошей, ніж розуму.

Тоді Фаундерз Гілл був громадським парком. Він був вкритий польовими квітами та гаєм фруктових і горіхових дерев. Люди влаштовували там пікніки і милувалися прекрасним видом на місто.

Поки Дайнхарті не купили парк і пагорб під ним. З'явився паркан з табличкою, що попереджала порушників не заходити під загрозою насильства. Дайнхарті побудували там свій особняк, на найбажанішій ділянці землі в окрузі.

Люди в місті спостерігали, як дерева на пагорбі в'януть від врожаю, який не був потрібен Дайнхартам. Солодкий сморід гнилих яблук і перестиглих слив долітав за вітром до їхніх домівок. Ненависть до родини Дайнхартів зростала. Гноїлася. Метастазувала в прокляття. Місто хотіло, щоб сім'я Дайнхартів зникла.

А потім Дайнхарті почали вмирати.

У сім'ї Дайнхартів було п'ятеро дітей, і вони вмирали в тому ж порядку, що й народжувалися. Старший впав зі сходів і розтросив собі череп. Другий з'їв одне з яблук на пагорбі, розкусив насіння і помер від отруєння ціанідом. Третя наклала на себе руки, щоб врятуватися від жаху очікування прокляття. Потім їх

залишилося двоє. Син і донька. Містер і місіс Дайнхарт злякалися, що втратять своїх останніх дітей. Так злякалися, що уклали угоду з дияволом.

("Справді? З дияволом?" запитала б я. Ми вірили лише в різдвяні ялинки та крашанки, а не в диявола з рогами та вилами в буквальному розумінні.

"Диявол завжди з'являється там, де є достатньо грошей", – казав тато.

Це призвело до того, що я закричала від жаху, коли на свій сьомий день народження отримала від бабусі 50 доларів).

Диявол сказав їм: "Ваша сім'я проклята. Єдиний спосіб зняти це прокляття – це смерть одного з вас. Обміняйте своє життя на життя вашої дитини".

Містер і місіс Дайнхарт не повірили в це. Ну, вони відмовлялися вірити, а це зовсім інше. Відмовлятися вірити – це прикидатися, коли правда застрягла у вашому шлунку. Вони прогнали диявола і вжили заходів обережності. Вони відмовилися їсти що-небудь, крім консервів і сухого молока. Вони зачинили дітей у маєтку, забивши всі двері та вікна дошками.

Зрештою, один з дітей захворів. Ніхто не знає, як саме, адже в будинку були лише їхні власні мікроби. Але батьки Дайнхарт злякалися. Не тільки через страх за дитину, але й за себе. Тепер попередження диявола не здавалося таким смішним. З ростом температури дитини зростала і їхня параноя. Єдиним способом зупинити прокляття була смерть одного з батьків. Та жоден з них не був добровольцем. Вони спали з ножами під подушкою. А потім взагалі перестали спати. Вони кружляли навколо один одного, впевнені, що інший планує їхню смерть. Будинок бачив стільки смертей, що відчував, що ще одна вже близько.

Чи прокляття було знято? Я не знаю. Сім'я нікуди не виїжджала. Ні пішки, ні на катафалку.

Вони й досі в цьому будинку, вже давно мертві. І разом назавжди.

Звучить як пекло, чи не так?

Після цілого життя, яке я провела в досконалості, я запізнилася на щось надзвичайно дурне. Влаштувати вечірку в будинку з привидами – це був наступний рівень.

Це було питання життя або смерті. Все моє майбутнє було на кону.

Мої батьки не розмовляли один з одним без адвокатів протягом шести місяців. Шість місяців крикливих сварок, судових засідань, переїздів і нових гівняних будинків, що смерділи дешевою фарбою.

А потім, за тиждень до випуску, вони запросили мене на вечерю в пупусерію, куди ми ходили святкувати кожен табель успішності. Я, дурна, думала, що вони хочуть відкинути півроку дрібних розбіжностей і привітати мене. Може, подарують машину з величезним бантом або новий комп'ютер, як і належить першокурснику Віндзорського коледжу. Можливо, вони навіть зізналися б, що схаменулися і вирішили знову зійтися.

Не було ні подарунків, ні освідчень у коханні. Лише пустушки, які перетворилися на попіл у мене в роті, коли батьки сказали мені, що витратили мої гроші на навчання в коледжі.

На Маєток Дайнхарт.

Не те, щоб я не знала, що вони купили маєток. Всі знали. Аукціон за маєток потрапив у місцеві новини. "Місцеві ріелтори купують будинок з привидами".

Чого я не знала (і ніколи не могла здогадатися), так це того, що для того, щоб виграти цей аукціон, вони витратили всі свої заощадження до копійки. Включаючи гроші, які Віндзор очікував на мій перший рік навчання.

"Ми все повернемо", – пообіцяв мені тато. "Але це займе більше часу, ніж ми думали".

"Тому що ви погрожуєте судитися один з одним через це місце?" запитала я. "І жоден з вас не може навіть змінити замки в маєтку, поки не пройде через суд?"

Зі своїми темно-карими руками, вільно стиснутими поруч з недоторканою дієтичною колою, мама виглядала дратівливо спокійною по той бік столу. На ній було стільки макіяжу, скільки вона зазвичай приберігала для закриття ділової угоди. Я не була впевнена, чи намагалася вона залякати мене або тата.

"Це не означає, що ти ніколи не підеш до коледжу, Арден", – сказала вона. "Тобі просто потрібно буде відкласти вступ на рік. Або на два. У тебе ще є час, щоб вступити до БКК на осінь. І я буду дуже рада, якщо ти прийдеш працювати зі мною..."

"Або зі мною", – перебив тато.

Мама загрозовито підняла брови. Після розлучення вона забрала бізнес з нерухомості. Вона вирізала татове прізвище з вивіски і відфотошопила його з друкованих оголошень. Тато працював у компанії через два міста, тож вони не могли конкурувати за оголошення.

Крім того, не секрет, що мама завжди мріяла, щоб я приєдналася до сімейного бізнесу. Ми обоє в однакових синіх піджаках на вивісці, спина до спини, однакові посмішки в білу смужку. Як у її улюбленому телешоу "*Мама і я – нерухомість*", де команда матері та доньки продавала особняки загадково багатим парам. Вона навіть "жартома" придумала назву для нашого реаліті-шоу: "*Пухнасті Ласты*". Я сказала їй, що моя дупа не пухнаста. Це жирова тканина. Вона сказала, що зі мною не весело. Що, мабуть, було правдою.

"Ти хочеш, щоб я пішла в громадський коледж?" запитала я. Стіни пупусерії почали обертатися. Нудотно-жовта фарба нагадала мені жовч. У мене запаморочилося в голові. "Я – випускниця. У мене середній бал 4.3. Я все робила правильно! Я отримала стипендію, фінансову допомогу..."

"Ти не отримала повного фінансування", – сказала мама, якимось чином примудрившись зробити це моєю провиною. "Навіть зі студентськими позиками і твоєю стипендією, ми все одно мусимо оплачувати частину твого навчання, проживання та харчування. Ти ж не можеш їздити на роботу з дому. Ти не хотіла йти до місцевої школи. Ти вступила до приватного університету за межами штату. Це недешево".

"Тому що я отримала гарантований вступ до медичної школи після бакалаврату!" заперечувала я. "У мене є майбутнє! У мене є плани!"

Тато провів рукою по поголеній частині свого глянцевого чорного волосся. Після розлучення він почав ходити до якогось перукаря з Інстаграму, який намащував його помадою і підстригав цапину борідку. Він думав, що так виглядає молодшим. (Насправді ж він став схожим на пуерториканського суперлиходія).

"Ну, якщо у тебе немає п'ятнадцяти тисяч доларів, нено, тобі потрібен план Б".

Він мав рацію. Мені були потрібні п'ятнадцять тисяч доларів.

Я розповіла про це друзям наступного дня під час обіду в шкільній бібліотеці, де я могла відкрито і спокійно поплакати. (Плакати під час фінального тижня було настільки нормальним явищем, що бібліотекарка піднімала очі лише тоді, коли їй здавалося, що хтось шморгає носом у книжку).

"Ключ до фандрейзингу – це мати щось, чого хоче кожен", – сказала Ремі, розтягнувшись на кількох стільцях і закинувши одну ногу на стіл. "Печиво, попкорн, свічки..."

Медді Мей заткнула рота. "Від тієї свічки з жуваальною гумкою, яку я купила, щоб підтримати волейбольну команду, у мене так боліла голова. Вона пахла рутбіром і бензином".

"О так, вони були повним сміттям", – пирхнула Ремі. "Але у формі, яку ми купили на виручені гроші, ми виглядали так гарно. Особливо, коли ми виграли чемпіонат".

Я поклала голову на стіл, дозволивши слабкому струмочку сліз перекинутися через перенісся. Я так багато плакала з вечері напередодні, що це

навіть не було катарсисом. Просто рефлекс від необхідності знову вимовити це вголос: *Мої батьки витратили мої гроші на коледж.*

"Не думаю, що в світі знайдеться достатньо свічок у доларовому магазині, щоб заробити мені п'ятнадцять тисяч доларів менш ніж за два місяці", – сказала я. Я зітхнула. "Мені потрібно щось таке, за що люди заплатили б великі гроші. А потім мені потрібні люди, які мають багато грошей".

Ремі сплела пальці за головою і замислено почухала обличчя. "Кожен старшокласник Бактаунської школи за кілька днів матиме гроші", – сказала вона. "Випускний означає випускні квитки. Половина з тих, хто розсилає оголошення про випускний, хоче отримати чек від давно втраченої двоюрідної бабусі чи ще когось. Люди влаштовують банківський випускний тиждень. Я припускаю, що отримаю подарункову картку Starbucks і двадцять баксів, щоб витратити їх на Вечір тверезого випускника".

"Вечір тверезості!" закричала Медді Мей, схопившись зі стільця.

З усіх куточків кімнати на неї посипалися вигуки. Збентежена, її плечі піднялися до вух, і вона прикусила губу, щоб стримати своє хвилювання, коли вона напівстояла на сидінні стільця.

Вона продовжувала несамовитим шепотом. "Остання вечірка в старших класах – це зачинення в спортзалі з вчителями–супроводжуючими і орендованими надувними замками з дитячих днів народження. І це коштує сотню баксів за вхід! Що, якби ми могли запропонувати їм справжню вечірку?"

"Вечірку?" повторила я, не переконана. "Я ніколи не була на вечірках, не кажучи вже про те, щоб влаштовувати вечірки, за вхід на які треба платити. Де вона взагалі може бути?"

Після того, як мої батьки розлучилися, вони продали наш родинний будинок (так швидко, як тільки могли, і на п'ятдесят тисяч доларів менше, ніж просили). Мама переїхала в крихітний будиночок з однією ванною кімнатою і поставила моє ліжко–горище в одній з двох спалень. Тато зняв квартиру. Я не могла повірити, що чоловік, який хвалився, що продав сотню будинків до того, як йому виповнилося сорок, винаймає однокімнатну квартиру без заднього двору, без басейну і з правилами асоціації власників житла, що забороняють тримати домашніх тварин. Він втратив опіку не лише наді мною, а й над Спагетті та Фрикаделькою, нашими мопсами. Але йому все одно довелося оплатити рахунок ветеринара, коли Спагетті з'їв бджолу і роздувся, як маленька повітряна кулька з парадного Дня подяки. (Зі Спагетті все було гаразд, але у нього з'явився невеликий страх перед квітами, оскільки вони були територією його ворогів).

"Арден, твої батьки мають ключі від усіх порожніх будинків у місті", – сказала Ремі. "Вибери будь-який будинок на продаж з басейном і сусідами, які не викличуть копів, і ми в шоколаді".

Ідея прийшла до мене одразу, повністю сформована, ніби її посадили багато років тому, вона проросла мережею коренів і раптом розквітла. Вона була ідеальною. Те, чого хотіли всі в місті, але що могла забезпечити лише я. Те, що зруйнувало моє життя, могло також врятувати його.

Я сіла і змахнула залишки сліз зі щік. "Ні. Не просто будинок. *Будинок.* Маєток Дайнхартів. Скільки б ти заплатила, щоб потрапити всередину справжнього будинку з привидами?"

Очі Ремі витріщилися. "Буквально будь-яку ціну".

"А якщо там є алкоголь і кальян?" Медді Мей посміхнулася. "Подвоюємо будь-яку ціну".

Зненацька ми почали влаштовувати вечірку, щоб врятувати мені життя.

Підйом до Маєтку Дайнхарт був не для людей зі слабкими нервами. По-перше, пагорб був настільки крутим, що на вершину простіше було б виповзти (навіть якщо ви не товста дівчина з короткими ногами, якою я була). По-друге, будинок був хрестоматійно моторошним. Не тому, що в ньому нібито були привиди. Я не вірила в привидів. Я навіть не вірила, що Дайнхарти повбивали один одного сотнями сокир сто років тому. Будинок виглядав як декорація до Гелловіну, навіть на початку червня, коли навколо нього цвіли польові квіти. Він мав гострий дах, дві башточки та вікно на горищі, яке дивилося на місто, наче циклопічне око. З вигорілою цеглою, вкритою зелено-блакитним мохом, будинок справляв враження зомбі, якому байдуже, що його плоть почала гнити.

Усе своє життя я слухала, як батьки сперечаються про те, як вони врятують Маєток Дайнхарт. Одна з багатьох дратівливих речей у тому, що двоє батьків займаються нерухомістю: Вони не могли пройти повз будинок, не вгадавши його метраж і не подивившись його вартість в Інтернеті. А оскільки ми жили в містечку з величезним занедбаним особняком на пагорбі, вони багато говорили про нього. Скільки в ньому було спалень? Скільки камінів?

Нічого з цього не мало значення. Сперечатися про те, що в Маєтку Дайнхарт було більше вікторіанського чи яacobінського відродження, було все одно, що сперечатися про те, які дошки на вікнах – горіхові чи дубові. Не в цьому була суть будинку. Суть була в тому, що він був таємницею. Весь Бактаун був зачарований ним. Чи то тому, що вони любили давній справжній злочин і сім'ю, яка зачинилася всередині і нібито ніколи не виходила. Чи тому, що, можливо, його переслідували привиди Дайнхартів.

Кожен, хто виріс у місті, мав друга друга, який зазирнув у забиті дошками вікна і *щось* побачив. Закривавлений ніж на столі (але як вони могли побачити кров у темряві?). Сокиру, що застрягла в стіні (що не було доказом того, що сокира була знаряддям вбивства). Старший брат Ремі (якого також звали Ремі) сказав, що бачив цілого привида, який визирав з єдиного незабитого вікна на горищі.

Але це саме те, що люди шукали в будинку. Привидів. Докази. Сцени вбивств, що чудово збереглися за понад століття.

Я точно знала, що знаходиться всередині Маєтку Дайнхартів. Старі меблі, міль, антикваріат, зруйнований протікаючим дахом і мишачим нашествям. Мої батьки разом оглянули будинок півроку тому. Це був початок кінця.

Ключ від маєтку був напрочуд нормальним. Я уявляла собі щось важке і багато прикрашене. Можливо, з вирізьбленим на голові черепом і кістками. Або

брелок із застереженням: *"Залиш будь-яку надію, хто сюди увійде"*. Натомість це був лише маленький золотий ключик на тонкій смужці шкіри, що розсипалася. Я віддалено пам'ятаю, як мама розповідала, що цей ключ був знайдений у банківській скриньці останнього померлого родича Дайнхартів, що дозволило нарешті виставити будинок на аукціон. Дозволивши людям опинитися всередині вперше відтоді, як Дайнхарті з Бактауна забарикадувалися всередині.

Спітніла і наполовину сповнена жалю, я вийшла на ганок маєтку. Минуло лише кілька годин відтоді, як ми вийшли на сцену на випускному. Медді Мей, напевно, засипали подарунками (коштовностями чи сумочкою, яка коштувала більше, ніж увесь мій гардероб). Ремі витримувала обід зі своєю сім'єю досить довго, щоб переконати одного зі своїх старших братів купити нам випивку.

Мої батьки ніяк не могли вирішити, хто з них піде зі мною на святкову вечерю, тож після того, як я отримала диплом, кожен з них дав мені по двадцять баксів і сказав, щоб я йшла розважатися з моїми друзями.

"З ними тобі все одно буде веселіше, ніж зі старими батьками", – сказав мій батько, простягаючи мені гроші під час рукостискання, наче ми укладали таємну угоду.

Він не помилявся. Очевидно, що мої друзі були веселішими за моїх батьків, особливо після того, як мої батьки остаточно з'їхали з глузду, вирішивши, що вони більше не можуть бути подружжям чи бізнес-партнерами. Але в цьому був принцип. Ти мусиш проводити час зі своєю сім'єю після закінчення навчання. Я повинна була сидіти за столиком в Olive Garden з батьками, бабусями і дідусями, в оточенні всього мого випускного класу, їхніх батьків, бабусь і дідусів. Мама мала б голосно вимовляти слово "випускниця" і змушувати мене не знімати стрічку, щоб подивитися, чи не дасть нам офіціант безкоштовний чизкейк. Тато мав би цитувати фрагменти моєї промови і казати, що ораторські здібності я отримала від нього.

Але вони не могли святкувати мої досягнення, бо тоді їм довелося б згадати, що вони в мене вкрали.

Процес розлучення моїх батьків і юридичний арбітраж зупинили прогрес у реконструкції Маєтку Дайнхарт. На зарослому газоні висіла вибілена сонцем вивіска "НЕЗАБАРОМ Lozano Flack Realty", хоча "Lozano Flack Realty" більше не існувало. Ще одна річ на Фаундерз Гілл, яка застрягла в часі.

Дерев'яний ганок був потрісканий і прогнилий. Павутиння вкривало балки над головою. Тремтячи від нетерпіння, я вставила ключ у замок входних дверей і повернула його. Петлі заскреготіли, коли двері розчинилися всередині. На ганок влетіло затхле повітря, що смерділо пилом і килимом, і щось дивовижно солодке зітхнуло.

Я зайшла всередину і увімкнула ліхтарик на телефоні, розмахуючи ним перед собою, поки шукала вимикач. Коли я знайшла його, він увімкнув єдину люстру над головою. Її численні плафони та кристали були вкриті сірим пилом.

Я опинилася у вузькому фойє з дерев'яною підлогою, підставкою для парасольок і маленьким каламутним дзеркалом. Дзеркало було старе, темне і відбивало так само, як кришка від каструлі. І все ж у своєму каламутному відображенні я побачила, що прогулянка на пагорб позначилася на моєму волоссі. Моє волосся змокріло від поту. Я сподівалася, що Медді Мей не забуде взяти з собою плойку.

Пляшки в моєму рюкзаку дзенькнули об підлогу, коли я поставила його біля вішалки. Пройшовши вглиб будинку, я опинилася біля основи подвійних сходів, вкритих килимом. Вони звивалися по боках стіни до майданчика другого поверху, високо над головою. Під площадкою другого поверху з'яяла арка, що вела до решти будинку. Це була така нескінченна темрява, яку не затьмарював навіть слабкий промінь світла, що його створював ліхтарик мого телефону.

"Привіт!" гукнула я в темряву, гадаючи, чи почую відлуння, чи писк десятка мишей.

"Привіт!" – озвався голос за моєю спиною.

Задихаючись, я притиснула телефон до грудей, затиснувши ліхтарик між пальцями. Вхідні двері з гуркотом розчинилися. Темне дзеркало на стіні затріщало.

Ремі та Медді Мей з гуркотом вибігли з фойє. Обидві були навантажені різноманітними сумками, рюкзаками та аксесуарами. Ремі обв'язала талію курткою, як у листоноші. Медді Мей була в тій самій легкій блакитній сукні, яка була на ній під випускною сукнею. Її, безумовно, пригостили сімейним походом до Olive Garden.

"О, Арді, ти думала, що ми привиди?" – запитала вона.

Ніхто ніколи в моєму житті не намагався скоротити моє ім'я з Арден на Арді. Можливо, тому, що воно не було насправді коротшим, просто милозвучним. Від будь-кого іншого я б це зненавиділа. Але Медді Мей мала на увазі це з достатньою любов'ю, щоб зробити це нормальним. У неї не було поблажливої кісточки в тілі. Вона навіть ніколи не сварила мене за те, що я маю іспанське прізвище, але не володію цією мовою, хоча вона і всі її кузени вирости двомовними. На сімейній різдвяній вечірці вона перекладала для мене свою стареньку бабусю, але перескакувала щоразу, коли вживалося слово "gorda".

"Скоріше, я подумала, що це моя мама прийшла подивитися, чому одна з лампочок увімкнулася раніше", – сказала я. – "У неї кожна лампа налаштована на таймер, тому щовечора будинок освітлюється рівно на заході сонця".

Як по команді, весь будинок увімкнувся. Дзижчання жовтого світла зі спалень нагорі прорізалось крізь сходові перила. З увімкненням світлом будинок не став більш привітним. Килим на сходах був закривавлений. Стіни були в шрамах, особливо біля вікон, де дошки були прибиті цвяхами. Вдалині я бачила відблиск чогось металевого на кухні. Мама з татом присягалися, що не знайшли жодних трупів під час першого огляду, але я не могла не думати про всі історії про те, як сім'я Дайнхартів зачинилася тут і ніколи не виходила. Вбиті чи ні, вони, мабуть, померли тут, чи не так?

"Ого", – сказала Ремі, її гігантські блакитні очі охопили весь будинок одразу. Вона впустила поліетиленовий пакет, і один рулон туалетного паперу розплутав слід до сходів. "Ти справді це зробила. Ти провела нас всередину".

"Звичайно, я це зробила", – відповіла я, ображена тим, що я могла зазнати невдачі. Я ніколи раніше нічого не підводила. Я була надійною до помилки. Я все життя була відмінницею, яка завжди носила з собою запасний олівець, запасний тампон і позичену губну помаду (окремо від моєї звичайної губної помади, тому що, фу, мікроби). "Ти не вірила, що я зможу це зробити?"

"Я знала, що ти *зможеш*. Я просто не хотіла давати собі зайвих надій. Ми фактично всередині будинку вбивства", – сказала Ремі. На честь закінчення

школи вона сама відрізала собі чубчик, який вийшов лише трохи кривим. Не звикнувши до нього, вона постійно відкидала його з очей. "Ти вже знайшла тіла?"

"Ні тіл, ні привидів", – відповіла я. Я розстебнула рюкзак і дістала пляшку горілки. Вміст хлюпнув на скло, густіший за воду. "Але я дістала ось це".

"Так, чорт забирай!" Ремі підняла ящик міцного зельтеру над головою. "Давай вип'ємо!"

"Місце і пляшка розміром з Костко!" Медді Мей схвильовано заплескала в долоні. "Арді, ти вже стаєш зіркою цієї вечірки!"

Будинок підхопив звук, відбиваючись від стіни до стіни. Невидимий хор підспівував.

Вечірка. Вечірка. Вечірка.

Ми випили інавгураційні горілчані чарки з глибоких срібних свічників у їдальні. Я була б не проти випити з келихів у мастку (там стояла шафа, повна кришталю), але Ремі та Медді Мей відмовилися. Про всяк випадок, якщо в одній із чашок була отрута, яка вбила родину Дайнхартів.

"Ми навіть не знаємо, чи були вони отруєні", – заперечила я.

"Якщо ми дізнаємося, я не хочу, щоб це сталося через те, що нас отруїли", – сказала Ремі. Вона наповнила кожен з наших підсвічників до країв. Я намагалася не зосереджуватися на краплині воску, що прилипла до краю моєї свічки. Віск був безпечним. Це був практично мед, виділений з іншої частини бджоли. Можливо, з задньої частини. Але мені довелося відпустити це.

"Раз, два, пий!" сказала Ремі.

Ми перешили наші чарки. Горілка, зігріта від стрибків у моєму рюкзаку, боляче вдарила мені в живіт. На смак вона була близька до отрути, як нічого з того, що я коли-небудь куштувала. Для мого першого в житті алкогольного напою мені слід було обрати щось менш екстремальне. Я молилася, щоб не пити. Блювота, безумовно, знизилася б мою оцінку за вечірку. І навіть якщо збір коштів був моєю метою номер один, навчитися бути компетентною на вечірці було моєю метою номер два. Це буде важливо, коли я потраплю до коледжу.

Павук пробіг по столу. Я кинулася в бій і спробувала вдарити його порожнім свічником. Мені вдалося лише розбити сучки на старій деревині.

"Як тільки я знайду мітлу, з павуками буде покінчено", – сказала я, важко дихаючи. "Я зніму кожне павутиння і спалю їх, якщо доведеться".

"Ти не можеш цього зробити!" сказала Ремі. "Привиди ненавидять, коли ти починаєш щось пересувати".

"Навіть жуків?" запитала я. Я не поділяла любові Ремі до паранормального. Будь то шоу, подкаст чи сумнівного виробництва потоковий канал, якщо мова йшла про привидів, демонів, екстрасенсів, альтернативні виміри, не пояснені явища чи нерозгадані таємниці, Ремі закарбовувала це в пам'яті. (Вона з вдячністю відмовилася від *"Стародавніх прибульців"* після того, як зрозуміла, що це був глибоко расистський фільм. Єгиптяни побудували піраміди без сторонньої допомоги, ясно?)

"Навіть жуків", – сказала Ремі. "Я маю нагадати тобі про правила спостереження за привидами?"

"Ні, не варто", – сказала я.

Ремі вже почала. "Правило для привидів номер один: Не дратуй їх. Це означає, що не можна обзиватися, не можна глузувати, не можна відповідати.

Правило привида номер два: Не бери їхні речі. Не залишай нічого, крім слідів, не фотографуй нічого, крім фотографій. Як у національному парку. Правило привидів номер три, і це найважливіше: якщо щось відчуваєш, скажи про це. Привиди пахнуть тухлими яйцями".

"Так само, як і витік газу", – сказала я.

Ми з Ремі переглянули щонайменше сотню серій "*Спостереження за привидами*", зазвичай під час ночівлі, бо постійні страхи стрибків і пронизливий скрипковий саундтрек були дуже веселими і страшними в темряві. (Медді Мей завжди дуже боялася і ховалася в гору подушок.) Але це не означало, що я вірила у все це. Це було настільки очевидно, що все було несправжнім. Ведучі вдавали, що проходять через холодні точки, і мали пристрої–детектори привидів, які пищали один раз, якщо так, і двічі, якщо ні, і в кожному епізоді хтось чув шепіт привида і питав: "Хтось ще чув це?".

Якщо привиди можуть шепотіти, то навіщо господарям потрібні пристрої, що відповідають "так" і "ні"?

"Якщо відкинути привидів", – сказала Медді Мей, м'яко перебиваючи Ремі, перш ніж та почала перераховувати тонкі нюхові відмінності між привидами і газом, – "нам потрібно зберігати атмосферу. Будинки з привидами потребують павутиння та павуків. Думайте про них, як про прикраси на Гелловін".

"Гелловінські прикраси, які можуть повзати навколо і кусати тебе". Ремі ворухнула пальцями, дразнячись моторошністю.

"Дуже заспокоює, дякую", – сказала я, стримуючи тремтіння. Будучи донькою двох агентів з нерухомості, я мала здоровий страх перед усіма комахами. Занадто багато часу в дитинстві я провела, слухаючи жахливі історії про зараження. Клопи в килимі. Бджолині вулики в стінах. Терміти, що проїдають несучі балки. Павуки... Я не могла навіть думати про павуків. Мені хотілося вилізти зі своєї шкіри і кинути її в пральню.

"Чому б нам не переодягнутися?" сказала Медді Мей, пританцьовуючи на місці з ледь стримуваним хвилюванням. Чи то до школи, чи то на вечірку, чи то одягання костюма – було небагато речей, які Медді Мей любила так само сильно, як переодягатися. Вдома вона відчувала себе як вдома, коли кожна дрібна деталь її зовнішнього вигляду була саме такою, як вона собі уявляла. Вона почала складати свої численні сумки на обідній стіл, який займав більшу частину кімнати. "Ремі, я принесла тобі варіанти суконь".

Ремі сором'язливо смикнула поділ своїх квітчастих шортів. "Слава Богу. Не можу повірити, що мама купила моє випускне вбрання в "Ross Dress for Less". Ці шорти наче зроблені з мішковини та отруйного дуба. Мені потрібно переодягнутися до приходу Ханни. Вона допоможе мені шукати привидів".

"О," – сказала я. "Твоє перше побачення з Ханною, нарешті."

"Це не побачення", – сказала Ремі, червоніючи.

Намагаючись маневрувати пляшкою горілки однією рукою, вона налила собі другу чарку. Спиртне хлюпнуло на підлогу, змиваючи чисту пляму в бруд. Вперше я побачила закручену дерев'яну текстуру дощок підлоги, решту якої приховував клаптевий килим.

"Вона любить фільми жахів, тож має певне уявлення про привидів. Зачекай, я тобі казала, що їй не сподобався "*Жах Емітівілля*"? Це ж класика!"

"Класична містифікація", – сказала я. "Вони купили паскудний будинок і вигадали привидів, щоб повернути свої гроші. Це була погана інвестиція в нерухомість і історія з привидами. Можливо, це те, що моїм батькам варто було б зробити".

"О так", – сказала Ремі з голодним блиском в очах. "Вони можуть сказати, що будинок змусив їх витратити твої гроші на коледж, щоб змусити тебе залишитися в Бактауні. Існує безліч історій про те, що вбивства Дайнхартів були пов'язані з образою або з намаганням взяти під контроль сім'ю. Боротьба за спадщину, коли громада цурається їх. Забивання дверей і вікон, щоб переконатися, що ніхто не втече з місця вбивства. Мені особисто більше до вподоби ракурс "незнайомець–небезпека". Це дуже *по–холоднокровному*, просто пограбування пішло не так, і ціла сім'я була вбита".

Було дивно говорити про вбивства Дайнхартів у їхньому будинку. Неправильно. Це змусило мене відчувати, що ми були ревізорами, які зазирають у найпотаємніші моменти життя сім'ї, про які ми ніколи не дізнаємося. Я відчула полегшення, коли Медді Мей сказала: "Досить розмов про вбивства, будь ласка. Мене від них нудить. Ремі, у тебе буде достатньо часу, щоб підготуватися до приїзду Ханни. Ніхто не приходить вчасно на домашню вечірку".

Я б сказала, але не сказала. Це була перша вечірка без супроводу дорослих, на якій я була. Не те, щоб не було інших великих вечірок у школі Бактаун за останні чотири роки. Кузина Медді Мей, Найелі, влаштувала величезну караоке–вечірку перед своїм випускним минулого року. На вечірці в чиємусь гаражі обидві команди, відомі як "Бактаун Бакс" (одна футбольна, інша баскетбольна), кинули виклик одна одній у затяжному нокдауні за першість у пив–понг і *програли* дівочій волейбольній команді, яку очолювала Ремі.

Мене запрошували на ті вечірки і ще на кілька, але я була надто зосереджена на шкільних заняттях, на допомозі батькам в офісі, на тому, щоб не потрапити в якусь халепу. Все це не приносило мені ніякої користі.

"Давай озирнемося навколо", – сказала я. "Знайдемо ідеальне місце, щоб переодягнутися".

З пагорба будинок здавався мені великим, але, проходячи кімнатами, я відчула, що він приголомшує. Чи запросили ми достатньо людей, щоб заповнити його? Медді Мей відповідала за список гостей. Вона була єдиною з нас, хто ходив між соціальними світами Бактаунської школи. Я була міцно пов'язана з ботаніками–відмінниками. Ремі (волейбольна команда, за сумісництвом працівниця Таргет) була знайома зі спортсменами та нариками. Медді Мей (драматичний гурток і майбутня студентка Університету Невади, спеціальність "музичний театр" у Ріно) знала всіх і побувала на достатній кількості вечірок, щоб знати, хто може прийти на таємну вечірку, не проговорившись про це і не виклавши відео, за яке нас можуть закрити. До того ж, щоб не викликати підозр у батьків чи вчителів, декому справді довелося піти на "Ніч тверезого граду".

Кожна кімната в маєтку була заставлена меблями, схованими під завісами. Я уявляла, як мій тато збирається зняти чохли, а мама зупиняє його, поки вони

не будуть готові зробити повну інвентаризацію. Вона хотіла продати більшу частину цих речей в антикварні магазини. Тато хотів, щоб усе це залишилося в будинку, як пам'ятник спадщині Дайнхартів, готовий до перетворення на музей або доказ для подкасту. Я майже чула суперечку, яка мала б виникнути між ними. Їхні голоси ставали все гучнішими і гучнішими, поки звук їхньої суперечки не заповнив усі кімнати аж до надвисоких стель і не застукотів по протяжних однокамерних вікнах.

Грибовидна хмара пилу розквітла, коли я зняла найближчу скатертину. Під нею був більярдний стіл з червоною повстяною стільницею та різьбленими ніжками з червоного дерева.

"Справжня жива більярдна", – сказала Ремі. "Срань господня, не дивно, що твої батьки судяться один з одним за це місце. Вони могли б розбагатіти, продавши його".

"Вони не судяться. Вони в арбітражі", – сказала я. Для мене не було великої різниці, але мама завжди підкреслювала, що арбітраж є більш приватним, ніж судовий процес. Якби ми судилися один з одним, наш сімейний бізнес став би надбанням громадськості. Набагато краще для всіх нас було страждати мовчки, вдаючи, що це абсолютно нормально – знищувати один одного через одне погане бізнес-рішення.

Ремі обвела поглядом різьблення в стилі модерн на боковинах столу. "Якщо ми не знайдемо більярдний кий, це буде ідеальним місцем для пивного понгу".

"Ти, мабуть, не захочеш грати в пив-понг на повсті", – сказала Медді Мей. "Завжди хтось пролле, і це зіпсує стіл. Хіба це не засмутить привидів?"

"Це засмутить моїх батьків", – відповіла я. "Це місце все ще має оплачувати решту мого навчання в коледжі". Я струснула ганчірку на місце над столом. "Давай спробуємо не зіпсувати антикваріат. Я не можу влаштовувати благодійні вечори щоліта відтепер і до закінчення медичної школи".

"Ти можеш", – сказала Ремі. "Ціле місто повне людей, які вмирають, щоб побачити це місце. Ти можеш заробити на екскурсіях сюди. Особливо на Гелловін. Можна було б брати набагато більше сотні баксів з людини."

"Сподіваюся, до Гелловіну я буду далеко звідси, на першому семестрі", – сказала я.

Ремі закотила очі, але я вдала, що не бачу.

Переходячи з кімнати в кімнату, я не могла повірити, скільки грошей мама з татом витратили на це місце. І заради чого? В моїх очах Масток Дайнхартів не був безцінним портретом історії міста, як казав тато. І не багатомільйонним майбутнім готелем типу "ліжко та сніданок", як думала мама. Це були кімнати, заставлені габаритними меблями та обдертими шпалерами. Страшна історія, що передавалася через покоління дітей Бактауна. Поверхні, вкриті пилом, павутинням і мишачим послідом. Це було схоже на звалище.

Ми піднялися нагору. Ремі навмання зайшла в кімнату, тримаючи камеру телефону наготові. Я почула її розчароване зітхання ще до того, як переступила поріг.

Кімната була восьмикутною, що викликало нервові відчуття, ніби ти стоїш у центрі застиглих дверей, що обертаються. Величезне дзеркало у витіюватій рамі займало цілу стіну. Там також була кушетка для непритомності в дерев'яній

рамі і відповідна суєта, а також вузькі двері, за спроби пройти крізь які я не заплатила б жодної копійки.

"Тіл тут теж немає", – сказала Ремі. Вона притулилася до вузьких дверей, акуратно вписавшись у раму.

"Ти ж не хочеш знайти трупи, правда?" запитала я. "Справжні трупи? Столітні скелети з волоссям, зубами і жуками?"

"Я хочу знайти відповіді", – сказала Ремі, широко розводячи руками. "Тіла, привиди, що завгодно. Я хочу знати, що тут сталося. А якщо я не знайду трупів, то у мене в телефоні є програма–детектор привидів".

"Я впевнена, що це науково достовірно", – сказала я.

Я подивилася на Медді Мей, очікуючи, що вона приєднається, щоб допомогти мені подражнити Ремі, але замість цього вона втупилася у восьмигранну стелю, ніби бачила північне сяйво.

"Ця кімната така гарна", – сказала вона, затамувавши подих. Коли вона розвернулася, щоб кинути свої сумки на непритомну кушетку, спідниця її сукні і фарба стін злилися воедино, точно такого ж відтінку небесно–блакитного кольору.

Ремі смикнула тонкі двері й жестом запросила всередину. "Ця кімната – ванна".

"Вбиральня, технічно", – сказала я. Я зазирнула у відчинені двері, де в темряві стояли унітаз і раковина. "Тут немає ванни".

Ремі закотила очі назад, поки я не побачила лише роздратовані білки. "Гаразд, Зіллов Лозано Флек. Ти впевнена, що тобі обов'язково потрібно їхати аж у Віндзор на підготовчі курси? Ти можеш отримати ліцензію ріелтора в громадському коледжі Бактауна, склавши лише один іспит".

На секунду мені перехопило подих. Це була не вина Ремі. Я не сказала їй і Медді Мей про пропозицію мами з татом, щоб я обирала між ними і почала продавати будинки. Частково тому, що я хвилювалася, що мої друзі можуть подумати, що я повинна відмовитися від медичної школи і скоритися своїй долі. Немає грошей на коледж? Не проблема, склади тест і роби кар'єру. Я добре складала тести. Але це не означало, що я хотіла відмовитися від своєї мрії.

Хоча це була не її провина, я відчула, що Ремі здерла з мене емоційний струп і зловтішно запхала в рану свій великий палець. Її посмішка була надто глузливою, її завзяття межувало зі зловмисністю.

"Заткнися, Медісон", – відрізала я, не подумавши про це, навіть не маючи наміру. Я навіть не думала про Ремі як про іншу Медісон. Я просто знала, що їй це не подобається. Вона ненавиділа бути Медді Р., а Медісон Ремінгтон не була такою привабливою, як Медді Мей, тому Ремі майже відмовилася від свого імені ще в середній школі.

Звук її імені відкинув її підборіддя назад, наче її вдарили шкарпеткою в ніс. Бліді очі спалахнули, ніздрі роздулися, вона підняла руки вгору в млявій покірності.

"Вибач", – промовила вона, але це не звучало дуже вибачливо. Справжнє вибачення не складалося з трьох проспіваних складів. "Та пішла я, мабуть. У тебе чудовий середній бал і сотня листів про зарахування, тож ти занадто хороша для звичайних 2.0 у БКК. Я зрозуміла."

Вона не розуміла. Ремі ніколи не цікавилася школою, а тим більше коледжем. Коли вона, Медді Мей і я збиралися разом після школи, щоб зробити домашнє завдання, Ремі нудьгувала і закінчувала тим, що дивилася свої паранормальні реаліті-шоу на телефоні, виймаючи навушники, щоб поділитися найжахливішими подробицями або тіньовими фігурами, які нібито були доказом життя після смерті. У той час як ми з Медді Мей провели початок випускного року, панікуючи про заяви до коледжів і результати тестів, Ремі ще навіть не склала тест на визначення рівня знань (SAT).

Все, що мене хвилювало – це коледж. Я працювала з усіх сил, щоб не опинитися в тому ж громадському коледжі, в якому навчалися мої батьки.

Але я не збиралася їй цього пояснювати. Я не хотіла про це говорити. Я хотіла розважитися. Влаштувати вечірку. Вперше напиться. Показати "нормальним", як їх називала Ремі, що я більше, ніж просто випускниця з листами про зарахування до кількох шкіл, які я не могла собі дозволити відвідувати.

"Це тут", – сказала Медді Мей, ставлячи свою косметичку на туалетний столик. "Ми будемо готуватися тут."

"У ванній?" запитала Ремі. "Це найменша кімната, яку ми поки що бачили".

"Тут затишно, як тоді, коли ми робили макіяж у ванній у школі", – сказала Медді Мей. "Під час вечірки ми всі будемо розподілені по кімнатах. А після неї..." Вона обірвалася, її обличчя опустилося.

Мій живіт скрутило. "Навіщо нам розходитися під час вечірки? Це ж *наша* вечірка."

"Мені потрібно збирати гроші біля дверей і роздавати стаканчики", – сказала Медді Мей. "А Ремі має освідчитися Ханні у вічному коханні. А ти маєш переконатися, що ніхто не спалить будинок, який належить твоїй родині. Це остання ніч, коли все буде точно так само, перш ніж все зміниться". Вона закусил губу і на мить опустила очі на ноги. Коли вона знову підняла голову, її обличчя сяяло усмішкою в мільйон ват. "Тож давайте зробимо цю ніч найкращою в нашому житті!"

Ремі накинула обтислу рожеву сукню на пошарпані шорти. "Я працювала над своєю промовою "Ти мені подобаєшся". Для Ханни".

"Ніби я в цьому сумнівалася", – сказала я.

Ремі потіла над тим, що сказати Ханні протягом останнього року. Кожна взаємодія була спланована, намічена, а потім передана нам у болісних деталях, а Ремі одержима кожною секундою. У всіх інших аспектах свого життя Ремі, як правило, було байдуже. Якось вона сказала вчительці, що не готувалася до тесту, бо її місячні були "фіброзними і лютими". Вона вибила собі один зуб під час гри у волейбол і наступного дня сфотографувалася для випускного альбому, посміхаючись досить широко, щоб було видно дірку в роті (пізніше її заповнили фальшивим зубом, який вона виставила, щоб налякати нових гравців у команді). У той час як Медді Мей завжди була відполірованою та ідеальною, я бачила, як Ремі буквально розчісувала її волосся виделкою з кафетерію.

Але щось у Ханні Треу змушувало Ремі заїкатися і соромитися. Це було досить мило, щоб виправдати необхідність вислуховувати, скільки разів Ханна моргала їй.

"Ти думаєш, що спланована промова – це найромантичніший підхід?" запитала Медді Мей. Вона делікатно сиділа біля туалетного столика в кріслі, яке могло б розвалитися від легкого подиху вітру.

"Вона заслуговує на щось сплановане, а не на якесь ідіотське слово–салат, яке випаде з мого рота, якщо я спробую імпровізувати", – роздратовано сказала Ремі. Вона боролася з бретельками сукні, як риба, що потрапила в сітку. "Я скажу їй, що вона була надихаючим капітаном команди і що мені дуже подобалося проводити з нею час під час і після волейбольного сезону".

"Ця промова закінчується рукостисканням, а не перебиранням пальців", – сказала я.

Ремі захихотіла.

Медді Мей зітхнула і схопилася за шию. "Арді!"

Я розпласталася на непритомному дивані, готова підхопитися при першому скрипі старих пружин. "Ремі, ти була одержима цією дівчиною більше року. Ти не хочеш просто триматися за руки і дивитися на її барвисті пахви. Ти хочеш сказати їй, що вона тобі подобається, щоб вона могла сказати тобі, що ти їй подобаєшся. Так?"

Плечі Ремі поповзли до її брів. "Очевидно."

"І, можливо, наприкінці всіх промов, ви будете дуріти, поки привид спостерігає за вами", – сказала я, розсміявшись.

Ремі жбурнула в мене запасну сукню.

"Ти повинна бути прямолінійною", – сказала Медді Мей. Всі її засоби для волосся та макіяжу вишикувалися в лінію поруч із нагрітою плойкою. Вона почала розкладати їх у порядку використання. "Я завжди вважала, що просте "Гей, ти мені подобаєшся" працює".

"Це тому, що ти гаряча дівчина з привілеями гарячої дівчини", – відповіла їй. "Без образ, Рем."

"Я не ображаюся", – сказала Ремі. Вона обернулася, відкриваючи гарячу рожеву сукню на бретельках, в яку вона переодяглася. "Медді Мей могла б носити *це*, не виглядаючи так, ніби вона робить найгірший у світі косплей на Барбі. Куди ти взагалі це носиш, Медс? Схоже на нижню білизну".

"Я носила його на великодній бранч до моєї бабусі", – сказала Медді Мей. "Це з "Нордструму"! Просто я не така висока, як ти, тому в ній менше видно моїх сідничок".

"О Боже, витягни мене з цієї штуки", – застогнала Ремі.

"А Ханна знає, що ти лесбійка?" запитала я.

Ремі насміхнулася. "Звичайно, знає. Я ж квір-ікона школи Бактаун. Вона попросила позичити мою копію "*Веселого дому*"."

"У мене теж є копія "*Веселого дому*", – сказала Медді Мей.

"Це інша справа", – сказала Ремі. "Ти маєш його, тому що вони перетворили його на мюзикл. У тебе є копія "*Американського психопата*" з тієї ж причини".

"Мюзикл кращий", – пробурмотіла Медді Мей. "Книзі катастрофічно бракує хореографії".

Ремі переступала з ноги на ногу, приміряючи кожну з суконь, які принесла Медді Мей. У величезному настінному дзеркалі Ремі була ще вищою і довшою, ніж насправді, викривлене скло надавало їй пропорцій інопланетянки з крихітною головою і витягнутими кінцівками.

"Ця сукня дуже коротка", – сказала вона. Її відображення обернулося, її неймовірно довга шия вигнулася, щоб побачити задню частину мереживної міні-спідниці (ймовірно, щоб перевірити, чи видно щоки).

"Ось чому вона ідеальна", – сказала Медді Мей, проводячи плойкою по волоссю так, щоб воно перетворилося з майже ідеального на абсолютно ідеальне. Воно спадало чорними стрічками навколо її обличчя. Я заздрила волоссю Медді Мей до нестями. Навіть коли я випрямляла свої природні кучері, моє волосся ніколи не було таким блискучим і доглянутим, як у неї.

"Арден, ти збираєшся змінитися?" запитала Ремі.

Це питання налякало мене. Я подивилася на свої джинси та футболку. На обох був тонкий шар пилу з особняка. "Я чомусь сумніваюся, що у Медді Мей в сумці з безліччю суконь є щось двадцятого розміру".

Очі Медді Мей стали великими від жалю. "О, Арді, мені так шкода, я..."

Я підняла руку, щоб зупинити її. Я не хотіла, щоб Медді Мей відчувала провину за те, що не змогла знайти одяг мого розміру. Я мала на увазі це як безглуздий жарт. М'яке нагадування про те, що не всі в кімнаті мають однаковий розмір, незважаючи на різний зріст. Ніщо з того, що я могла б зробити, не зробило б мене такого ж розміру, як Медді Мей і Ремі. Я не була побудована таким чином. Востаннє я носила їхній розмір у четвертому класі. І за стандартами

четвертого класу я була дивакуватою. Я мусила носити бежевий ліфчик для дорослих, тоді як у всіх інших ще були мультики на трусах.

Було б добре мати нове вбрання на випускний, але жоден з батьків не міг дозволити собі купити мені його. Мама запропонувала мені позичити щось зі своєї шафи, але жодна з її спідничок не кричала "крута дівчина, яка влаштовує вечірку".

"Все нормально", – сказала я Медді Мей. "Справді. Я поправлю зачіску і зроблю макіяж. Я все одно буду вдсятеро кращою, ніж на нашому випускному".

Коли її зачіска стала ще більш досконалою, Медді Мей запропонувала мені випрямляч. Я обережно сіла на її місце біля туалетного столика і почала приборкувати своє кучеряве коріння. Медді Мей дістала з рюкзака намисто. На тонкому срібному ланцюжку висів сапфір розміром з п'ятак. Він виблискував на світлі, коли вона застібала його на шиї.

"Срань господня, подивись на цей камінь", – сказала Ремі.

"Тобі подобається? Це був мій подарунок на випускний", – сказала Медді Мей, поправляючи кулон на шиї. Він був такий великий, що я здивувалася, як він не тиснув їй на шию. Вона повернулася, знизавши плечима. "Мова любові моєї мами – це подарунки".

"Так само, як і моя", – сказала Ремі зі сміхом. "Але це означає, що вона купує мій улюблений сорт Hot Pocket, а не коштовне каміння".

"Я майже впевнена, що якщо моя мама має мову любові, то вона злиться через те, скільки у мене білизни, а потім пере сама", – сказала я.

"Це акт служіння", – сказала Медді Мей.

"Я думаю, що це акт пасивної агресії", – сказала я.

Якби зі мною порадилися, я б, мабуть, вважала за краще жити з татом, а не з мамою. Не тому, що ми з татом краще ладнали. До минулого року мені ніколи не доводилося замислюватися над тим, з ким із батьків я більше ладнаю. Вони були єдиним цілим. Власне, ми всі були єдиним цілим. У цьому суть того, що ти єдина дитина: У тебе немає іншого вибору, окрім як бути в команді зі своїми батьками. Мої друзі ніколи не могли цього зрозуміти. У них були брати і сестри. Коли в сім'ї є інші діти, то це діти проти дорослих. Як у школі – учні проти вчителів. Всі вони проти всіх нас. Але коли ти єдина дитина у світі дорослих, тобі більше ні з ким поговорити. Мої батьки були тими, з ким я грала в настільні ігри, з ким сперечалася за останній шматок піци. Коли настав час обирати відпустку, я мала рівне право голосу. Я ходила з ними в офіс, коли не було няні. Мене виховували як маленького молодшого ріелтора з власною думкою щодо привабливості бордюрів і стільниць.

Я думала, що я в їхній команді. Що ми всі в одній команді. Але коли не залишається команди, кожен сам за себе.

"Принаймні, це намисто в моєму стилі. Плюс воно в кольорах UNR. Вперед, Вовча Зграя", – сказала Медді Мей. Вона відкрила помаду і стала перед дзеркалом. "Це набагато краще, ніж перстень чистоти, який я отримала на своє п'ятнадцятиріччя".

"Хіба тобі не довелося обміняти його на Кітона після того, як ви пішли в джакузі на вечірці акторів *"Ромео і Джульєтти"*?" запитала я, натякаючи на виразний рух брів.

"Ха-ха", – сказала Медді Мей. "Вона жартує над шрами, які ніколи не відчували поранень".

Ремі розсміялася, намагаючись вилізти з бюстгальтера, намагаючись залишатися повністю прикритою позиченою сукнею. "Який стильний спосіб сказати: Замовкни, незаймана".

"Незайманість – це конструкт", – сказав я. "Вона передбачає, що твій перший сексуальний досвід – це приз, який треба виграти."

"Гаразд, ми всі знаємо, що приз Медді Мей дістався Кітон, а я програла свій у волейбольному таборі тій дівчині зі школи Квінсі", – сказала Ремі. "Але Арден..."

"Чекає, щоб знайти правильну людину", – закінчила я за неї.

Ремі велично закотила очі. "Ставлю сотню баксів на те, що цією людиною буде перший хлопець–медик, якого ти знайдеш у гуртожитку Віндзора. У Бактауні не вистачає гарячих ботаніків для тебе. Я маю на увазі, крім Натаніеля. А ти вже розбила йому душу. Не те, щоб він цього не заслуговував. Претензійний мудак".

Я не розбила душу Натаніеля Грема. Він був незламний. Ми познайомилися на математиці, і нас розділили на пари для взаємооцінювання. Він був милим, розумним і нестерпним. Але я не звернула уваги на останню частину на початку випускного року, тому що він був готовий вважати навчальні побачення справжніми побаченнями, і у нього була машина, в якій ми могли цілуватися. Три місяці тому, коли шлюб моїх батьків остаточно розпався, а в дім мого дитинства в'їжджали незнайомі люди, я раптом не мала настрою порівнювати додаткові завдання і займатися відвертими речами на шкільній парковці.

"Бідолашний Нейт", – зітхнувши, сказала Медді Мей.

"Не треба його жаліти", – сказала я зі стогоном. "Він носив цей світшот НАСА щодня *роками*, благаючи когось зробити помилку, запитавши, чи хоче він бути астронавтом, щоб він міг виправити її і сказати, що збирається стати ракетним інженером. Тепер він може носити світшот МІТ і робити те саме. Всі його найсміливіші мрії здійснилися. З ним все гаразд".

Я розірвала стосунки з Натаніелем, щоб позбавити нас обох від необхідності вдавати, що хтось із нас хоче говорити про щось інше, окрім школи. Ми не були друзями. У нас навіть не було справжніх стосунків. Ми були як колеги, яким подобалося цілуватися. Розставання не було великою втратою. За винятком поцілунків. Я ні з ким не цілувалася вже три місяці. Проблема, яку я дуже хотіла вирішити на вечірці.

"Ти запросила Кітона на вечірку?" запитала я Медді Мей.

"Звичайно", – відповіла вона, підкреслено не дивлячись на мене.

"Але... він тобі більше не подобається?" сказала Ремі, сформулювавши це як питання, хоча ми з нею були впевнені, що Медді Мей повністю забула свого хлопця в ту ж секунду, як закінчилася їхня постановка "*Ромео і Джульєтти*". Ми обидва помітили зміни. Медді Мей перестала непритомніти від текстових повідомлень або зникати в театральній кімнаті. Я навіть не була впевнена, чи вони з Кітоном сфотографувалися разом на випускному, що здавалося не обов'язковим для пар, які вдають, що їхні стосунки переживуть закінчення середньої школи.

"Я ніколи цього не казала", – сказала Медді Мей. Вона зайнята тим, що мізинцем витирає помаду з губ. "Просто зараз все по-іншому".

Поруч зі мною забряжчали різні пляшечки з тональним кремом і лаком для волосся на туалетному столику, змусивши мене підстрибнути на своєму місці. Мій пульс забився, коли я уявила собі привидів, що проносяться кімнатою, розлючені на нас за те, що ми надто комфортно влаштувалися в їхній вбиральні. Чи кидання суконь на підлогу вважається порушенням правила номер два *"Спостереження за привидами"*?

Паличка для туші Медді Мей застигла в повітрі, наче вона відчула зміну вітру. "Ви це чуєте?" – запитала вона.

Віддалік я почула стукіт. Наполегливий стукіт. Занадто голосно, щоб бути мишами.

Ремі намагалася стримати своє хвилювання, стиснувши кулаки в грудях. "Це вхідні двері!"

"Ідіть без мене", – сказала я, швидко вирівнюючи праскою ще одне пасмо волосся. "Якщо це копи, Медді Мей, прикинься мною і скажи їм, що будинок належить твоїм батькам! І не дозволяй Ремі говорити з ними!"

Ремі зробила вигляд, що образилася, але Медді Мей зчепилася з нею ліктями і витягла її з кімнати. У такі моменти було дуже легко згадати, що вони були парою задовго до того, як я з ними познайомилася. Їхня дружба почалася ще в початковій школі. Я познайомилася з ними на першому курсі, коли Медді Мей застала мене за обідом, коли я їла на самоті. Тоді ще було багато людей, які думали про них як про Медді. Я була запізнілою думкою, дуже пізнім доповненням.

Наодинці у вбиральні я закінчила зачіску і перебрала макіяж Медді Мей. Її шкіра була світлішою за мою, тож її тональний крем і рум'яна були мені ні до чого. Але у неї була золота підводка, яка оживила мої карі очі. Готуючись завершити образ мазком туші, я нахилилася до туалетного дзеркала. Щось ворухнулося в моїй голові.

Я обернулася. Нічого. Мабуть, це було моє власне відображення в настінному дзеркалі. Я підвелася і рушила до нього, дивлячись повз своє обличчя. З кутів поповзла імла, повільно затуманюючи мій погляд на кімнату позаду мене. Це було схоже на подих, що запотіває скло. Але це був не мій подих. Я була надто налякана, щоб дихати.

Я знову озирнулася через плече. Кімната була порожня. Я чула звуки людських розмов у фойє, кроки, що наближалися до їдальні. Зі мною в кімнаті нічого не було.

Чим ближче я підходила до дзеркала, тим важче було розгледіти туман, який привернув мою увагу. У викривленому склі моє відображення було трохи ширшим, ніж насправді, з випрямленим волоссям, менш гладким, ніж у Медді Мей, і похмурым, як у моєї мами. Коли мій ніс наблизився до скла настільки, що торкнувся його, я вже зовсім не бачила туману.

Я відступила назад і перевела подих. Тут не було нічого, крім рюкзаків, викинутих суконь і мене. Боячись підпалити вбиральню, я висмикнула зі стіни шнур від плойки.

Коли я озирнулася, настінне дзеркало в поспіху затуманилося. Туман опустився на моє відображення, повністю розмиваючи мене. І в глибині туману щось притиснулося до скла. Рука.

А потім вона зникла. Ні туману, ні руки. Лише моє відображення, яке дивилося на мене очима, настільки застиглими від страху, що я не могла моргнути.

Я вибігла з вбиральні прямо на власний випускний вечір.

ЩО СТАЛОСЯ З СІМ'ЄЮ ДАЙНХАРТ

ЯК РОЗПОВІЛА МЕДІСОН "РЕМІ"

РЕМІНГТОН (ЯК ЇЙ РОЗПОВІВ

ДЖЕКСОН "РЕМІ" РЕМІНГТОН)

Сім'ю Дайнхартів переслідував якийсь довбаний виродок. Хтось заглядав у вікна вночі і перевіряв, чи замкнені двері. Клацання дверних ручок будило дітей вночі. Вікна запотівали ззовні від гарячого, задиханого дихання. Щоранку на ганку залишали мертвих тварин. Птахів, білок, єнотів. Кожного з них методично розрізали на частини, вивертали кишки, щоб скласти слова "впустіть мене".

Містер і місіс Дайнхарт зачинили вікна. Вони забивали їх дошками і закривали залишки світла важкими шторами, щоб ніхто не міг зазирнути всередину. Але вночі вони все одно чули, як чийсь брудні нігті дряпають по склу. Брязкіт дверних ручок перетворився на багатогодинний стукіт у двері. На ганку залишилося ще більше тварин. Скусси, бродячі коти, собака родини. Їхні розбиті тіла та калюжі крові промовляли: "Впустіть мене".

Дайнхарти забивали двері дошками. Їм не потрібно було залишати маєток. Там були величезні запаси їжі та безліч розваг. Вони могли б залишитися всередині назавжди, якби їм це було потрібно.

Першої ж ночі вони почули, що хтось стукає у вікна і грюкає в двері. Вони почули крики тварин, що помирали на ганку. Але дошки на дверях і вікнах трималися міцно.

Другої ночі вони почули, що хтось стукає у вікна і двері, несамовито кричить: **"ВПУСТІТЬ МЕНЕ!"**. Голос вони не впізнали. Він навіть не був схожий на людський. Це було схоже на те, що на них спустили демона. Сім'я присунула меблі до дверей і скупчилася в одній кімнаті. Ніхто не спав всю ніч, прислухаючись до виття надворі. Але зійшло сонце, і переслідувач пішов.

Третьої ночі гілка дерева зламалася і впала на бік будинку. Але не було ніяких звуків у вікно, ніякого стуку в двері. Сім'я спала спокійно.

Кілька наступних днів ніхто не турбував замкнених у своєму маєтку Дайнхартів. Сім'я почала вірити, що кошмар закінчився. Вони почали сміятися над собою за те, що думали про необхідність забити будинок дошками. Вони вирішили, що наступного дня відкриють двері і повернуться до свого звичайного життя.

Всі пішли спати. Вони не чули, як відчинилися двері на горище. Важкі килими та товстий килим приглушили звуки незнайомця, що йшов коридором.

Батьки померли першими. Зарубані сокирою. Потім незнайомиць беззвучно переходив з кімнати в кімнату, рубаючи дітей Дайнхартів.

Двоє з них вирвалися, побігли вниз по сходах і добігли до вхідних дверей. Якби вони не були забиті дошками, вони могли б вижити в цій бійні. Вони могли б збігти з пагорба і знайти допомогу. Вони могли б впізнати незнайомця.

Але вони були в пастці. Їхня кров бризкала на дошки, які батьки поклали, щоб убезпечити їх.

Незнайомиць залишився там, жив у непроникних стінах Маєтку Дайнхартів, і його ніхто ніколи не міг знайти.

Медді Мей перегородила шлях до будинку з запиленою керамічною вазою в одній руці та пачкою червоних стаканчиків в іншій. Вона зголосилася збирати гроші біля дверей без жодних підказок. Можливо, тому, що знала, що Ремі втече при перших ознаках привидів або випивки, а я відлякую людей, кажучи їм, щоб вони не влаштовували безлад.

Таннер Грант (популярний, без жодних відомих позакласних занять) нависав над Медді Мей. Чи то не знаючи, чи то байдуже ставлячись до черги, що утворилася позаду нього, його широкі плечі займали більшу частину простору у фойє. У кулаці була затиснута спітніла пляшка пива.

Таннер нагадав мені собак у собачому парку, які гралися занадто сильно і лякали моїх мопсів. Помісь мастифа з німецькою вівчаркою. Частково великий тупий дурень, частково майбутній коп. Він завжди посміхався, але не по-дружньому, а так, щоб мати алібі на випадок, якщо хтось колись скаже, що він повадився, як мудак.

"Ходімо", – казав він Медді Мей. Його голос був надутим, але незворушна посмішка не зрушила з місця. "Ти сказала, що кожен, хто принесе випивку, отримає знижку".

Медді Мей погрозила йому пальцем, добродушно шморгнула носом у знак несхвалення. "Сорок – це порція алкоголю на одну людину. Спеціально для тебе. Ти отримаєш знижку, тільки якщо принесеш достатньо, щоб поділитися з класом".

"Я можу поділитися. Я люблю ділитися", – сказав він. Він нахилив обличчя ближче до обличчя Медді Мей. "А де твій Ромео?"

Очі Медді Мей забігали, так само, як вони завжди робили в ці дні, коли хтось згадував її хлопця.

"Може, він за тобою", – сказала я. Я стала поруч із Медді Мей і схрестила руки. "Ти затримуєш чергу, Таннере. Заплати гроші або повертайся на Вечір Тверезого Граду".

Таннер знову випростався на повний зріст. Його брови насупилися, ніби він був збентежений тим, що дівчина, яка його не приваблювала, намагалася заговорити з ним. Я звикла до такої реакції, особливо коли мова йшла про хлопців, які хотіли залицятися до Медді Мей. Моя товщина робила мене не те, щоб невидимою, але такою, яку важко класифікувати для хлопців на кшталт Таннера. Я не була там, щоб мене об'єктивували, але я також не була там, щоб підлещуватися до них і змушувати їх почуватися краще. Натомість вони

ставилися до мене так само, як до вчителя на заміні: як до людини, але лише як до тимчасової перешкоди.

За плечем Таннера схилилася дівчина, яку я не впізнала, обережно перебиваючи його. Вона була маленька, білява і виглядала ще більш тендітною, ніж ваза для грошей.

"Ми можемо піти", – тремтливо сказала вона. Одна її рука лягла на біцепси Таннера. Не власницьки, більше схоже на те, що вона намагалася нагадати йому про своє існування. Бідолаха.

Таннер відмахнувся від цієї думки так, ніби намагався зупинити комара, що заліз йому у вухо. "Піти? Ні в якому разі. Ми ледве увійшли", – сказав він.

"Ти *затуляєш* двері", – нагадала я йому.

Медді Мей насупилася на мене. Вона ненавиділа, коли я не була гостинною. Вона сказала мені, що я занадто сильно хочу "зімкнути ряди", через що ми виглядаємо клішованими та елітарними. Я не хотіла бути елітарною. Мені просто подобалися друзі, які в мене вже були, і мені не було сенсу заводити більше. Особливо від таких людей, як Таннер.

Неохоче Таннер витягнув з кишені пачку грошей і відклеїв кілька купюр. Він ледве помітив, як вони впали у вазу, і підморгнув Медді Мей. "Просто перевіряю тебе, М і М".

Він обняв свою супутницю за вузькі плечі і потягнув її на вечірку, вже похлинаючись пивом, яке він випив за одну порцію. Медді Мей дивилася їм услід.

"Титулований хрін", – пробурмотіла я собі під ніс, коли вони зникли у вечірці.

"Він жартував", – сказала Медді Мей.

"Він фліртував", – сказала я. "Як і ти".

"Це ж вечірка, Арді". Вона хихикнула, зачарована власною римою. "Люди будуть фліртувати. Ти повинна бути однією з них. Вперед! Заводь друзів. Цілуй незнайомців".

"Тут немає незнайомців", – сказала я, показуючи на людей, що юрмилися у фойє. Я впізнала двох футболістів і президента FFA. "Це наші однокласники".

"Тоді поцілуй однокласника". Вона посміхнулася. Відвернувшись від мене, вона простягнула вазу наступному в черзі. "Ласкаво просимо, ласкаво просимо! Сто доларів за вхід, сімдесят п'ять, якщо ви будете настільки люб'язні, що принесете напої!"

Я схопила стаканчик і вирушила на пошуки розваг.

★ ★ ★

"Місце вбивства!" Бляшанки, пляшки та червоні горнятка здійнялися в повітря в масовому тості.

Крик здійнявся над звуками музики, що лилася в бальний зал з чиєїсь Bluetooth-колонки. Колонка сиділа на вертушці старовинної "Віктроли", під її величезним ріжком. Здавалося, що програвач грає хіп-хоп. Меблі були відсунуті в різні боки кімнати. Деякі стільці були відкинуті, щоб люди могли одягнути на себе накидки, вдаючи привидів, що круяться в повітрі. Танцюристи тулилися

один до одного, набагато ближче, ніж дозволив би будь-який шкільний наглядач. Люди цілувалися по кутках. Двоє хлопців штовхалися біля дверей, погрожуючи побитися.

Тож я подумала, що це вечірка.

Вперше відтоді, як ми придумали цей план, я хвилювалася, що мене спіймають. Що в мене будуть неприємності. Кожен удар і крик змушував мене думати про копів, які вибивають двері. Або про маму, яка увірветься і запише імена учасників вечірки, щоб потім зателефонувати їхнім батькам.

Все було б добре. Ми вже закінчили школу, тож не було жодного директора чи постійного обліку, про який варто було б турбуватися. Майже всі були старші за вісімнадцять. Ми були практично дорослими, вільними робити те, що хотіли.

Я хотіла бути такою людиною, яка може кинутися просто в натовп і танцювати так, ніби ніхто не бачить. Але я не могла позбутися відчуття, що всі на мене дивляться. Можливо, це була єдина причина, чому люди ходили на вечірки. Щоб їх побачили.

Над кімнатою висів клубок диму. Хтось курив траву неподалік, але не в полі зору.

Продираючись крізь оксамитові порт'єри, засмальцьовані пилом, і набір тендітних мереживних штор, я спробувала відчинити одне з вікон, що оточували кімнату. Як би я не штовхала, воно не піддавалося. Скло скрипіло і дзвеніло під моїми пальцями.

"Тобі допомогти?"

Я перестала грюкати віконним замком і озирнулася через плече. "Ні, воно, мабуть, заклинило. Я не хочу його зламати".

Ханна (капітан дівочої волейбольної команди, активістка проти фабричного тваринництва, об'єкт одержимості Ремі) поставила на підлогу ящик з пляшками з водою. Розумний вибір, якщо не найвеселіший (саме так я б назвала біографію Ханни Треу).

"Гарно виглядаєш", – сказала я їй.

Штори повернулися на місце, і мені довелося відсахнутися, щоб не зануритися в них.

"Мабуть, важко було підняти це на пагорб".

Ханна знизала плечима. "Не можна, щоб ці легковаговики забували пити воду. З точки зору екології пластик не можна пробачити, але група людей, які п'ють вперше – це алкогольне отруєння, яке неминуче станеться", – сказала вона. Вона зупинилася, щоб поправити лямки свого рожевого комбінезону, який міг би виглядати по-дитячому, якби під ним була сорочка, а не біла мереживна бралетта. З характерним лавандовим каре та різнокольоровим волоссям під пахвами, вона була пастельною з голови до ніг, але якимось чином примудрялася здаватися неприступною.

"Ти не бачила Ремі?" запитала Ханна. "Проведення випускної вечірки в будинку з привидами – це занадто ідеально. Це ніби вечірка ставить питання: Який будинок з привидами справжній? Маєток Дайнхартів чи середня школа?"

Я не була впевнена, що вечірки можуть ставити питання. Хіба що питання стосувалося того, скільки змарнілих підлітків може поміститися в одному

особняку. Або про те, чи витримає водопровід у покинутому будинку, коли всі дев'ять туалетів змиватимуть воду одночасно.

"Я маю на увазі, що Ремі – одна з ведучих. Медді Мей і я..." Я обірвала себе. Це не мало значення. Важливіше було те, що Ханна думала, що Ремі кльова. "Вона десь тут. У такій короткій сукні, що вона, напевно, ховається за чимось".

"Мило", – сказала Ханна.

Я знала, що для того, щоб належно відзвітувати Ремі, я повинна спробувати розшифрувати, що означає це "мило". Чи була Ханна схвильована тим, що Ремі була в сукні гарячої дівчини? Чи від того, що Ремі була присутня і звітувала? Я не могла сказати з її виразу обличчя. Вона виглядала такою, як завжди: допитливою і відстороненою. Ханна здавалася дорослою, замаскованою під одного з нас, відправленою вивчати поведінку середньостатистичного американського підлітка. Ремі сказала, що це тому, що її батьки були професорами соціальних наук у БКК.

"Отже", – сказала Ханна, розриваючи поліетиленову плівку і витягаючи першу пляшку води для себе. "Ти збираєшся стати лікарем, так?"

"О, так, мабуть". Збентежена, я перекинула зельтер з чорною вишнею з вежі невідкритих бляшанок. Які були правила щодо торкання напоїв? Це як у шахах, де ти мусиш зіграти фігуру, щойно доторкнувшись до неї? У паніці я взяла зельтер і відкоркувала пробку. Смак був менш відверто отруйним, ніж попередня порція горілки, але досить неприємним, щоб я проковтнула кляп. "Знаєш, Ремі теж тебе шукала. Вона дуже хотіла з тобою про щось поговорити. Я піду знайду її для тебе".

Я не стала чекати дозволу від Ханни. Проштовхуючись через танцпол, я, похитуючись, вийшла з танцювальної зали. Я чула, як дівчата змагалися між собою, щоб зазирнути до підвалу. Вони хотіли знайти трупи Дайнхартів, щоб "привезти додому сувеніри". Де була Ремі, щоб попередити їх про правило номер два *"Спостереження за привидами"*?

Я випила ще трохи. Воно не було смачним. На смак нагадувало сироп від кашлю без цукру, щоб допомогти лікам засвоїтися. Але він був холодний і відволікав. Чим більше я пила, тим легше ставало в голові. Скільки банок потрібно було випити, щоб я перестала повторювати запитання Ханни?

Ти ж збираєшся стати лікарем, так?

Колись я могла відповісти однозначно "так". У своєму житті я ні в чому не була більш впевнена. До цього тижня, коли все пішло шкереберть.

Хоча я багато працювала і ніколи не розважалася. Після років навчання у програмі для обдарованих дітей та класах з відзнакою, я, можливо, ніколи не зможу реалізувати свій потенціал. Можливо, я ніколи не зможу захистити інших товстунів від медичної системи. Не дітей, чиї батьки привели їх до центру контролю ваги і змусили зважуватися перед кімнатою, повною дорослих незнайомих людей. Ні дорослих, яким продавали пігулки, ін'єкції та операції, щоб "виправити" їхні тіла, навіть якщо всі виправлення скоріше вб'ють їх, ніж збережуть їхні тіла такими, якими вони є. Але принаймні вони помруть худими, чи не так? (Неправильно. Вісімдесят відсотків набирають вагу назад).

Товсті люди не повинні вмирати в гонитві за стрункістю. Це не схоже на хворобу, якою хворіють лише товсті люди. Це не діабет, не високий рівень

холестерину, не серцеві напади. Товсті люди заслуговують на життя так само, як і худі.

Я завжди була товстою. Я була товстою дитиною в таеквон-до, товстою балериною і товстою дівчинкою-скаутом. І так довго я думала, що це моя провина. Хоча мама була товстою, і її мама була товстою, і мої двоюрідні сестри на іншому кінці країни були товстими. Я пробувала дієти і "зміни способу життя", їла тільки здорову їжу (розлад харчової поведінки – орторексія).

Але спроба з'ясувати, що вважається здоровою їжею, привела мене до того, що я дізналася більше про харчування та генетику, а також про те, скільки грошей заробляє індустрія дієт, незважаючи на те, що результати жахливі. Чим більше я дізнавалася про людське тіло, тим вільнішою почувалася. Вільною виглядати як я і перестати чекати того дня, коли моя вага зменшиться вдвічі. Бо що такого зробило моє тіло, щоб заслужити на те, щоб його стискали до неприродних розмірів? Звісно, у мене була товста дупа, широкі стегна і важкий живіт. Все це повинно було обтяжувати мій мозок, мої почуття, мої надії і мої мрії. Надії та мрії, важчі за будь-яке тіло.

Ще з дитячого садка я знала, що буду лікарем. Першою в сім'ї я вступила до справжнього чотирирічного університету, а потім до медичної школи. У мене не буде просто роботи, як у моїх батьків, які зайнялися нерухомістю, тому що їм потрібна була робота, щоб утримувати сім'ю без вищої освіти. У мене була б кар'єра. Звання. *Доктор Арден Лозано Флек. Арден Лозано Флек, доктор медичних наук.*

Але зараз це було "можливо". Якби я назбирала достатньо грошей. Якщо мої батьки продадуть Маєток Дайнхарт. Якщо. Якщо. Якщо.

Плануючи вечірку (у спальні Медді Мей і біля кав'ярні Starbucks біля школи Бактаун, жодних повідомлень, нічого письмового, щоб нас не спіймали), ми чітко визначили, що запрошуватимемо лише старшокласників. Але тепер я не могла бути впевнена, що це були інші випускники. Або навіть якщо вони ходили до Бактаунської школи. Кожна кімната на першому поверсі була переповнена людьми. Я майже нікого не впізнавала. Звісно, там було кілька курток з логотипом BHS. І навіть пара футболок "Нічного Тверезого Граду" (вони, мабуть, пролізли через вікно, щоб вибратися із зачиненого спортзалу). Але мені не було з ким зупинитися і поговорити. Здавалося, ніхто не знав, що це *моя* вечірка.

Те, що я сказала Медді Мей, було не зовсім правдою. Ці люди не були мені незнайомі, але я не знала жодного з них. І ніхто з них не знав мене.

Це було ще самотніше, ніж ходити коридорами в школі. Там я розраховувала на анонімність. У мене не було великого кола друзів. Я ніколи не належав до жодного клубу. Хіба що відвідування всіх курсів Червоного Хреста з надання першої медичної допомоги та серцево-легеневої реанімації вважати клубом.

Перспектива спробувати завести друзів зараз, на вечірці, була принизливою. *Гей, ми ніколи не розмовляли, але раніше ти і всі інші тут слухали мою промову про те, що майбутнє за нами і ми збираємося змінити світ. Це було повне лайно. Хочеш, зустрінемося якось? У мене немає ніяких захоплень, тому що мені буквально завжди потрібно було лише добре вчитися в школі.*

Якщо я не можу завести друзів, я можу принаймні напитися. Здавалося, що всі так і робили. Я навіть могла знайти незнайомця, щоб поцілуватися.

Це була вечірка. Треба спробувати розважитися.

Може, щось мене здивує.

Їдальня була щільно заповнена людьми. Довгий стіл швидко заповнювався. Ящик міцного зельтеру, який принесла Ремі, тепер був одним з багатьма. Було пиво, переважно у високих бляшанках, які легко було вкрати з винного магазину в кишені світшота. Пляшки, вже напівпорожні. Пакети з "Funyuns", "Doritos", "Takis", "Cheetos". Торт з написом "З випускним, Шоне". Я не знаю ніякого Шона, але було приємно, що він поділився своїм тортом. Хоча я не збиралася бути першою, хто зануриться в нього.

Худі люди могли публічно захоплюватися їжею, і ніхто ніколи не замислювався над цим. Але якби хтось, схожий на мене, сказав: "О, круто, торт!", то всі б подумали, що я якась неконтрольована обжорка, яка не може втриматися від солодкого. Хоча всі люблять солодке. Цукор дає нам величезний приплив серотоніну (він же хімікат щастя). Це було несправедливо, що я мала навіть думати про неправильні думки інших людей, але я отримала достатньо паскудних коментарів про свою вагу в своєму житті, щоб не хотіти чути більше. Я не їла обідів всю середню школу, тому що нічого з того, що я їла, не було достатньо смачним, щоб змусити людей замовкнути. Принести бутерброд? *Ти коли-небудь пробувала відмовитися від вуглеводів? Їсти чіпси? Фу, порожні калорії.* Не їсти нічого, крім огірків і гострого соусу? *Хочеш стати анорексичкою?*

Я хотіла стати лікарем, щоб зупинити людей, які саджають дітей на голодну дієту, і натомість пояснити, що в основі феттофобії лежить расистський страх виглядати як я (і мама, і наші чорні предки), а не як білі покидьки, як Ремі. І що навіть якби всі їли однакову їжу і займалися спортом щодня, ми все одно виглядали б по-різному. Тому що різноманітність тіл існує, і ти не можеш знищити її голодом.

І ще: Для роботи мозку потрібні вуглеводи, ясно? Пошукайте в інтернеті.

Наскільки я можу судити, ніхто не їсть торт. Може, мені варто знайти виделки. На столовому приладді, напевно, не було отрути, так? І, якщо ніхто не вкрав столове срібло, ми, ймовірно, не порушили б дорогоцінні правила Ремі щодо *спостереження за привидами*. Жоден привид не розсердився б на нас за те, що ми зробили кілька знімків з підсвічників.

Було приємно мати місію. Я ліктями проклала собі шлях до кімнати, роздивляючись порцелянову шафу, яку я помітила раніше. Перед нею стояла невелика група людей, які по черзі намагалися витягнути корок з пляшки вина, яка точно не дісталася нікому з батьків. Етикетка була кольору сепії, а сама пляшка вкрита тонким шаром пилу. Мабуть, вона взялася звідкись із дому.

"Ти осліпнеш, якщо вип'єш це", – казав Натаніель Грем (чемпіон команди дебатів, майбутній астрофізик, мій колишній партнер по поцілунках). Цього разу на ньому не було жодної атрибутики НАСА. Він був у сорочці з короткими рукавами на гудзиках, у нових кросівках і зі свіжим відтінком шкіри. Його темно-коричнева шкіра була натерта какао-маслом до блиску. Він виглядав добре. І це дратувало. Особисто я воліла б, щоб він зник з лиця землі після того, як ми перестали зустрічатися. Або принаймні раптово став менш симпатичним. Навіть менш гігієнічним було б добре. Багато інших хлопців мали неприємний запах з рота, відмовлялися користуватися зубною ниткою або ходили з їжею на обличчі. Але не Натаніель. Він залишався гарячим. І тільки його особистість відволікала від цього.

Я вдала, що не помічаю його. Я протиснулася між потенційними любителями вина і відчинила шафу з порцеляною.

"Арден", – сказав Натаніель.

План провалився. Я стиснула свою бляшанку зельтеру, поки алюміній не почав хрустіти, і озирнулася через плече.

"Нейте. Привіт."

"Що ти тут робиш? Ти ж ненавидиш вечірки", – сказав він. Він тримав червоний стаканчик, але я не могла розгледіти, що було всередині. Я б не здивувалася, якби це була звичайна газована вода під виглядом алкоголю. Натаніель хотів би залишатися тверезим, поки всі інші пиячили. Його комплекс вищості зробив би його чудовим диктатором.

"По-перше, я не ненавиджу вечірки. Я просто зазвичай на них не ходжу". Я висунула єдину шухляду посудної шафи і знайшла купу столового срібла. Справжнього срібла. Воно було важким і холодним, але здавалося досить чистим. Я зачерпнула жменю виделок і ложок і з посмішкою повернулася до Нейта. "По-друге, це моя вечірка. Хіба ти не бачив вивіску з моїм ім'ям на вході?"

"Твоє прізвище", – сказав він, патологічно не втримавшись від поправки. "Ого, то ти перейшла від відсутності вечірок до проведення однієї?"

І тут пролунав *хлопок*! Група людей, які намагалися відкоркувати пляшку вина, радісно загула. Ми з Натаніелем спостерігали, як пурпурно-червоне вино розливається в кришталеві келихи.

"Здається, поки що все йде добре", – сказала я. Я простягнула руку, щоб попередити тих, хто пив вино. "Гей! Обережно! Не забрудніть килим".

Тарілки в посудній шафі були прикрашені ніжними квітами та завитками. Я могла тільки здогадуватися, скільки вони коштують. Напевно, мама планувала продати їх колекціонерам. Я б так хотіла розбити одну з них. Можливо, я дозволила б одній тарілці вислизнути з моїх рук. Ремі не було поруч, щоб сказати мені не робити цього.

"Чи достатньо міцний будинок, щоб у ньому перебувало стільки людей?" запитав Натаніель, перериваючи мої фантазії про помсту і руйнування.

"Він стоїть вже сотню років. Я впевнена, що з ним все гаразд".

"Він стояв *порожній*", – зауважив Натаніель. Йому доводилося тримати свій червоний стакан над головою, щоб не розлити його, коли повз нього проштовхувалися люди, які йшли за старим вином, що подавалося на стіл. "Зараз у ньому щонайменше сотня людей".

"Список гостей був ближче до двохсот", – сказала я. Достатньо людей, щоб покрити моє навчання, але менше половини нашого випускного класу.

Закінчивши цю розмову і озброївшись столовими приборами, я почала відходити. Натаніель прискорив крок поруч зі мною. Саме така наполегливість і нездатність розуміти натяки зробила його потенційним бойфрендом, якого я не хотіла б бачити. Я не могла повірити, що колись дозволила йому зняти мій ліфчик.

Щоб заглушити *цей* конкретний спогад, я зробила ковток міцного зельтеру і здригнулася. Я повернула шию, щоб побачити, що залишилося на столі. "Фу, гидота. Є сік, щоб змішати це з чимось?"

"Сік?" перепитав Натаніель із сардонічною посмішкою, від якої з'явилася одна з його ямочок. "Ти думаєш, хтось приніс на вечірку упаковку соку?"

"Або, можливо, кока-колу. Я б навіть взяла небрендову, настільки вона огидна на смак".

Він видав глузливий звук, найближче, що у нього було до крилатої фрази. "Це солодовий лікер. Він не повинен бути смачним."

"Звідки ти знаєш?" запитала я, не озираючись на нього. "Ти такий же ботанік, як і я. Перепрошую!"

Я підвищила голос, щоб попередити людей, які стояли між мною і столом, тиняючись навколо випивки і закусок. Використовуючи свої широкі стегна як перевагу, я проштовхнулася вперед. Виделки і ложки з брязкотом впали поруч з тортом.

Натаніель попрямував до мене, притулившись до величного дерев'яного стільця і допомагаючи собі чаркою рому з прянощами. Він налив собі в стаканчик. "Я не такий ботанік, щоб не знати, що не можна змішувати "Білий Кіготь" із соком. Просто випий це."

"Навіщо? Щоб виглядати круто?" запитала я з капаючим сарказмом. Я притиснула оберемок тарілок до грудей. "А кому яке діло? Всі тут, щоб напиться і порушити закон. Місія наполовину виконана". Я грюкнула тарілками поруч з тортом і гаркнула: "Їжте всі!"

Брови Натаніеля піднялися вгору. "Все гаразд, док?"

Злість вибухнула всередині мене, заглушивши всю самотність, розчарування і тривалу тривогу, яка переслідувала мене протягом всієї вечірки.

Я розвернулася. Натаніель стояв досить близько, так що мені навіть не довелося розтягуватися, щоб встромити вказівний палець йому в грудину.

"Не називай мене так! Я не одна з семи гномів! Я просто дівчина, яка влаштовує вечірку і намагається напиться! Тож залиш мене в спокої!"

Від мого вигуку люди, що юрмилися в дверях їдальні, розступилися, щоб дати мені змогу вийти. Моє обличчя почервоніло від збентеження, але я намагалася не звертати на це уваги. Ще один ковток міцного зельтеру, і все, про що я можу думати, – це лікувальний, металевий смак і те, як від нього, здавалося, все в моєму шлунку скрутилося.

Я думала про те, щоб вислизнути через парадні двері. Залишити вечірку позаду і змиритися з моїм провалом як господині та веселунки. Кого я обманювала? Мені навіть не подобався смак алкоголю. Треба було спуститися з пагорба і попроситися на пізній вечір тверезого граду. Ось де я повинна була

бути. Разом із супроводжуючими, невдахами та непитущими, які стрибають на батутах до світанку.

Медді Мей покинула вхідні двері. Я не повинна була дивуватися. Попри всі свої добрі наміри, Медді Мей не могла вічно залишатися осторонь вечірки. На відміну від мене, вона була веселою. Посміхалася, жартувала, співала. Я бачила, як вона переконувала цілі кінотеатри робити хвилю під час допрем'єрних показів і зачаровувала працівників кафетерію, щоб ті давали їй безкоштовну картоплю фрі та шоколадне печиво. Можливо, вона почала танцювати конгу чи епічну гру "Сардини", суть якої полягала в тому, щоб цілуватися в шафах по всьому маєтку. Можливо, з'явився Кітон, а вона десь вдавала, що їй все ще подобається бути його дівчиною. А може, вона втекла, щоб зустрітися з Таннером.

Ваза з грошима теж зникла. Тож, сподіваюся, де б вона не була, вона берегла мою майбутню плату за навчання.

"Арден!"

Притримуючи однією рукою задню частину своєї міні-спідниці, Ремі кинулася до мене.

Я зітхнула з полегшенням. У мене були друзі на цій вечірці. Мені просто треба було триматися ближче до них, щоб нас не розділили величезні розміри будинку. "Ремі, дякувати Богу..."

"Що ти, в біса, наговорила Ханні?" – сплюнула вона.

Це була не та енергія, якої я очікувала. Я відступила на крок назад.

Невже я сказала Ханні щось не те? Чи була вона свідком мого вибуху в їдальні? Ні, я б помітила її волосся в натовпі. Або її комбінезон. Або її шкарпетки з босоніжками. Ханна Треу не зливалася з натовпом.

"Нічого!" сказала я Ремі. "Ми говорили про пляшки з водою. Я навіть не називала її Ханною Армпітс їй в обличчя, присягаюся".

"Вона сказала, що ти сказала, що я маю щось їй сказати!" сказала Ремі.

Я з полегшенням розсміялася. Слава Богу, я не з'їхала з глузду. "Ти хочеш. Це все, про що ти говориш. Ти хочеш поговорити з нею. Сьогодні ввечері. Це твій останній шанс, бла-бла-бла".

У Ремі практично пішла піна з рота. Її руки стиснулися в кулаки, а обличчя стало буряково-червоним. Вона збиралася вдарити мене? Я ніколи раніше не билася. У Ремі був волейбольний шип, яким вона могла набити дупу команді суперника. Вона могла збити мене з ніг без проблем.

"Я не можу тобі повірити! Я хотіла зробити це по-своєму!" – кричала вона мені в обличчя.

Мої очі були притягнуті до нахилу її чубчика. Важко було сприймати її серйозно, коли вона була схожа на дитину зі стрижкою безпечними ножицями.

"У мене був план, а ти його зіпсувала!"

"Боже мій, та кого це хвилює?" запитала я. Я не могла повірити, наскільки вона була схвильована через це. Вона ніби намагалася змусити мене повірити, що я порушила якусь величезну обіцянку. Я навіть не порушила правила *спостереження за привидами*. "Я не казала їй, що вона тобі подобається. Я не казала їй, що ти постійно про неї говориш! Я сказала їй, що ти хочеш поговорити з нею, бо вона тебе шукала!"

Ремі ковтнула, її гнів пом'якшувала думка про те, що Ханна запитувала про неї. "Справді? Що вона сказала?"

Я не могла змінити свої емоції так швидко. Моя реакція "бий або тікай" була активована занадто багато разів тієї ночі, і моє тіло застрягло в повноцінному бойовому режимі. Мені хотілося кричати. Хотілося ображати. Хотілося, щоб усім було так само погано, як мені вже кілька місяців.

"Це не має значення. Ніщо не має значення", – сказала я. Лють виштовхнула слова з мого рота, люті та отруйні. "Тому що *вона* поїде в коледж. А ти все ще будеш *тут*. У Бактауні. Працюватимеш на паскудній маленькій роботі, як і всі, хто тут живе. Житимеш удома, бо хоч це місце і відстій, але все одно надто дороге, щоб винаймати квартиру! Отже, який найкращий сценарій для тебе, Рем? Ти зізнаєшся у своєму великому таємному коханні і переспиш з нею сьогодні ввечері? А потім що? А потім вона забуде про тебе, як тільки поїде з міста?"

Ремі втягнула підборіддя назад, її очі стали скляними від болю. "Чому ти так кажеш?"

Я допила решту міцного зельтеру і відкинула банку вбік. "Тому що це правда! Тому що ніхто, хто йде, не повертається! У цьому весь сенс від'їзду. Ти йдеш до коледжу, щоб знайти щось краще".

Вона здійняла руки догори, роздратовано гарчачи. "Ти думаєш, що у Віндзорі набагато краще, ніж тут! Але ти ніколи там не була, Арден. Ти вибрала його зі списку тільки тому, що хтось інший сказав, що це найкраща школа".

"Будь–де краще, ніж тут!" кричала я на дерев'яні балки, що тримали стелю. Я бажала, щоб лютість моєї ненависті до цього будинку, цього міста і цього року могла викликати блискавку, яка б стерла все це з лиця землі.

Що б я не хотіла сказати далі, ненависть застрягла в моєму горлі, перервана чиймось стукотом у вхідні двері.

І криком.

Ми з Ремі навшпиньки зайшли у фойє. Єдина люстра горіла яскраво. Під нею білява дівчина кидала своє тіло (знову і знову) у вхідні двері. Мені знадобилася секунда, щоб упізнати в ній дівчину, яка прийшла з Таннером. Її обличчя було червоним і мокрим від сліз.

"Він залишив мене тут", – заплакала дівчина, коли ми підійшли ближче.

"Хто залишив тебе тут?" запитала Ремі.

"Таннер?" запитала я дівчину.

"Таннер Грант?" запитала Ремі. Вона заткнулася. "Тьху, звичайно, Медді Мей запросила його. Він був одержимий нею з тих пір, як..."

"Ремі", – обірвала я її, рухаючись до дівчини з застережливим поглядом. Напевно, це був не найкращий час, щоб згадувати про те, що Таннер закоханий у когось іншого.

Ремі стиснула губи, засмучена.

Я потягнулася до дівчини, коли вона продовжувала кидатися до дверей, роздираючи їх по швах.

"Гей, гм..." Я прочистила горло. "Вибач, як тебе звати?"

"Клер", – гикнулася дівчина.

"Обережніше з дверима, Клер", – сказала Ремі з фальшивою радістю.

"Вони не відчиняються", – схлипнула Клер.

"Вони відчиняються всередину", – сказала я, роблячи все можливе, щоб звучати терпляче, а не роздратовано. Не у всіх були батьки, які безперервно говорили про стандарти OSHA. Клер, напевно, ніколи не помічала, що двері, які відчиняються назовні, мають замість дверних ручок решітки.

"Вона застрягла", – наполягала Клер. Вона вдарила долонями по дереву з такою силою, що петлі забряжчали. Але недостатньо, щоб виламати двері. "Я сказала йому, що не хочу сюди приходити. Я сказала йому, що будинок нас тут не полюбить. Будинок з'їсть нас усіх".

Що ж, *це* було несподівано.

"Хочеш пляшку води?" запитала я, сподіваючись відволікти її від думки про те, що будинок нас з'їсть. "Або шматочок торта?"

Ремі протиснулася повз нас. Ігноруючи подальший вибух Клер, вона взялася за ручку дверей і повернула. І повернула. І повернула.

Дверна ручка крутилася по колу, наче на ній не було засувки.

Ремі озирнулася на мене, в паніці, з широко розплющеними очима. "Вона має рацію. Вони не відчиняться".

Клер знову заволатала, атакуючи двері з новою силою. Дряпаючи деревину довгими рухами. Дряпала, доки нігті не почали ламатися і кришитися.

Коли п'яточки крові почали забруднювати нерухомі двері і стікати по її зап'ястях, я схопила її за талію і відтягнула від дверей.

"Припини!" сказала я. "Ти робиш собі боляче!"

"Я хочу піти!" – кричала вона, нечутлива навіть до того, що я тягла її назад. Вона була легкою в моїх руках, але звивалася, як дика кішка, плювалася і кричала. Я боялася, що вона почне дряпати мене кігтями, як вона дряпала двері. "Таннер пішов, і я хочу піти! Я хочу вийти! ВИПУСТІТЬ МЕНЕ!"

"Де Медді Мей?" вголос запитала Ремі, і я одразу зрозуміла чому. Медді Мей була милою. Вона вміла заспокоювати людей набагато краще, ніж ми з Ремі. Вона б ніколи не дозволила нам почати кричати один на одного посеред вечірки. Вона змогла б переконати Клер до того, як кінчики її пальців перетворилися б на м'ясо для гамбургера.

"Вона повинна була чергувати біля дверей", – сказала я, нахилившись, щоб побачити її над головою Клер. "Вона, мабуть, просто пішла до ванної кімнати".

"Або їй стало нудно і вона пішла поцілуватися з..." – Ремі спіймала себе на цьому і заткнулася, щоб сказати: "Зі своїм хлопцем, в якого вона закохана і якому вірна".

Клер, здавалося, зовсім нас не слухала. Вона продовжувала кричати. "Таннер пішов! Він залишив мене тут! У будинку диявола!"

"Це не будинок диявола", – сказала я. Я намагалася заспокоїти її, наче вередливу дитину. "Компанія моєї мами володіє ним. Вона відстій, але вона не править пеклом. У диявола не було б шафи, повної светрів розміром з мопса".

Над головою світло люстри спалахнуло від м'якого до палючого. З тріском вимкнулася електрика, залишивши нас у непроглядній темряві. По всьому будинку прокотилися звуки протесту і тривоги. Відпустивши Клер, я затамувала подих. Чи могла мама помітити учасників вечірки у вікнах і прийти, щоб вимкнути світло?

Світло мерехтіло цілу хвилину. У стробоскопічному світлі я побачила перелякане обличчя Ремі. Клер беззвучно схлипувала. Маленьке дзеркало на стіні відображало щось, що кружляло, навіть коли ми всі стояли на місці.

Потім енергія повернулася. Залишилася. Ніби нічого й не сталося.

В інших кімнатах піднявся веселий галас. Алюмінієві бляшанки з поганим зельтером і дешевим пивом хрустіли в стиснутих кулаках. Людей закидали яйцями, щоб вони пили або забивали під час раунду пивного понгу. Вечірка відновилася.

Але у фойє почулося тихе булькання. Як звук занадто густого соусу для спагетті, що кипить на плиті. *Плюх. Хлюп. Бульк.* Ремі, Клер і я застигли. Рідина (сиропоподібна, з солоним запахом) сочилася зі швів дверей, покриваючи латунну ручку і заповнюючи замкову щілину. Вона піднімалася з–поміж дощок підлоги, м'яко бризкаючи нам на щиколотки і прилипаючи підошвами наших черевиків до землі.

Навколо нас витав металевий запах. Як монети. Як носова кровотеча.

Ні. Це не мало ніякого сенсу. Цього не могло бути. Мабуть, десь був витік. Може трубу прорвало іржавою водою. Але вона була безсумнівно червона.

Кров.

Кров стікала по дверях і збиралася в калюжі на дерев'яній підлозі.

Але підлога виглядала неправильно. Волокна деревини рухаються в одному напрямку, як океанські хвилі. Іноді це прямі лінії. Або хвилясті. Або пронизані сучками. Але не підлога в Маєтку Дайнхартів. Коли кров заливала його, я бачила, що підлога має кругові візерунки деревини. Наче скорописний почерк. Ніби хтось вирізав її знову і знову, мільйони разів. Одне слово, тепер переповнене примарною кров'ю, щоб кричати до нас.

ЗАЛИШАЙСЯ. ЗАЛИШАЙСЯ. ЗАЛИШАЙСЯ.

Ремі застигла поруч зі мною, її дихання було поверхневим, ніби вона роздумувала, чи не почати кричати.

Клер опустилася на коліна, дивлячись, як кров на підлозі продовжує збиратися. Вона втиснула долоню в землю. Долоня вкривала десяток крихітних залишків крові. Коли вона знову підняла руку, відбиток слів зник. Її шкіра почервоніла.

Перш ніж ми з Ремі змогли зупинити її, вона висунула язик. Вона лизнула по всій довжині долоні. Ми з Ремі закричали і заткнули рота руками.

Клер подивилася на нас налитими кров'ю очима. Моторошний спокій оселився над нею. Вона навіть не була схожа на ту дівчину, яка хвилину тому роздирала нігті, намагаючись вирватися.

"Вже занадто пізно". Її голос був рівним і беземоційним. Її очі та ніс вільно бігали, вкриваючи обличчя сльозами та слизом. "Будинок ніколи не дозволить нам піти."

"Якого хріна?" сказала я. До Клер. До слів, вирізаних на підлозі. До крові на моїх черевиках.

З нудотою в шлунку я пішла геть. На щастя, кров, здавалося, була сконцентрована у фойє. Біля сходів відчувався лише слабкий запах крові. Цілком ймовірно, що запах йшов від мене.

Ремі побігла за мною. "Це тут", – сказала вона, задихаючись і посміхаючись. "Це вони!"

"Хто?" запитала я. Хто б міг зіпсувати підлогу *просто* у фойє? Який у цьому був сенс, окрім того, щоб змусити Плаксиву Клер з'їхати з глузду? "От лайно, ти думаєш, це Таннер?"

"Хто? Що? Ні!" Ремі сказала з глузливым пирханням. "Це *вони*, Арден! Дайнхарті. Це класичне лайно про привида. Стрибки напруги, таємнича кров, загадкові повідомлення. Боже мій, Ханна з глузду з'їде! Знаєш, скільки разів вона дивилася "*Сяйво*"? Мільярд разів".

Я закотила очі. Навіть у кризовій ситуації Ремі все одно могла знайти спосіб повернути все назад до Ханни Треу.

"Гаразд, це не "*Сяйво*", і це не був ліфт, повний крові", – сказала я. "Це був розіграш. Або, наприклад, сім'я снотів вибухнула в підвалі. Це не має значення. Важливо те, що входні двері застрягли. Тож нам потрібно знайти *вихід*".

"Ти це серйозно?" запитала Ремі. Вона роззявила на мене рота. "Ти серйозно не віриш, що тут є привиди? Після всього цього?"

"Ні!" сказала я. Я не вірила в це. Речі були дивними, але не незрозумілими. Все здавалося ще гіршим через те, що ми були п'яні, через історії про будинок, через те, що це був останній день у старшій школі, і ми не знали, що буде далі. Я відмовлялася вірити, що привиди мають до цього якесь відношення. "І навіть

якби я повірила, це не мало б значення, тому що ми повинні знайти безпечний вихід до того, як хтось, крім Клер, зрозуміє, що вони тут у пастці. Якщо люди запанікують, то тут буде повномасштабний бунт, і люди постраждають. Ти що, ніколи не чула про тисняву?"

Якщо двері не відчиняться, то буде різанина, якщо вся вечірка злякається. Людей розтоптали б.

Бачите, ось чому OSHA вимагає наявності аварійних дверей.

"Ти чула, що сказала Клер", – сказала Ремі, махнувши рукою в бік Клер, яка все ще лежала в калюжі примарної крові. "Будинок не дозволить нам піти. Єдиний спосіб вижити – це укласти угоду з привидами. Вони, мабуть, хочуть, щоб ми поховали їх по-справжньому або помстилися за їхні смерті чи щось таке. Зазвичай так закінчуються епізоди *"Спостереження за привидами"*."

Я ахнула. "Ти себе чуєш? Серйозно, я знаю, що ми щойно побачили щось дивне і бридке, але це не означає, що ми повинні починати укладати угоди з привидами. Нам потрібно знайти вихід і безпечно вивести всіх звідси".

"Що? Ти хочеш скасувати вечірку?"

"Після того, як я побачила, як хтось викидає собі нігті і злизує кров на підлозі? Так, думаю, з мене досить вечірок, Рем."

"Через одну дівчину? Ми її навіть не знаємо!"

"І все ж ти готова повірити їй на слово, що ми тут у пастці."

"Я пробувала двері. Вони не піддаються."

Я розвела руками. "Іноді двері зачиняються. Є й інші двері. Існують вікна!" Я згадала вікно в бальній залі і те, що воно не зрушилося ні на дюйм, коли я намагалася його відчинити. Я відігнала цю думку. "Старі будинки мають дивні примхи!"

"Ні." Її чубчик хитнувся, коли вона похитала головою. "Він величезний. Це те, заради чого я сюди приїхала!"

"Ти прийшла подивитися, як твої однокласники обдирають нігті на дверях, які не відчиняються?"

Ремі здригнулася. "Принаймні Клер розуміє, що щось не так. Ти помиляєшся!"

"Я намагаюся бути розсудливою!" огризнулася я. Вся злість і образа від нашої попередньої сварки миттєво повернулися. Я згадала, як Ремі звинуватила мене в тому, що я розмовляла з Ханною, і припустила, що, оскільки я ніколи не була у Віндзорі, то насправді не знаю, чи хочу я туди ходити до школи. І що я повинна просто здатися і отримати свою ліцензію на нерухомість. Особливо боляче мені було від цього слова. "Якщо ти хочеш полювати на привидів, то добре. Я буду відповідальною. Це досить стандартно."

Я побігла по коридору, не зводячи очей, сподіваючись побачити Медді Мей, поки йшла. У будинку такого розміру повинно бути кілька виходів. На кухні точно були задні двері. І я впевнена, що вікна в бальній залі були досить великими, щоб пролізти крізь них. Якби я могла їх відчинити. Я б розбила їх, якби довелося. Моїм батькам все одно довелося б замінити всі вікна. Одна розбита шибка не зашкодить.

Якщо не буде інших перебоїв з електрикою чи кровопролиття, все буде добре.

Ми всі виберемося звідси живими.

Ніхто більше не знав, що щось не так.

Коли я йшла коридором, кілька людей говорили про те, що будинок такий старий, що, звісно, електрика стрибнула після того, як уперше за сто років увімкнули електроприлади в розетки. В іншому, вечірка проходила без жодних ознак примарної крові чи застряглих дверей. У більярдній розпочався турнір з пив–понгу (я попросила їх покласти додаткову ганчірку, щоб стіл був сухим). Танцюристи в бальному залі підстрибували вгору–вниз, кричали і співали під свою музику. (Я нагадала їм, що там були пляшки з водою, а не тільки з алкоголем.) За зачиненими дверима я побачила імпровізований спіритичний сеанс. У них була купа запалених свічок, спіритична дошка і найбільший у світі кальян. (Я сказала їм задутися свічки, поки вони не спалили будинок).

Але я не знайшла жодного виходу. Шкода, що у мене не було креслень будинку. Їх віддали адвокатам для доказів в арбітражі.

Кухня була в найдальшому кінці будинку. Порівняно з рештою приміщень на першому поверсі, вона була в досить поганому стані. Це приміщення було зруйноване не лише павутинням і кволими меблями. Під єдиним вікном, здавалося, все активно гнило. Зі стін облупилася фарба. Приземкувата чавунна піч була вкрита іржею. Під шарами бруду кахельні прилавки розпадалися.

Перед вкритою брудом раковиною стояла невелика група людей, які пили вино з запиленої пляшки, схожої на ту, що була спільною в їдальні. За колекцією анахронічних капелюхів і однією парою окулярів у стилі стімпанк я змогла впізнати в тих, хто пив вино, членів драматичного гуртка.

Кітон (примарно блідий, король драматичних зануд) помахав мені рукою. Хоча він зустрічався з однією з моїх найкращих подруг протягом останніх кількох місяців, я не проводила багато часу з Ромео до Джульєтти Медді Мей. Звичайно, я бачила їхню виставу. (Це було чудово, за винятком того, що вона була поставлена як гра двох футбольних команд–суперниць, і бутси кожного з них відволікаюче гучно стукотіли по підлозі). Коли вони з Медді Мей тусувалися, то зазвичай з рештою драматичного гуртка.

У мене не вистачало терпіння, щоб вислуховувати всі ці "ЛАРПінги"¹, яких, здавалося, вимагав драматичний гурток, але ми з Кітоном витримали AP Lit² разом. Точніше, я терпіла Кітона під час вивчення літератури. Ми з ним

¹ Рольова гра живої дії від англ. Live action role-playing game, LARP — різновид рольової гри, яка характеризується безпосереднім відіграшем дій персонажа.

² Advanced Placement English Literature and Composition – це курс та іспит, які пропонують Рада коледжу в рамках програми Advanced Placement Program у Сполучених Штатах.

добряче посварилися через "*Суворе випробування*". Кітон назвав Тітубу "складним персонажем для кольорового актора". Я назвала її хлопчиком для биття для білого фемінізму. Це був один з небагатьох випадків, коли Натаніель прикривав мою спину в класі. Він звернувся до першоджерел, щоб показати, що перетворення релігії вуду Тітуби на щось демонічне було частиною расистського іншування, яке було невід'ємною частиною пуританського суспільства. Це був єдиний раз, коли я справді поцілувала його на очах у всіх. (Ну, в коридорі. Де нас міг побачити практично будь-хто.) Наступного дня ми обидва отримали від Кітона власноруч написане вибачення за те, що не були культурно чуйними перед обличчям його пристрасті до Артура Міллера.

Діти—драматичні актори. Вони в рівній мірі були озброєні терапевтичними словами та серйозністю. І, якщо їх збиралося достатньо, вони якимось чином завжди були на межі того, щоб влаштувати оргію. Це було настільки ж вражаюче, наскільки й незручно перебувати поруч.

Кітон витер рот зап'ястям. Темно—рубінова пляма від вина неприємно нагадувала кров на його шкірі, коли він простягнув мені пляшку.

"Хочеш ковтнути?" — запитав він.

"Ми думаємо, що це портвейн", — додав хтось у капелюсі. Я не могла сказати, чи принесли вони капелюх на вечірку, чи знайшли його серед речей Дайнхартів. З драматичним гуртком ніколи не можна було сказати напевно.

"Я в порядку, дякую", — сказала я.

"Мені сподобалася твоя промова", — сказав мені Кітон. "На випускному. Особливо частина про те, що середня школа була лише ґрунтом, на якому ми виростили, але по—справжньому розквітнемо в дорослому житті. Це зачепило мене".

"Медді Мей дала мені цю метафору", — сказала я. Я розірвала свою оригінальну промову на випускному в люті після того, як батьки скинули на мене бомбу з приводу мого фонду на коледж. Я не могла змусити себе встати перед усією школою і говорити про те, що останні чотири роки важкої праці були того варті. Я не хотіла дякувати вчителям чи, що ще гірше, батькам. Що мені справді хотілося зробити, так це дмухнути в мікрофон малиною, відштовхнути всіх і зникнути назавжди. Ремі підтримала цей план (і запропонувала мені п'ятдесят баксів, якщо я справді це зроблю), але Медді Мей дала мені кілька приємних на слух банальностей, які не зачіпали жодного з моїх колючих почуттів.

Мої очі просканували кухню в пошуках чорного ходу, який, як я знала, мав бути десь тут. Поруч з морозильною камерою були двері, але вони відкривалися в комору. Павутиння душило стіни, звисаючи в усі боки, як щурячі штори. За ними виднілися невиразні обриси банок і бляшанок, але нічого не було видно. Окрім тремтливого руху павуків, що реагували на світло.

Я відскочила назад, зіткнувшись з Кітоном, який підкрався до мене. Збити його з ніг було б неважко. Обидві його руки разом були б завбільшки з мою. Він був хворобливо блідий, майже зеленкуватий, навіть без повного живота столітньої випивки. Я ніколи не замислювалася над цим до цього моменту, але він був схожий на привида. Його біляве волосся і застібнутий на всі гудзики твідовий жилет, звісно, не сприяли цьому. Що було такого в театральних дітях, що змушувало їх хотіти носити костюми в реальному житті? Навіть Медді Мей вбралася так, ніби вона косплеїла гарячу дівчину, а не просто втілювала ідею.

Кітон показав на комору, заповнену павуками. "Ось де ми знайшли портвейн", – сказав він. "Думаю, там є ще пляшки. Якщо хочеш, візьми собі".

Я відійшла на кілька сантиметрів від дверей комори, відмовляючись заглядати туди знову. Я не могла бачити більше жуків. Скачуть. Стрибають. Безшумні на своїх занадто довгих ногах. Огидно. Від усвідомлення того, що вони там, волосся на моїх руках стало дибки від болючої уваги.

"Гей, Арден", – сказав Кітон, його голос стиснувся в невдалій спробі звучати невимушено. Він справді не був дуже хорошим актором. "Ти не бачила Медді Мей?"

"Вона повинна була стежити за дверима", – відповіла я. "Хіба ти не заплатив їй, щоб увійти?"

"О, так, але вона сказала, що скоро закінчить". Він замислився. Я хвилювалася, що його коліна можуть підкошитися. Вони виглядали трохи гумовими. "Якщо побачиш її, скажи їй, що я шукаю її. І що вона "навчила смолоскипи горіти яскраво". Вона зрозуміє, що це означає."

"Я подбаю про те, щоб вона отримала повідомлення", – сказала я.

Якщо відкинути банальні цитати і загальну ауру напруженості, мені стало шкода Кітона. Якщо він не знайде когось із фетишем виснажених діккенсівських сиріт, у нього більше ніколи не буде такої гарячої дівчини, як Медді Мей. Навіть перший раз був випадковістю. Медді Мей не дуже подобався Кітон. Кітон не носив джинсів, не міг відростити волосся на обличчі і одного разу прочитав кілька сонетів посеред обіду на честь дня народження Шекспіра. Медді Мей подобався *Ромео*, який був вигадкою найбільшого письменника всіх часів. Створений, щоб бути ввічливим, популярним, добре володіти мечем. На жаль, для Кітона і Медді Мей Ромео перестав існувати після закінчення п'єси. Вони обоє застрягли в запереченні цього.

Моє око привернув блиск латуні. Це була дверна ручка, прихована за юрбою п'яних дітей–драматичних акторів. Я кинулася до неї, надто зраділа, щоб бути ввічливою. Драмгуртківці відскочили назад, тримаючись за свої численні капелюхи. Моє полегшення досягло вершини і розбилося в одному русі, коли двері відчинилися і показали ...

Цеглу.

Там, де мав бути вихід, була стіна. Вона була добре зроблена. Жодних порожніх швів, куди могло потрапити повітря, або шматків кладки, які могли б перетворитися на отвір. Жодних ознак того, що вона витримала сотню років занедбаності, негоди та допитливих дітей. Було схоже на те, що зовнішня стіна будинку виросла над дверима. Як клітини крові, що покривають рану.

"Ого", – сказав Кітон. Він простягнув руку, щоб почистити цеглу кінчиками пальців, перевіряючи, чи вона справжня. "То це було щось більше, ніж просто дошки на вікнах, так?"

Капелюшник підійшов ближче, тримаючи пляшку вина за горлечко.

"Чому вони замурували ці двері, а не вхідні?" – запитали вони.

"Було б легше замурувати задні двері потайки", – відповів Капелюшник Ньюзі. "Людам потрібні парадні двері. Це можна було б зробити, поки ніхто не звертав уваги".

"Хто б не вбив Дайнхартів, він був ретельним", – сказав Кітон. Він прийняв пляшку від Капелюшника і зробив ще один ковток. Він шипів від випарів крізь

зуби. Пахло виноградним желе і Бактином³. "Не було жодної надії на те, що вони вибралися".

Гачки страху встромилися в мої кишки і потягли за собою. Кітон мав рацію. Цей будинок був ретельно зруйнований сто років тому, щоб люди не змогли вибратися звідси. І вони не вийшли. Що б там не сталося з Дайнхартами, всі чутки сходилися на тому, що одного дня вони повернулися додому і більше ніколи звідти не виходили.

Якщо ми не могли відчинити входні двері, то на що нам залишалося сподіватися?

На чавунній плиті стояла сковорідка, така ж прогнила, як і вся кухня. Коли я взялася за ручку, іржа на ній затріщала, наче жменя мертвого листа в моїй руці. Одним махом я жбурнула сковорідку в найближче вікно.

Воно мало б тріснути. Вікно було дерев'яним і скляним. Але замість цього сковорідка тріснула навпіл, її дно відвалилося, наче зламана щелепа. Драмгурток з жахом спостерігав, як я кидала всі уламки, які могла знайти. Двері порожньої шафи. Стару банку з—під кави. Срібне сервірувальне блюдо. Яйцезбивач з ручним приводом.

Ніщо не залишило навіть вм'ятин. Вікно стояло міцно. З таким же успіхом воно могло бути замуrowаним, як і двері.

Як і Дайнхарти сто років тому, ми опинилися в пастці.

ЩО СТАЛОСЯ З СІМ'ЄЮ ДАЙНХАРТ

ЯК РОЗКАЗАНО (І ВІДТВОРЕНО)

ДРАМАТИЧНИМ ГУРТКОМ

Містер Дайнхарт був злісним п'яницею. І ніколи не був тверезим. М'ятний крем був його сніданком. Від нього пахло зубною пастою. На обід він пив горілку в склянці з водою. Щовечора він повертався додому після нагляду за роботою на заводі, смердючий цибулею, потім і спиртним, і лютував на свою сім'ю, поки не втрачав свідомість.

Місіс Дайнхарт більше не могла цього терпіти. Після того, як чоловік розтросив їй кулаками обличчя, вона перестала виходити з дому, ховаючи своє каліцтво, як Привид опери. Вона жила в страху, що будь—яка спроба зупинити його може провалитися і закінчитися її смертю. Тоді не залишиться нікого, хто б захистив дітей. Одного разу він завдасть їм такого болю, що не можна буде виправити пакетом з льодом і бинтом. Але не було б до кого звернутися по допомогу. Містер Дайнхарт був найвпливовішою людиною в Бактауні. Впливовішим за мера. Тому що він був багатим, безжальним і дурним.

Не було нікого, хто міг би його зупинити, окрім місіс Дайнхарт.

Тож вона замовила особливу пляшку коньяку. Поки вона чекала, поки його привезуть, вона почала розказувати про нього своєму чоловікові. Цей коньяк був рідкісний, імпортований. Найвищої якості. Тільки для найвибагливіших гурманів.

³ Спрей антисептик/знеболювальне.

Це був напій еліти, улюбленець президентів і королів. Його особливо цінували за тонкий смак мигдалю.

Містер Дайнхарт ніколи не чув про цей особливий коньяк, але коли його принесли, він був переконаний, що це буде найкращий напій у його житті. Після вечері він налив повний келих і випив його, не замислюючись, чому дружина не налила собі. Місіс Дайнхарт спостерігала, як очі її чоловіка випирали з черепа. Його губи відірвалися від зубів і стали багряними. Він задихався і захлинався! Його голова вдарилася об обідній стіл з такою силою, що перекинула склянку. Цівка крові стікала по його підборіддю, як дитяча блювота. Він помер, як жив, п'яний і розлючений, недооцінивши свою дружину.

На жаль, місіс Дайнхарт занадто багато і занадто добре розхвалила коньяк. Поки вона подавала отруєний келих чоловікові, її син прокрався на кухню і поцупив ковток для себе. Він уявив себе важливою заможною людиною, більш культурною і витонченою, ніж його батько. Більш гідним цього напою, що змінює життя.

Як і його батько, він не знав, що аромат мигдалю походить від додавання ціаніду, щурячої отрути, яку зберігали під раковиною. Він теж помер миттєво. Звалився на кухонну підлогу.

Коли місіс Дайнхарт знайшла свого сина мертвим, вона збожеволіла від горя. Вона рвала на собі волосся і кричала, поки не порвалися голосові зв'язки. Звук її скорботи відлунював на багато миль, розносячись над Бактауном, наче дзвін розбитого дзвону.

Вона сама забила двері та вікна, бажаючи приховати те, що зробила, від зовнішнього світу.

Вона одягла чоловіка і сина в їхнє найкраще недільне вбрання і посадила їх за обідній стіл. Містера Дайнхарта з одного боку. Їхнього сина – з іншого. Між ними місіс Дайнхарт, лиса, закривавлена і німа, підняла келих і зробила те, чого всі очікували від її чоловіка.

Вона напилася до смерті.

На другому поверсі все було вкрите плюшевим малиновим килимом. *Тим краще приховати таємниче булькотіння крові*, подумала я.

Тут, нагорі, звуки вечірки внизу майже повністю зникли. Тримаючись за перила, я подивилася вниз на фойє. Кров зникла. Зникла. Ніби її там ніколи не було (хоча підошви моїх черевиків говорили про інше). Згори неможливо було не помітити хибність дерев'яної текстури. Навіть без крові я все ще могла розгледіти закільцьоване скорописне **ЗАЛИШАЙСЯ**, що вкривало підлогу внизу.

Чи помітили ці написи мої батьки, коли обходили будинок? Чи помітив їхній підрядник? Чи згадувалося про це в аукціонних нотатках? Хтось повинен був вирізати їх вручну. Години і години, або навіть дні і тижні нав'язливого дряпання. Це те, що робили Дайнхарті, поки вони були тут у пастці? Повільно (чи швидко) втрачали розум і писали послання на підлозі?

Це те, що станеться з усіма нами, якщо я не знайду виходу?

Перша кімната була кабінетом з письмовим столом, який займав більшу частину кімнати. Єдине вікно виходило на західний бік Фаундерз Гілл. Внизу, в темряві, я ледве розрізняла неонове сяйво вивіски сусідньої заправки. Я відкрила клямку вікна і штовхнула. Нічого не сталося.

Килим приглушував мої кроки, коли я повільно відходила. Я уявила, як виламую вікно, скочуюся з даху і мушу пояснювати парамедикам і батькам, що після двох алкогольних напоїв я повірила, що Маєток Дайнхартів зачинив у пастці половину випускного класу Бактаунської школи.

Але скло не те що не скрипнуло, а я кинулася на нього і рикошетом відскочила.

Я спробувала ще раз. І ще раз. Поки моє плече не почало боліти, і я не зрозуміла, що мені не вистачало одного зламаного нігтя, щоб розбити вхідні двері у стилі Клер.

Вікна не відчинялися. Я б хотіла сісти і поплакати, але кожна секунда, поки я не знаходила рішення проблеми, наближала мене до того, що буквально будь-хто інший зрозуміє, що проблема існує. Мені потрібно було знайти друзів і разом обдумати, що ми можемо зробити, щоб звільнитися. У найгіршому випадку мені довелося б зателефонувати мамі, зізнатися в тому, що я зробила, і попросити її приїхати і визволити нас. Або викликати пожежників і просити їх виламати вхідні двері. Але пожежники привезуть копів. Мені не потрібно було, щоб усіх заарештували (або ще гірше) тільки тому, що вхідні двері заклинило.

Десь у будинку мала бути зброя. Однією з найпоширеніших чуток про вбивство Дайнхартів була та, що хтось (тато, мама, син, дочка, незнайомиць) розрубав сім'ю сокирою. Це означало, що сокира може бути десь тут. Вікна можуть бути міцними, але вони не могли витримати сокиру. Чи могли? Ні, це було нерозумно. Вся ця вечірка (вся ця ніч, все це *життя*) була неймовірно дурним.

Притулившись до стіни, я встромила долоні в заплющені очі. Невелика кількість випитого змушувала мій мозок працювати на половинній швидкості, тоді як адреналін був на повному ходу. Це було схоже на спробу прискоритися в сповільненій зйомці. Дискомфорт. І нудота.

Раптом моя голова почала закидатися назад більше, ніж решта тіла. Половина мене падала, а ноги залишалися на землі. Мій живіт перевертався, наче я була на американських гірках, що від'їжджали від стартової лінії. Це не повинно було статися. Ще секунду тому стіна тримала мене на ногах. Але це було так, ніби моя потилиця розтягувала стіну назад. Або я якось злилася з нею. Як привид.

Зітхнувши, я похитнулася вперед і закружляла навколо. Стіна була ціла, з потворними пожовклими шпалерами, вкритими метушливими квітками. Я вчепилася кісточками пальців у стільницю. Вона була холодною, реальною і твердою. Я торкнулася обличчя. Теплі щоки вкривали тверду кістку. Я була в паніці, трохи під кайфом, і мені почало здаватися, що я щось собі уявляю. Але я не могла змусити себе знову торкнутися стіни. Про всяк випадок.

Я вийшла зі спальні, зачинивши двері, щоб не бачити шпалери, які, напевно, не намагалися мене з'їсти.

Довгий вигнутий коридор був порожній, окрім Натаніеля. Звісно. Він притулювся до стіни біля вбиральні, де готувалися Медді Мей, Ремі та я. Один з його кросівок був прикріплений до плінтуса. З мене вислизнуло роздратоване бурчання, перш ніж я встигла навіть подумати, щоб зупинити його. Він підняв голову, помітивши мене.

"Я не стежу за тобою", – сказав він з підозрілою швидкістю.

"Я цього й не казала", – відповіла я.

Він постукав великим пальцем у двері поруч із собою. "Я чекаю на ванну".

"Я не питала", – сказала я. "Ти не бачив тут Ремі чи Медді Мей?"

"Ні, якщо тільки вони не застрягли у ванній", – відповів він, знизавши плечима. "Я зробив перерву в очікуванні, щоб розширитися навколо і повернувся. У всіх ванних кімнатах на першому поверсі дуже довгі черги".

"Сподіваюся, ми взяли достатньо туалетного паперу", – пробурмотіла я, на мить відволікаючись від більших проблем. Треба було вкрасти трохи маминого декоративного мила для ванних кімнат. Сподівалася, що люди користуються дезінфікуючим засобом для рук, який я розставила в їдальні.

"Сподіваюся, хто б там не був, він робить зачіску або щось подібне, тому що інакше буде похмуро, коли дійде моя черга", – сказав він.

Я закотила очі. "Це вечірка, Нейте. Це, мабуть, двоє людей. Або більше. Шукають усамітнення і рівних поверхонь".

"Сумніваюся", – сказав він з насмішкою. "Ми б почули, якби це був перепихон".

"Ти цього не знаєш", – сказала я, сміючись з його самовпевненості. Ніби це було б абсурдно, якби люди на вечірці знайшли якесь приватне місце з замком. "Ми були досить тихими, щоб переспати в кімнаті з підручниками в школі".

Він хитро посміхнувся до мене. "Ну, в бібліотеці треба поводитися тихо".

Я не повинна була згадувати нашу історію поцілунків у школі Бактаун та навколо неї. Я прийшла сюди не фліртувати. Я навіть не прийшла сюди на вечірку. Я мала бути в кризовому режимі. Виходи. Зброя. Перевірка, щоб переконатися, що Плакуча Клер нікому не розповіла, що ми в пастці.

Чорт, а де була Клер? Я не бачила, щоб вона сиділа на сходах. Вона могла б ходити навколо, вся в крові, і говорити про диявола. Це б зіпсувало всю вечірку.

"Я повинна знайти Ремі і Медді Мей", – сказала я.

"Док..." Натаніель намочив губи і виправився. "Арден. АХХХ!"

З криком Натаніель впав животом на підлогу. Його руки вистрілили вперед. Ноги штовхнулися. Коли він закричав, стіна *потягнулася* до нього.

Десятки рук вирости зі стіни і вчепилися в шпалери, як в рукавички. Руки–стіни хапали його за ноги, за ступні, за щиколотки. Одна з його ніг зникла в тисняві рук, і він знову закричав, коли його потягли назад.

До. Стіни.

Я пірнула за ним, зосередившись на його переляканих очах і пальцях, що хапали його за руки. Я не дивилася на руки на стіні. Це було ще гірше, ніж дивитися на гніздо павуків. Вони були жахливими і неможливими і намагалися затягнути Натаніеля в те, що мало бути просто ізоляцією і дошками два на чотири, але було якимось пористим і губчастим.

Це була стіна. Це були руки. Це була пастка. Воно було голодне.

Мої пальці обхопили зап'ястя Натаніеля і потягнули.

"Я тебе тримаю", – сказала я задовго до того, як це стало правдою. Я повторила це, коли мої передпліччя зігнулися і плечі затремтіли. "Натаніель, я тебе тримаю".

Я відчула, що в ту мить, коли руки на стіні здалися. Натаніель прослизнув до мене, спочатку на дюйм, а потім відразу на весь зріст, вискочивши в коридор. Ми вдвох перекинулися назад і врізалися в протилежну стіну. Натаніель приземлився мені на ноги.

Дихаючи гарячим, задиханим повітрям, ми вступилися один в одного. Його вії були мокрі, а губи пересохли. Ми не були так близько один до одного вже кілька місяців, відтоді, як востаннє тіснилися на тонованому задньому сидінні його машини, коли я сказала йому, що мені потрібно закінчити. Що він повинен знайти когось іншого, щоб мацати під час уроків і обідів. Когось, чиє життя не розвалюється на шматки.

Його ніс зіткнувся з моїм, коли він нахилився вперед, притискаючи мої плечі до стіни. Між нами калатали серця і спалахували феромони. Чи був би поцілунок з ним зараз таким же солодким і пряним на смак, як його дихання? Чи запаморочилася б у мене голова, як від вдихання його вуглекислого газу? Мені здавалося, що я помру, якщо ми не поцілуємося саме в цей момент.

Але я могла б померти і в буквальному сенсі, якби в цій стіні знайшлися руки, які вирішили схопити нас обох, поки ми зайняті язиками.

Пам'ять про неминучу небезпеку, що загрожувала нам, розвіяла чари. Я відштовхнула його назад і з криком схопилася на ноги. Я ковтнула повітря. Свіже повітря, далеко від чужого рота.

"Відійди від стін", – наказала я. "Просто щоб бути в безпеці".

Натаніель підвівся і оглянув свої ноги, груди і голову. Його погляд зупинився на черевиках. Вони були такими ж білосніжно-білими, як завжди, але один із шнурків був розв'язаний. Він тягнувся за ним до стіни, наче рибальська приманка. Він поспішив заправити шнурок під язичок кросівка.

"Що це, в біса, щойно сталося? Що це були за істоти?" – запитав він.

"Безтілесні руки". Я провела руками по обличчю. Я не могла повірити, що мені доведеться сказати Ремі, що вона була права. "Отже ... привиди. Напевно."

"Ні." Натаніель схопився за волосся і почав ходити туди–сюди перед дверима ванної кімнати. "Не може бути. Не може бути, щоб на мене напали привиди".

"Звісно, ні. Ти добровільно впав обличчям у підлогу, а потім скотився назад, поки одна нога не впилася в міцну стіну", – саркастично сказала я.

Від спогадів я здригнулася. Усе моє тіло стало холодним і поколювало, наче від страху припинився кровообіг. Натаніеля мало не затягнуло всередину каркасу будинку. Де б він опинився? Як далеко йому довелося б зайти, перш ніж я не змогла б витягнути його назад? Як зробити так, щоб усі інші учасники вечірки не торкалися стін?

Я кусала ніготь великого пальця і жувала в роздумах. "Ти бачив те ж саме, що і я, Нейте. Руки, які з'являлися нізвідки, а потім... поверталися в нікуди. Стіна, яка була твердою, стала хрусткою, а потім..." – я обережно постукала по стіні, молячись, щоб не впасти всередину. "Знову тверда. Навіть не порожня. Що ж це ще може бути? Ми в будинку з привидами. Виходи запечатані. А тепер тут справжнісінькі привиди".

Натаніель перестав ходити. "Що ти маєш на увазі під "виходи запечатані"?"

Повернувшись обличчям до стіни, я вирішила, що він має право на дуже делікатну інформацію про наші поточні обставини. Я розповіла йому про те, що сталося у фойє і про замуровані двері на кухні.

"І я не змогла розбити вікна, що також може бути через привидів", – підсумувала я. – "Як ти думаєш, чи можуть привиди створювати силові поля?"

"Ні! Не думаю!" Його очі були величезними і несамовитими, вони бігали навколо, ніби він намагався знайти краще пояснення. Я розуміла його почуття, але, вже подолавши власне заперечення, я також відчувала свою перевагу і трохи роздратовано спостерігала за тим, як хтось інший проходить через це.

Натаніель побіг до найближчої кімнати. Це була бібліотека. Мені було прикро, що я не знайшла її раніше, в моєму житті до привидів. Це було б пристойне місце, щоб сховатися від моєї власної вечірки. Стіни були заставлені переповненими книжковими шафами, в яких не вистачало полиць. Натомість книги були складені башточками. Там були обкладинки в шкіряних палітурках, м'які від використання, і в м'яких обкладинках, клей на яких давно відшарувався, залишаючи на підлозі стоси сторінок, схожих на опале листя. Глобус з *осійською імперією та Персією, але без чотирьох штатів США та Панамського каналу. Крісло, яке, можливо, колись було синім, стояло перед каміном з

вишуканим камінним обрамленням. Оббивка була продірявлена дірками завбільшки з мишачу лапку. З—під сидіння стирчав виток пружини.

Натаніель нічого цього не помічав. Він був захоплений камінним приладдям, що висіло на чавунній підставці. Він взяв кочергу, міцно стиснувши її двома руками.

"Я ж казала, я намагалася", — сказала я.

Але він уже кинувся до найближчого вікна.

Розмахнувшись від плеча, наче намагався зробити хоум—ран, Натаніель вдарив кочергою прямо в центр скла. Скло не здригнулося, але відлуння відкинуло голову Натаніеля назад. Не зупиняючись, він змінив хватку, піднявши кочергу над головою. Він різко опустив її вниз, вістрям донизу. Залізо заскреготіло об скло, цвяхи гучно застукали по дошці, але не залишили жодного сліду. З роздратованим гарчанням Натаніель знову опустив кочергу на вікно, на раму, на стіну.

Кочерга розірвала шпалери, розсунувши два аркуші. Коли вона знову опустилася, вістря без зусиль встромилося в стіну. Потім вся кочерга занурилася в стіну, наче ніж для масла, що всмоктується в желе. Рукоятка пішла останньою, блиск металу, який ставав все меншим і меншим, поки його повністю не поглинув розрив у шпалерах.

Натаніель втупився в це місце. Підняв руку. Доторкнувся до клаптя, де шпалери розійшлися.

"Нейте, не треба!" попередила я.

Його нігті дряпали по розриву шпалер. Клапті паперу посипалися йому на ноги і килим. Я підійшла до нього, готова відтягнути його або врятувати від того, щоб він не пішов шляхом кочерги. Але мені не довелося цього робити. Він зупинився, і ми обидва втупилися в дірку, яку він створив.

У ній не було нічого. Не стіна. Не дерево. Не склопластик, не азбест і навіть не прихований вулик.

За шпалерами, у дірці розміром з кулак, простягалося справжнє небуття. Безпросвітне, безмежне ніщо. Безодня. Прірва там, де мав би бути дім. Звідти, де я стояла, вона не випромінювала ні тепла, ні запаху. Чи був там кисень? Чи був там вакуум? Чорна діра? Щось зовсім інше?

Ми з Натаніелем втупилися в це. Чи дивилось воно на нас, я не могла сказати. Ніхто з нас навіть не думав торкатися цього. Це було схоже на космос без зірок. Або "Челленджер Діп" без води.

"Ти ж не бачиш там Ктулху?" запитала я, зачарована цим видовищем.

"Не треба", — сказав Натаніель здавленим голосом. "Не жартуй про це".

"Тому що це можливо?"

Він не міг змусити себе погодитися зі мною. Це було проти його природи. Він стиснув кулаки і повернувся спиною до небуття.

"Що нам робити?" — запитав він пошепки.

Я повернулася, щоб подивитися на нього. Мені стало легше, коли я не дивилася прямо в безодню. Я знала, що вона була там, але від того, що я не тримала її в полі зору, мені стало легше. Якось більш реально.

"Тепер ми шукаємо вихід", — сказала я. "Ремі шукає привидів. Як тільки я знайду Медді Мей, я попрошу її переконатися, що всі внизу будуть відволікатися. І в безпеці".

Натаніель виглядав безпорадним. "Як?"

"Я не знаю", – роздратовано відповіла я. "Імпровізаційні ігри. Або покрутити пляшку. Або танцювальний конкурс. Яка їм різниця? Вони просто не повинні знати, наскільки ми в сраці".

"Пощастило їм", – сказав він.

"Хочеш допомогти мені шукати виходи?" запитала я. "Чи ти хочеш залишитися тут і переживати екзистенційну кризу? Обидва варіанти, до речі, правильні. Але я вже зробила свій вибір".

Він розвів руками, ніби хотів скинути свій страх на землю. "Я допоможу тобі, але мені все одно треба в туалет".

"З таким же успіхом ти можеш попісяти в камін", – сказала я, показуючи на менш страхітливий отвір у стіні. "Час тут дуже важливий".

Натаніель відсахнувся, вражений. "Я не залишуся тут сам".

"Я не залишуся слухати, як ти мочишся", – сказала я.

"Ти..." Він заплющив очі і зціпив зуби. Що б він не збирався попросити, очевидно, було для нього дуже боляче. Його щелепа працювала. "Ти почекаєш за дверима?"

Я б із задоволенням сказала "ні" і кинулася шукати Ремі та Медді Мей. Але якщо будинок з'їсть Натаніеля через те, що я була занадто дріб'язковою, щоб почекати на нього, мені буде досить важко жити з цим. Навіть якщо це буде лише на деякий час.

"Гаразд", – сказала я. "Залишатимусь на відстані крику".

Я зачинила за собою двері і стала посеред коридору, зчепивши руки, намагаючись не торкатися жодної зі стін. Це було схоже на гру в "Операцію", за винятком того, що замість того, щоб дзижчати червоним носом у разі невдачі, мене забирали привиди в небуття. Я навіть подумувала про те, щоб виблювати від жаху, але згадала, що найближча вбиральня була зайнята. Що станеться, якщо я виблюю в прірву? Вона перестане існувати? Чи прилетить вона назад і вдарить мене? Чи полетить моя ДНК на іншу планету?

Стукіт за спиною змусив моє серце випасти з ритму. Приглушений дверима бібліотеки, Натаніель стукав і кликав мене на ім'я.

"Арден! Це не смішно! Арден!"

"Я нічого не роблю", – відповіла я.

"Випусти мене звідси!" закричав Натаніель.

Я довго дивилася на дверну ручку, уявляючи собі жахіття за дверима, перш ніж потягнулася до неї і повернула. Двері відчинилися легко.

З кімнати вискочив Натаніель, його обличчя блищало від поту. Він поклав руки на коліна і хапав ротом повітря, наче потопаючий.

"Двері були замкнені", – сказав він.

"Ні, не були", – сказала я йому. "Вона відкрилася з першої спроби".

"З першої спроби. Але я тягнув на цю штуку, поки вона не була готова відірватися."

"Звучить як звичайний вечір п'ятниці для тебе", – сказала я, зухвало піднявши брови.

Він витріщився на мене, здіймаючи груди. Він ніколи не вважав мене дуже смішною. Одна з багатьох причин, чому ми не працювали як пара. Або ситуативною парою, як називала нас Ремі. Вони з Медді Мей наполягали на тому,

що не можна бути парою, якщо ви не визнаєте одне одного публічно. Що було справедливо, гадаю. Я ніколи не хотіла, щоб Нейт ходив зі мною на волейбольні ігри Ремі, або сидів з нами за обідом, або, тьху, запрошував мене на шкільні танці, де ми повинні були б фотографуватися, триматися за руки і вести світські бесіди. Це не були місця, де ми могли б процвітати разом. Ми найкраще працювали, коли тестували одне одного за допомогою карток АР або цілувалися. Тихі заняття, де він не міг вивести мене з себе своїми дебатними командами, які сперечалися про кожну дрібницю.

Натаніель сам спробував дверну ручку, кілька разів крутив і відпускав її, щоб переконатися, що я кажу правду.

"Що це за двері, які відчиняються лише ззовні?" – запитав він.

"Я майже впевнена, що відповідь на більшість наших запитань тут буде "тому що там привиди", – сказала я з важким зітханням. "Ходімо".

Сходи, якими я піднялася, були набагато ближчими, ніж її двійник. Нам довелося б обійти весь другий поверх, щоб дістатися до інших сходів, але я хотіла перевірити решту кімнат на наявність Ремі та Медді Мей. Мені було б легше, якби ми всі возз'єдналися. До того ж, я відчувала провину перед Ремі за всю цю історію з привидами.

Натаніель пішов за мною по коридору, трохи відстаючи від мене. Перед тим, як коридор повернув за глухий кут, на стінах було ще троє дверей. Я відчинила перші двері і зазирнула всередину.

Меблі, захищені під спущеними тканинами, тулилися один до одного в центрі кімнати. Підлога була голим деревом, тьмяним і запиленим. Повз мене проскочив щур з хвостом завтовшки з мій вказівний палець.

Натаніель пройшов повз мене і грюкнув дверима. "Ненавиджу гризунів".

Це здавалося довільною межею в нашій нинішній ситуації, але я дозволила йому це зробити. Я б не зраділа, побачивши павука, навіть якби він був у тій самій кімнаті, що й привид.

Наступна кімната була основною спальнею. Одяг висипався з шафи, шерсть і шовк були розкидані по підлозі. Обшиті атласом круглі коробки були вирвані і скинуті на ліжку. Принаймні тепер я мала досить чітке уявлення про те, де драмгурток знайшов свій склад капелюхів.

Я зачинила двері, подумала про щось і відчинила їх знову. Стіни були голі, за винятком сріблястого дзеркала. Я зачинила двері.

"Я щойно помітила щось дивне", – сказала я.

"Привиди існують, а життя – це симуляція?" сухо запитав Натаніель.

"Я не можу жити у світі, де невдахи-інцестуалісти мають рацію. Говорити, що ми в симуляції – це так нудно. Мовляв, вся реальність у комп'ютері? Винахід, який ми зробили за мільйони років до життя на Землі? Кожен фільм і кожна фантастична книга розкрили всі таємниці буття? І що б це взагалі змінило? Ми вже перебуваємо в непізнаваному існуванні, яке контролюється невідомо чим. Якби ним керував комп'ютер, чи відрізнялося б це від того, якби ним керувала фізика? Чи Богом? Тож чи не називали б ми просто комп'ютер Богом? І хіба *це* не сюжет "*Матриці*"?"

"Скажи мені, що ти насправді відчуваєш з цього приводу, чорт забирай", – сказав Натаніель, і його губи посмикнулися в глузливій посмішці.

"Я так і зробила", – просто відповіла я. "Я не розумію, чому хтось хоче назвати контейнер, в який поміщається життя, коли ми все ще не розуміємо всіх його частин. Наприклад, ми ледве розуміємо, що таке сон. Або позіхання. Або привидів, мабуть. Але ми з'ясували точну природу реальності?"

"Контрапункт", – сказав Натаніель. "Фільми про Матрицю рулять, і якби ми могли прокидатися від симуляції, то могли б літати. Або займатися кунг–фу".

"Контрапункт, кунг–фу – це навичка, якої можна навчитися, не завантажуючи її у свій мозок. Але, так, добре, літати було б круто".

Натаніель посміхнувся до мене, блиснувши обома своїми дурнуватими милими ямочками, і мені довелося змусити свій мозок повернутися на правильний шлях. "Так чи *інакше*, в цьому будинку немає мистецтва. Жодних картин. Жодних фотографій."

"І що?" запитав Нейт.

"А те, що це старий будинок", – сказала я. "Дайнхарти померли за десятиліття до телебачення. Що вони дивилися?"

Натаніель знизав плечима і показав на стіни, яких ніхто з нас не хотів торкатися. "Нескінченні потворні шпалери? Буквальну довбану прірву за ними?"

"Можливо", – сказала я. "Але там має бути щось. Пейзаж, фотографія. Це моторошно."

"Тільки що", – сказав Натаніель дешевим голосом ведучого новин, – "випускник зрозумів, що місцевий будинок з привидами – це моторошно".

Я зі сміхом штовхнула його в плече. "Ти маєш рацію. *Зараз* він низький за шкалою моторошності, але якби тут не було привидів, ти б подумав: "Ого, це просто жахливо". Люди, які тут жили, були серійними вбивцями".

Він подивився на мене. "Хіба ні?"

Я відкрила рота, щоб заперестувати. Ми насправді не знали, що сталося з Дайнхартами. Але якщо в будинку справді були привиди, то, можливо, всі історії були правдою. Вбивства сокирою, отрута, домашнє насильство. Все це могло бути справжнім.

Наступна серія кімнат – це спальні, з'єднані між собою внутрішніми дверима. Ліжка були прибрані, подушки збиті, ковдри заправлені в латунні рами. Жодне з вікон не відчинилося, як би сильно ми з Натаніелем не штовхали їх.

З'єднані між собою кімнати закінчувалися глухим кутом у дитячій кімнаті. Тут було затишно, далеко від відчуття страху і загрози вбивства, яке висіло над рештою будинку. Шпалери були вкриті намальованими рожевими бантиками. У високому дерев'яному ліжечку лежало єдине поїдене м'ясо опудало кролика. Ляльковий будиночок з розваленим дахом стояв на купі в кутку. Перед каміном стояло крісло–гойдалка з розстебнутим сидінням.

Воно нагадало мені крісло–гойдалку, що стояло в моїй кімнаті в нашому старому будинку. Батьки купили його, щоб заколисувати мене, коли я була маленькою. Це було сіре плетене крісло з оббитим білим сидінням, більше схоже на шезлонг для внутрішнього дворику, ніж на меблі для спальні. Воно ніколи не поєднувалося з іншими меблями в моїй кімнаті, але я любила його. На ньому висіли фотографії, де я дрімала на татовому плечі, коли була зовсім маленькою, і читала вголос мамі, коли ходила в дитячий садок. Я наклеїла наклейки на руки, і мені довелося витратити суботу, щоб зішкребти їх, що призвело до появи плям фарби. Я сиділа там, щоб читати, вчитися або навіть просто гортати телефон,

погойдуючись, доки скрип ніжок не ставав фоновим шумом, самохідним додатком для відключення навколишнього шуму.

У новому будинку не було місця для крісла. Принаймні, так сказала мама, коли перевезли всі мої меблі, окрім крісла. Тато теж не хотів його. Він сказав, що крісло–гойдалка у вітальні зробить його схожим на старого. Вони його кудись пожертвували. Або викинули і сказали, що подарували. Тому що для них це було просто крісло. Вони жили без нього раніше і можуть обійтися без нього зараз. Але для мене він був предметом мого життя, першим стільцем, який я навчилася ототожнювати зі словом. А тепер його не стало, його викинули в ту ж секунду, коли він спричинив бодай хвилину незручності моїм батькам. Як наш дім. Як їхній шлюб. Як моє майбутнє.

"Гей", – сказала я, штовхаючи крісло–гойдалку в рух. "Твоя сім'я водила тебе в Olive Garden?"

Натаніель нахилився, щоб зазирнути в розбиті вікна лялькового будиночка. Здавалося, це було найімовірніше місце, де можна знайти мишей, але я не сказала йому про це. Він озирнувся на мене. "Olive Garden?"

"Після випускного", – уточнила я. "Ви ходили туди поїсти?"

Він похитав головою. "О, ми ходили в Red Lobster".

"Напевно, там було гарно", – сказала я.

У мене аж в роті пересохло від думки про гаряче гаряче печиво з Чеддер–Бей. Мій тато любив ходити до "Red Lobster", щоб називати нас з мамою "молюсками" за те, що ми не ділилися крабовими клешнями. Класичний татів гумор. Раніше я думала, що це так дратує. Але тепер мені цікаво, чи скаже він це коли–небудь знову. Чи відпускав би він ті банальні жарти, коли б ми були тільки вдвох? Чи був у його новому місті хоча б "Red Lobster"?

Натаніель підвівся, поправляючи джинси на колінах. "Було досить непогано. Мама наполягла на використанні купона, тож ми змогли взяти лише креветки".

"А ти хотів лобстера?" запитала я.

"Я хотів мати вибір".

Я зітхнула і втримала крісло–гойдалку нерухомо. "Мені знайоме це відчуття".

Ми поверхнево спробували відчинити вікна, але ніхто з нас не здивувався, коли вони не відчинилися. Ми вийшли з кімнати, зачинивши за собою двері. Перед нами вигинався коридор, який, безсумнівно, вів до інших кімнат, повних застряглих вікон і сумних останків зниклої сім'ї.

"Скільки тут кімнат?" запитав Натаніель.

"П'ятнадцять кімнат, дев'ять ванних кімнат, горище і підвал", – відповіла я, перераховуючи цифри з пам'яті з аукціонного списку.

Його губи скривилися. "Це завеликий будинок для однієї родини. Це має бути готель або кілька квартир".

"Ти говориш, як моя мама".

"Ну, місіс Лозано Флек, мабуть, геніальна і далекоглядна", – сказав він гордовито. "Чи не думала вона стати ракетником замість того, щоб продавати будинки з привидами?"

З удаваним подихом я схопилася за груди. "Боже мій, ти збираєшся стати *ракетником*? Ти буквально не згадував про це протягом двадцяти хвилин, і я вже почала хвилюватися, що ти передумав".

"Гаразд, абітурієнте, тут не місце для нісенітниць".

Ми зайшли за ріг. На землі лежав білий хлопчик з восковою шкірою. Його бліді очі були розплющені та запалі, вони дивилися, не бачачи нічого. З нерівних ран по всьому тілу витікала кров, просочуючи килим під ним. Він був схожий на маріонетку з обрізаними нитками, яку залишили падати на купу, що було б неможливо, якби сухожилля, суглоби і колінні чашечки працювали, щоб утримати його разом.

"Таннер!" закричав Натаніель.

"Таннер?" повторила я. "Хлопець Клер, Таннер?"

"Хто така Клер?"

"Дівчина Таннера!"

Поки ми сперечалися, з килима виринули руки–привиди. Кожен палець був продовженням фактурного червоного ворсу. Вони беззвучно опустилися, поглинувши тіло в руках і килимі. Затягуючи його в небуття.

Таннер Грант (популярний, без відомих позакласних занять) був мертвий. І зник.

Ми з Натаніелем побігли. У протилежних напрямках.

Я побігла туди, де було тіло, шукаючи будь-які зачіпки, куди воно поділося. Натаніель був уже на півдорозі за рогом, коли зрозумів, що я не з ним.

"Док, ходімо!" – закричав він.

"Куди він подівся?" запитала я, несамовито. Я впала на землю, обмацуючи руками килим. Нащо? Я не була впевнена. Не було схоже, що він повернеться. Його обличчя було таким нелюдським у смерті. Колір не той. Очі не ті. Губи відтягнуті назад. Я навіть не впізнала в ньому того хлопця, який фліртував з Медді Мей на початку вечора.

"Нам треба йти", – сказав Натаніель. Він побіг назад, високо піднявши коліна, намагаючись не залишати ноги на підлозі занадто довго. "Треба йти, негайно!"

"Там привиди в підлозі!" кричала я, гамселячи кулаками в килим. Не залишилося ні краплі крові. "І в стінах! Не має значення, куди ми підемо. Ніде не безпечно! Вони можуть дістати нас будь-де. Коли захочуть. Вони можуть поранити нас. Вони можуть вбити нас, Нейте!"

"Ходімо", – сказав він, цього разу м'якше, коли потягнувся до мене. Його очі забігали по коридору до зачинених дверей. Він знизив голос. "Ми не знаємо, чи привиди були тими, хто зарізав його".

Він мав рацію. Ми не знали. Звичайно, в будинку точно були привиди. Але ми не знали, що вони орудували сокирами, ножами чи чимось іншим, що порубало Таннера на шматки. Хтось на вечірці міг вирішити, що прокрастися в будинок, де сталося вбивство, – це чудовий час, щоб почати вбивати людей. Були навіть привиди, щоб подбати про прибирання.

Я дозволила Натаніелю допомогти мені піднятися на ноги. Голова паморочилася ще більше, ніж від горілки чи міцного зельтеру. Привиди – це одне, що можна було зрозуміти. Надприродне, хоч і лякало, але водночас захоплювало. Світ виявився більшим і дивнішим, ніж я знала до початку вечірки.

Але вбивство? Це було звичайним, приземленим, поганим. Найгірше, що може бути в людстві. Гірше, ніж батьки, які перестали любити одне одного і зрадили тебе, щоб довести це. Це було огидно. Жахливо. Занадто правдоподібно реально. Те, чого нас усіх вчили боятися щоразу, коли в школі оголошували навчальну тривогу. Воно було тут, у цьому будинку, з нами, у пастці між старшокласниками Бактаунської школи та прірвою в стінах.

І це була моя провина. Я все це організувала. Я наразила всіх у будинку на цю небезпеку. Щоб врятувати власну шкуру і втримати свої дурні мрії.

Несвідомо підлаштувавши ідеальний збіг подій, щоб ніхто з нас не вийшов звідти живим.

"Таннер Грант", – сказав Натаніель, важко ковтаючи. "Ми разом ходили до початкової школи. Він сидів поруч зі мною на сьогоднішньому випускному".

"Ти знав Клер?"

"Ні, я не знаю нікого на ім'я Клер", – відповів він.

"Я теж", – сказала я.

Натаніель виглядав збентеженим. "Тоді чому ти питаєш про неї?"

"Тому що". Мій голос зламався. "Це моя вина, що її хлопець мертвий".

Я опустила обличчя в долоні. Мої очі горіли. Хтось помер, і це була моя провина. Все, чого я коли-небудь хотіла – це рятувати життя. Піти в медичну школу і робити людей кращими.

"Док..."

"Я не доктор, Натаніель!" Я сплюнула. Гарячі сльози потекли по моєму обличчю і зібралися під підборіддям. "І ніколи ним не стану".

"Гей", – тихо сказав він. Він потягнувся до моєї руки, підштовхуючи мене вперед. "Ми виберемося звідси. У наших телефонах більше обчислювальної потужності, ніж було в Аполлона-11 для навігації на Місяці. Ми зможемо знайти вихід з будинку з привидами".

"Це не будинок", – сказала я. У мене вирвалося ридання, коли іронія вдарила в мене. "Ну, так, це будинок. Але це не привиди. Мої батьки витратили гроші на коледж, щоб купити це місце".

Його рот склався в маленьку літеру "О", коли до нього дійшло розуміння. "То ось чому Медді Мей обдирає всіх до нитки, щоб отримати гроші на навчання?"

"Це не обдирання", – запротестувала я. Сльози просочилися в куточки мого рота, надаючи всьому смаку солі та жалю. "Вони б витратили стільки ж на Вечір тверезого випускника. Це ж мало бути весело. Всі завжди роблять так, щоб вечірки звучали весело".

"Люди роблять багато речей, які звучать весело, але не є такими", – сказав він. Він розтирав мені спину, коли вмовляв мене йти по коридору, одним хитким кроком за раз. "Футбольні матчі, шкільні танці, Комік-Кон. Вечірки схожі на це. Величезний натовп людей, які намагаються розважитися, але, мабуть, насправді не розважаються".

"Тоді чому ти прийшов?" запитала я.

Його очі, теплі карі та проникливі, зустрілися з моїми, перш ніж сором'язливо відвести погляд.

"Медді Мей сказала, що ти будеш тут", – пробурмотів він.

Я спіткнулася об свої ноги. "Ти хотів мене бачити? Ти бачиш мене щодня".

Але я зрозуміла, що це вже неправда. Школи більше не було. Ніяких більше випадкових зустрічей у коридорі чи спільних завдань у парі. Якби він хотів мене побачити, це був би його останній шанс.

Я зітхнувши пішла вперед. "Принаймні, якщо ми всі померемо сьогодні, я не буду єдиною людиною, чії мрії не здійсняться".

"Це похмуро", – сказав він.

"Гумор шибениці. Це єдиний спосіб, завдяки якому я досі виживаю".

Натаніель відкрив рот, а потім знову закрив його. Повільно він подивився через плече. М'яз на його щелепі сіпнувся. Коли він повернувся, його брови були зведені так само, як і тоді, коли він переписував визначені інтеграли до меж суми Рімана в AP Calc⁴.

"Хіба ми вже не повинні були завернути за ріг?" – запитав він.

"Про що ти говориш?" запитала я. Ріг був за десять чи дванадцять футів від нас, за останньою кімнатою ліворуч.

"Дивись", – підкреслив Натаніель, вказуючи назад, звідки ми прийшли.

Кут, за який ми повернули, здавався дуже далеким, майже неможливим. Але наступний поворот не був ближчим. Ми все ще були посеред коридору, хоча місце, де зникло тіло Таннера, було далеко позаду.

"Коридор стає... довшим?" запитала я.

"Ні, це..." Його голос завагався. "Неможливо."

Його плечі опустилися, коли він зрозумів, що неможливе тепер стало назвою гри. Після всього, що ми бачили до цього часу, розтягнутий коридор був практично чарівним. Оптична ілюзія в будинку жахів.

"Нам треба обійти з іншого боку, щоб спуститися сходами", – сказала я йому. "Ми побіжимо туди".

Він обмірковував це, так сильно потираючи губи, що вони здавалися безкровними. Коли він, здавалося, переконався, що кращого плану немає, він простягнув мені руку. Я взяла її.

Ми вже трималися за руки раніше, коли сиділи в його машині і сперечалися про домашнє завдання. Тоді це було навіть приємно. Навіть романтично. Наші пальці були складені разом, імпульси синхронізувалися в наших долонях.

Це точно не було романтично. Це був рятівний круг, базовий зв'язок з іншою живою істотою і обіцянка не відпускати.

"Готова?" – запитав він.

"Готова або ні", – відповіла я.

І ми побігли. Поки стіни не почали розпливатися, а двері зі свистом проносилися повз. Поки мої легені не почали горіти, а ноги не звело судомою, і я не почала хвилюватися, що бюстгальтер може не впоратися із завданням.

Щось торкнулося моєї зовнішньої руки. Натаніель здригнувся, ніби його теж хтось торкнувся. Щось вдарило мене в плече. Дверна коробка. Потім дверна ручка. Маленький столик.

Стіни тиснули на нас. Чим швидше ми бігли, тим більше коридор стискався, стискався, поки не став ледь поміщати мене і Натаніеля, пліч–о–пліч. Потім ще менше, боляче притискаючи нас плечем до плеча.

Стало важче бігти. Важко дихати. Коридор ставав темнішим і меншим. Стеля почала нахилитися, повільно опускаючись до нас. Я злякалася, що вона нас не випустить. Що нас розчавлять у цьому коридорі, як мишу в горлі змії, проковтнуть цілком і будуть повільно перетравлювати.

"Ходімо", – сказав Натаніель, тягнучи мене за собою. "Не зупиняйся. Ми майже прийшли".

⁴ Advanced Placement Calculus — це набір із двох окремих курсів та іспитів з обчислення Advanced Placement, які пропонує американська некомерційна організація College Board. AP Calculus AB охоплює основні вступи до меж, похідних та інтегралів. AP Calculus BC охоплює всі теми AP Calculus AB, а також додаткові теми.

Ми не були майже там. Вузька точка, яка була кінцем коридору, здавалася за багато миль звідси. Але віра в те, що ми були близько, була кращою, ніж не віра. Тож я намагалася вірити в це, навіть коли мої легені загорілися, а ноги почали відчувати себе занадто важкими, щоб підняти.

Ми вискочили з—за рогу на шаленій швидкості, не відчуючи тисняви. Ми вилетіли в коридор розміром з передпокій.

І врзалися в Ремі, чий ніс був глибоко в телефоні, безсумнівно, вивчаючи свій додаток для полювання на привидів.

Вона скрикнула, коли ми зіткнулися. "Арден! І Натаніель. Привіт вам обом".

Вона здивовано моргнула, дивлячись вниз на наші стиснуті руки і піднявши знавчу брову. Ми з Натаніелем негайно відпустили один одного.

Я обійняла Ремі за шию, з таким полегшенням побачивши її і побачивши її живою.

"Ого, хтось щасливий п'яниця", — сказала вона. Вона жартівливо поплескала мене по спині, намагаючись вивільнитися з обіймів.

"Ремі, мені так шкода", — сказала я, неохоче відпускаючи її. "Я не повинна була сумніватися в тобі..."

"Ти точно не повинна була", — сказала Ремі. "Тому що я знайшла щось абсолютно дике. Більше, ніж будь-що на *"Спостереженнях за привидами"*."

Натаніель тривожно зітхнув і провів рукою по своїх тугих кучерях. "Так, ми теж бачили всяке лайно".

"Не таке", — сказала Ремі.

Вона підняла бляшанку з—під газованої води, яку я вважала її напоєм. Розглянувши її ближче, я зрозуміла, що вона брудна і частково розбита.

"Поглянь на це!" — сказала вона. Вона піднесла бляшанку так близько до мого носа, що в мене аж очі перехрестилися. "Поглянь на логотип".

"Він старий?" запитала я, не розуміючи, чому вона так захопилася сміттям.

"Саме так! Але він ретро—старий, а не стародавній", — сказала Ремі.

"Я не думаю, що сто років тому теж вважалося стародавнім", — сказала я. "Я думаю, що це випереджає все, що є в Америці".

"Ну, насправді, немає такого поняття, як *"стародавній"*", — сказав Натаніель.

Я закотила очі. "Не звертай на нього уваги. Він не здатен проігнорувати шанс *"ну, взагалі—то"*. Це рідкісний випадок хвороби чорних ботаніків."

"Вибачте, маленька міс напівтемношкіра випускниця", — сказав Натаніель. "Якщо я ботанік, то і ти ботанік".

"Я не напівтемношкіра, Натаніелю Грем", — відповіла я. "Я ціла афро—латиноамериканка, а не кругова діаграма. Не рахуй мою дупу у фракціях".

Ремі потрясла бляшанкою в повітрі. "Ви обидва не розумієте суті! Це може щось означати! Маєток стоїть забитий дошками вже сто років, так? То чому тут стоїть тридцятирічна бляшанка з—під газованої води? Термін придатності закінчився в *дев'яностих* роках".

Я знизала плечима, не в змозі змусити себе хвилюватися. "Я не знаю, Рем. У нас є більша проблема."

"Більша, ніж те, що ми, можливо, не перші люди в цьому будинку?" — запитала вона, дивлячись з недовірою, ніби ми з Натаніелем спали на відкритті

століття. "Що, як хтось пересунув тіла? Що, якщо хтось жив тут після смерті Дайнхартів?"

"Що, якщо тут вбивають людей прямо зараз, сьогодні вночі?" запитав Натаніель. "І всі виходи запечатані, і ми тут у пастці? О, зачекай. Це саме те, що відбувається".

"Що? Ти це серйозно?" запитала Ремі. Вона подивилася на мене за роз'ясненням.

Я кивнула.

"Все це", – сказала я. "Плюс, будинок ніби коливається навколо нас. Стіни рухаються, стелі опускаються".

"Руки привидів тягнуть людей до пекла", – додав Натаніель.

"Ми не бачили нічого, що підтверджувало б або заперечувало існування пекла", – запевнила я Ремі.

"І хто ж зараз намагається “ну, насправді”?" насмішкувато запитав Натаніель. "Нескінченна прірва в стінах – це і є пекло".

"Але це не пекло з вогнем і вапном. Це пекло екзистенційного жаху", – сказала я.

"Зачекайте", – сказала Ремі, виглядаючи ошелешеною. "Ви, друзі, справді бачили привидів? Вони розмовляли з вами? Переставляли меблі? Вони смерділи?"

"Нічого з перерахованого вище", – відповів Натаніель. "Вони намагалися втиснути мене в стіну".

"На підлозі лежало мертве тіло. Таннер Грант", – сказала я. "Але привиди наче забрали його геть."

"Вони потягли його. До біса", – сказав Натаніель.

"Срань господня!" вигукнула Ремі. "Я так вам заздрю! Я тут вже цілу годину, а все, що я знайшла – це сміття в каміні!"

"Сподіваюся, не в каміні в бібліотеці", – сказала я. "Там повно сечі Нейта".

Натаніель витріщився на мене.

Ремі відкинула банку з газованою водою вбік і почала йти повз нас, до нескінченного коридору. "Гаразд, покажіть мені привида!"

Натаніель простягнув руку, щоб зупинити її. "Ні в якому разі", – сказав він.

"Нам потрібно повернутися вниз", – сказала я Ремі. "Ми повинні переконатися, що ніхто більше не постраждав, не потрапив у полон і не був убитий. І ми повинні знайти вихід. Одна людина вже померла тут. Ми не можемо допустити, щоб це сталося з кимось іншим".

Але було вже надто пізно.

Внизу люди почали кричати. Ніби їх вбивають.

ЩО СТАЛОСЯ З СІМ'ЄЮ ДАЙНХАРТ

РОЗПОВІДЬ НАТАНІЕЛЯ ГРЕМА (ВІДПОВІДНО ДО ПРАВИЛ
ЕКСТЕМПОРАЛЬНОГО ВИСТУПУ НАЦІОНАЛЬНОЇ АСОЦІАЦІЇ ОРАТОРСЬКОГО
МИСТЕЦТВА ТА ДЕБАТІВ)

У 1920-х роках понад сто мешканців Бактауна загинули під час страшної хуртовини. Це було 10 відсотків населення, яке загинуло протягом сімдесяти двох годин. Чоловіки, жінки та діти по всьому місту гинули від переохолодження, обвалів будівель та опромінення.

Завірюха з'явилася нізвідки. Сонце так і не зійшло. Натомість небо вибухнуло, обрушивши сніг на Бактаун. Рекордні тридцять дюймів заблокували всі дороги, двері та вікна в місті. Це була буря століття, а планета ледве почала прогріватися. Але в газеті "*Bucktown Gazette*" не було заголовків про це, тому що всі співробітники газети загинули, коли дах їхньої будівлі обвалився під вагою снігу.

Ці смерті, спричинені хуртовиною, були безглуздими, трагічними і такими, яким можна було запобігти. Хто мав можливість врятувати цих людей? Сім'я Дайнхарт.

У Дайнхартів були гроші, коли їх не було ні в кого іншого. Вони мали багатство з покоління в покоління, а це означає, що у них було більше грошей, ніж їм було потрібно для виживання. Вони були найбільшим роботодавцем у місті, а це означає, що їхні працівники гинули в хуртовині. У них був особняк з достатнім теплом і простором, не кажучи вже про радіо, фонографи і повну бібліотеку для розваг. Але Дайнхарти не асоціювалися з мешканцями міста навіть у найсонячніший день, а тим паче в розпал хуртовини.

Що ж сталося з родиною Дайнхарт? Вони забарикадувалися у своєму будинку і залишили людей помирати.

На момент зникнення статки сім'ї Дайнхартів становили 300 000 доларів, що в перерахунку на сьогоднішній день дорівнює приблизно 4,5 мільйонам доларів. Вони могли б легко придбати снігоочисник для громади. Вони могли б забезпечити те, чого не вистачало іншим людям. Але вони цього не зробили.

Містер Дайнхарт був власником заводу Zweibel, який продавав зневоднену цибулю військовим для використання в армійських пайках. (Якби він дожив до початку Другої світової війни, то, можливо, не мав би такого успіху зі своєю компанією під німецьким брендом та її талісманом у вигляді голови цибулі, одягненої в ледергозен). Завод не зупиняв виробництво під час хуртовини. Містер Дайнхарт наполягав на тому, що нагрітого повітря з осушувача буде достатньо для того, щоб зігріти працівників.

Але цього не сталося.

Високий вміст води в цибулі робив її схильною до замерзання, і багато працівників скаржилися на обмороження пальців, коли їм доводилося перебирати крижані цибулини. Зрештою, всередині заводу стало настільки холодно, що машини перестали працювати, ймовірно, замерзли на місці. На жаль, на той час дороги були непрохідними, і працівники не могли легко виїхати. Вони могли або залишитися на місці і харчуватися сирою цибулею, або вирушити в бурю в пошуках тепла і притулку. Багато хто загинув незалежно від свого рішення.

Завдяки високому розташуванню Маєтку Дайнхартів на Фаундерз Гілл, багато мешканців міста вважали його маяком надії під час бурі. Притулок, що височів над кучугурами снігу. Всередині буде тепло. Всередині буде їжа. Усередині вони будуть врятовані. Вони постукали у входні двері, бажаючи про притулок. Якщо не для себе, то для своїх дітей. Якщо не для всіх дітей, то для

немовлят. Але відповіді не було. Люди замерзали на ганку, простягаючи до них руки. Відчайдушно чекаючи на порятунок, який так і не прийшов.

Замість того, щоб дивитися на городян, які просили притулку, сім'я Дайнхарт забила двері і вікна дошками. Вони затикали вуха ватою, щоб заглушити крики. Вони повернулися спиною до міста, навіть коли Фаундерз Гілл наповнився трупами. Вони дозволили зайвій їжі згнити, а запасним камінам залишитися холодними.

Але вони вже ніколи не змогли б повернутися назад. Як вони могли дивитися в очі тим, хто вижив? З кожним днем вони все більше боялися, що городяни вб'ють їх. За їхню самовдоволеність. За жадібність. За боягузтво.

Що сталося з родиною Дайнхартів?

Вони отримали те, на що заслуговували.

Крики припинилися так само швидко, як і почалися.

Все було в нормі. Моторошно звичайним. Це було так, ніби я пройшла крізь портал з будинком з привидами з одного боку і реальним життям з іншого. Ремі і Натаніель теж це відчули.

Внизу не було жодних ознак того, що хтось потрапив у біду. Гра в пив-понг у більярдній розширилася до людей, які робили ставки на те, хто переможе (Неш, MVP футбольної команди проти Октавіо, надзвичайно сором'язливого хлопця, який посів друге місце на державному науковому ярмарку). У ідальні було коло людей, які слухали Кензі Салліван (віце-президент студентської ради, флейтистка маршового оркестру), яка, стоячи на стільці і стискаючи в двох кулаках міцний зельтер, розповідала історію про парад зустрічі випускників, коли птах залетів у тубу.

"І ми всі такі: "Боже мій, Ебен, ти що, забув, як грати?". Це було схоже на те, що він намагався зіграти на індишці як на волинці. Найгірший звук, який ви коли-небудь чули! Це було так погано. А потім: *фплфплфплф...*" Вона видала якийсь звук, схожий на ляскання, і щосили замахала руками, не розливаючи при цьому напої. "Ця пташка вилітає з дзвіночка, і Ебен повністю затягує решту пісні!"

Ми втрюх здригнулися, коли розповідь Кензі закінчилася оплесками, а вона намагалася випити обидва напої одночасно. Ми продовжили ходити будинком, заглядаючи в кімнати, шукаючи будь-які ознаки тих жахів, що відбувалися нагорі.

"Можливо, нам просто потрібно, щоб люди не піднімалися нагору", – сказав Натаніель, коли ми проходили повз кімнату, повну людей, які грали в фліп-чашку на величезному дерев'яному столі. "Здається, тут внизу досить безпечно".

"Або це привиди хочуть, щоб ти так думав", – сказала Ремі гучним шепотом. "Вони заколисують нас фальшивим відчуттям безпеки, щоб налякати до смерті всіх нас одночасно".

Я була більш схильна вірити Натаніелю. Можливо, будинку просто не подобалося, що ми вештаємося по спальнях. Чого я не розуміла, так це *чому*. Чи то через те, як легко було відклеїти шпалери і побачити прірву? Чи це було пов'язано з тим, щоб тримати нас п'яними і втихомиреними? Чи вони хотіли вбити нас усіх одразу? Або вибрати безпритульних, як це було з Таннером?

Моя увага привернула музика, що долинала з танцювального залу. Пружна, без басів, вона звучала як саундтрек до якогось давнього мультфільму, як

партитура до Міккі Мауса, що ходить і свистить. Єдиним словом, яке можна було використати для опису, було "жвавий".

"Ви це чуєте, друзі?" – запитала я у Натаніеля і Рем.

"Музику?" перепитав Нейт. "Звичайно. Ти думаєш, у тебе галюцинації від джазу?"

"Ти думаєш, це менш дивно, ніж те, що хтось вирішив увімкнути *джаз* на домашній вечірці?" насмішкувато запитала Ремі.

Я пішла за звуком. Він був гіпнотично недоречний на вечірці, але все ж ідеально підходив для дому. Це була музика, яка пасувала до шпалер і порцелянового візерунка. Музика, яку слухала сім'я Дейнхарт.

Я зупинилася в дверях бальної зали. Зазирнути туди ззовні було схоже на погляд у минуле, на вечірки, які влаштовував маєток у часи свого розквіту, повні багатих людей у смокінгах, пишних сукнях і хутряних шубах. Але зараз він був заповнений моїми однокласниками, їх було навіть більше, ніж минулого разу, коли я була тут. Всі до єдиного танцювали під музику, яка вже не лунала з Bluetooth-колонки. Старий патефон крутився, вивергаючи з себе скрипучий роговий і фортепіанний джаз. Музика була абсолютно кричущою, такою гучною, що це була відчутна сила. Звукова хвиля цунамі.

Що ще більш дивно, всі танцювали під неї так, ніби це була найкраща річ, яку вони коли-небудь чули. Вони всі знали хореографію. Штовхаючи ногами, розмахуючи руками і вихиляючи стегнами. Дехто танцював парами, розгойдуючись вперед і назад з ідеально синхронізованими ударами ногами і постукуванням пальцями ніг. Це було так, ніби я потрапила прямо на вечірку *Великого Гетсбі*. На якусь мить це було чарівно.

Поки я не побачила їхні обличчя. Хоча всі енергійно танцювали в такт музиці, їхні обличчя були спотворені панікою, жахом, болем. Одна дівчинка, чий удари були особливо високими, беззвучно ридала.

Щось змушувало їх танцювати проти їхньої волі. Усіх їх.

Коли пісня закінчилася, всі впали на танцмайданчик. Дехто обіймав один одного. Інші волали в безмовній агонії. Ті самі крики, які ми чули нагорі.

Грамофонна голка піднялася, підїхала до краю платівки і торкнулася землі. За секунду знову зазвучала музика (сурма та фортепіано), і всі на танцмайданчику підхопилися на ноги, розгойдуючи кінцівками в такт.

"Що, в біса, з ними відбувається?" запитав Натаніель, з'явившись позаду мене з Ремі.

Я не могла відірвати погляду від того, як обличчя всіх учасників танцю вступали в протиріччя з їхніми захопленими танцями. "Вони одержимі".

Іншого пояснення не було. Ними маніпулювали. Що ще могло змусити їх танцювати з такою силою? На випускному вечорі молодших класів (на якому я була присутня як волонтер, щоб додати його до своєї заяви на вступ до коледжу) не було стільки людей, які танцювали.

Ханна Треу з характерним лавандовим волоссям стояла посеред танцмайданчика. Однієї хвилини вона була на ногах і танцювала так само жваво, як і всі інші, а наступної – лежала на землі, тримаючись за щиколотку і плачучи. Ніхто навколо неї не припиняв танцювати. Ноги топтали по її ногах, по пальцях, по руці. Вона була за мить від того, щоб бути затоптаною до смерті під Чарльстон.

"Ханна!" Ремі увірвалася в кімнату. Щойно вона переступила поріг, музика заволоділа нею. Навіть коли вона продовжувала називати ім'я Ханни, її коліна підкосилися, як у опудала, а руки плавно переминалися з ноги на ногу. Вона озирнулася на мене і Натаніеля, її обличчя палало червоним, коли вона почала бити себе по п'ятах кінчиками пальців. "Допоможіть мені! Зробіть щось!"

Я оглянула кімнату, не заходячи всередину, шукаючи щось, що могло б зупинити всіх від танцю. Але не схоже було на те, щоб кинути на танцмайданчик мішок з кульками, щоб збити всіх з пантелику. Патефон крутився з власної волі, не будучи увімкненим в розетку. Рукоятка збоку навіть не рухалася. Як зупинити стереосистему з привидами?

Я мусила щось спробувати. Людям було боляче. Вони були в небезпеці. Не контролюючи себе, вони могли загинути, танцюючи до смерті. Можливо, це і був план привидів.

"Якщо я почну танцювати, лови мене", – сказала я Натаніелю.

"Я не піду туди", – сказав Натаніель, відступивши на крок назад, вглиб зали. "Я відмовляюся вмирати під таку дурнувату музику. Мені байдуже, що джаз створили чорношкірі. Без наркотиків це відстій".

"Від тебе ніякої користі", – буркнула я.

Я заткнула вуха пальцями і кинулася до кімнати. Я відчувала, як у моїх грудях лунає музичний ріг. Мені хотілося шаркати ногами і плескати в долоні, але я встромила нігті глибше у вуха і атонально наспівувала, щоб заглушити звук. (Це було неважко. Медді Мей дуже делікатно звернула мою увагу на те, що я не чую звуків).

Музика в повітрі була гнітючою. Граммофонний динамік мав форму квітки труби, випромінюючи вибухи музики, що дорівнювали тисячі повітряних рогів. Хотілося пливати проти течії, щоб наблизитися до нього. Звукові хвилі вібрували кістками мого черепа, змушуючи зуби дзижчати, а очі стрибати. Сам грамофон був розміром з настільний комп'ютер у маминому кабінеті.

Загартувавшись, я взяла його і підняла над головою. Він виявився напрочуд важким, і його було важко втримати, оскільки платівка продовжувала крутитися. Музика вільно лилася у мої вуха, і я відчула, що мої ноги починають відриватися від підлоги. Мої коліна підстрибнули. Стегна сіпнулися.

Я щосили жбурнула патефон донизу. Уламки розлетілися на всі боки, коли коробка тріснула. Тріщина розколола платівку посередині. Динамік покотився на танцмайданчик і замовк.

Холодний вітер пронизав кімнату, коли всі впали на танцпол. У мене по спині пробігли мурашки. Але моє бажання танцювати було мертвим. Можливо, назавжди.

Всі на танцполі виглядали ошелешеними і невпевненими, чекаючи на нову пісню, яка почнеться, щоб знову підняти їх на ноги. Залом пронеслося запитальне бурмотіння. Ніхто не наважувався назвати причину того, що сталося. Я бачила, як люди зі стогонами полегшення знімали взуття і масажували свої литки, витягаючи з них коней Чарлі. Не одна людина стікала кров'ю з пухирів, що лопнули, і зламаних нігтів на ногах.

Коли в кімнаті раптом стало тихо, я подивилася в натовп, сподіваючись знайти Медді Мей. Це був би ідеальний час, щоб вона з'явилася, готова повернути загальну увагу своєю заразливою посмішкою і безглуздим жартом (і

ваза, повна моїх грошей за навчання, теж була б доречною). Я не відчувала, що можу когось заспокоїти чи відволікти. Якщо вони не хотіли забути про те, як дивно було змушувати їх танцювати в обмін на жах від новини про те, що когось уже вбили, ми всі опинилися в пастці, і не було жодного плану, як нам звідти вибратися.

Я підійшла до Ремі та Ханни, чия нога була витягнута перед нею, тверда, як дошка. Шкіряна босоніжка звисала з носка її товстих синіх шкарпеток.

"Моя щиколотка!" Ханна задихалася, розгойдуючись взад–вперед. Піт стікав по її лобі, а щоки були такими ж яскраво–рожевими, як і її комбінезон. "Я чула, як вона хруснула! Можливо, вона зламана".

Ремі підбадьорливо поклала руки на плечі Ханни. "З тобою все буде гаразд. Напевно, нічого страшного".

"Ти добряче потанцювала в Біркенштоках⁵", – сказав Натаніель, з'явившись біля мене лише після того, як стало зрозуміло, що небезпека минула. "Тобі пощастило, що ти не померла".

"Заткнися, Нейте", – зітхнувши, сказала я. Я опустила на коліна біля витягнутої ноги Ханни. "Можна я подивлюся?"

"Давай", – сказала Ханна, дивлячись у стелю. "Я не думаю, що зможу це витримати. Відчуття таке, ніби мене штрикають сотнею гарячих і холодних ножів".

Обережно я підкотила рожеву штанину до гомілки Ханни. Її шкарпетки були грубої в'язки, очевидно, ручної роботи. Коли я скочувала одну шкарпетку вниз, я стримувала гримасу. Її щиколотка вже розпухла до розміру кулака і була вогненно гарячою на дотик.

Ремі перевела погляд з щиколотки на мене, її очі були дикими від паніки. Не треба було проходити шість курсів першої допомоги, щоб знати, що щиколотки не повинні так виглядати. Кістка була цілою, але принаймні одна зі зв'язок була розірвана. Розтягнення зв'язок 3–го ступеня, як на мене.

"Ти ж не вступила до коледжу на спортивну стипендію, так?" запитала я Ханну.

Її очі вирячилися. "Так, а що?"

Я підняла шкарпетку назад, перевела подих і повернулася до Натаніеля. "Нам знадобляться бинти і дезінфікуючі засоби. Не тільки для Ханни. Тут багато поранених".

Губи Натаніеля сплющилися в саркастичну лінію. "Як ти думаєш, в будинку з привидами є аптечка?"

"Ми впораємося", – сказала я крізь зуби. Мені хотілося, щоб він допоміг заради допомоги. Альтруїзм не був у його лексиконі. "Ти можеш допомогти мені зірвати штори або принести пляшку спиртного, щоб допомогти відмити рану тому, хто стікає кров'ю".

"Ти забула сказати "негайно"," – сказав він, посміхаючись над власним жартом. Коли ніхто не приєднався, він розвернувся на п'ятах. "Піду за дезінфікуючим засобом".

"Він боїться, що привиди повернуться", – пробурмотіла Ремі.

"Привиди?" перепитала Ханна, намагаючись підбадьоритися, незважаючи на нестерпний біль.

"Без сумніву", – відповіла Ремі. "Ми всі були повністю одержимі. Змушувати людей танцювати – це класичний примарний жарт. Ти що, ніколи не бачила "Бітлджус"?"

"Ох, бляха, звичайно!" сказала Ханна. Вона потягнулася і схопила Ремі за руки в непідробному хвилюванні. "Це було так природно. Я завжди уявляла, що одержимість більше схожа на "Екзорциста", розумієш? Повна Пазузу: демонічний голос і блювота снарядами. Але я не могла контролювати, чи хочу я танцювати. Я просто *мусила*."

Залишивши Ремі та Ханну спілкуватися про надприродне, я підвелася і попрямувала до одного з масивних вікон танцювальної зали від підлоги до стелі. Здавалося неможливим, що Дайнхарті могли знайти достатньо деревини, щоб закрити їх, але вони, мабуть, знайшли. Стіни були поцятковані місцями, де були витягнуті цвяхи. Мамин підрядник зняв усі віконні завіси під час ремонту. Шкода, що я не додумалася запитати, з чого вони були зроблені. Куплені в магазині дошки означали б, що вони навмисно зачинилися всередині. Зламані предмети меблів могли бути зроблені в поспіху. Чим більше я роздивлялася масток, тим менше сенсу мали розповіді.

Вчепившись ногою в нерухому шибку, я потягнула, аж поки карниз не тріснув, і випустила оксамитову порт'єру в свої руки. Хмара пилу вдарила мені в обличчя, заповнивши ніс і вії. Я намагалася не думати про те, скільки відмерлої шкіри та бруду я вдихаю. На щастя, дуже стара тканина не чинила опору, і я розірвала її на довгі смуги.

Я принесла купу імпровізованих бинтів назад до Ремі та Ханни. Ремі нервово розгладжувала власну спідницю довгими рухами. Мені здалося, що це був би дуже вдалий момент, щоб зізнатися їй у вічному коханні. А може, й ні. Звідки мені було знати? Я ніколи раніше ні в чому не зізнавалася. Вперше я поцілувалася з Натаніелем, коли ми отримали 104 відсотки на презентації з історії, і ми просто... надмірно привітали один одного з цим. У нас ніколи не було великих жестів чи м'яких слів. Я не думала про нього, коли ми не були разом. А якщо й думала, то про його кращу версію, яка не так сильно мене дратувала.

Я обмотала щиколотку Ханни так добре, як тільки могла. Я знала, що насправді їй потрібен гіпс і рецепт на опіюди, які викликають сильну залежність. Але оскільки для цього потрібно було б мати можливість *піти*, я не сказала їй про це.

Натаніель повернувся з кількома пляшками води з квартири Ханни та пляшкою "Еверкліру", яка різонула мені очі, коли я її відкрила.

"Ти впевнений, що це не медичний спирт?" запитала я, відсахнувшись від запаху.

"Цілком можливо", – сказала Ремі, забираючи пляшку у Натаніеля. "Це надмісний спирт на зерні. Одним пострілом можна продезінфікувати біотуалет".

"Тоді я рада, що ми його не п'ємо", – сказала я.

Я заговорила занадто рано. Ремі ковтнула прямо з пляшки і незадоволено пирхнула.

"Ти думаєш, що це гарна ідея?" запитала я її. Особисто я хотіла, щоб всі мої дотепи були при мені, коли я зіткнулася з паранормальною загрозою. Пияцтво та випивка були для людей, які нічого не знали про привидів.

"Це чудова ідея. Це дійсно знімає відчуття одержимості", – сказала вона, пропонуючи пляшку Ханні. Ханна зробила набагато менший ковток і здригнулася від смаку.

"Я думаю, що краще знову бути одержимою, ніж знову пити це", – сказала Ханна, задихаючись. Вона передала пляшку назад мені. "Це краще спрацює як дезінфікуючий засіб, ніж як напій".

"Буду знати", – сказала я, підводячись на ноги. "Ходімо, Нейте. Ти можеш нести пляшки з водою".

Служіння пораненням виявилось досить легким, коли під рукою була пляшка з напоєм. Поранені могли або випити по ковтку "Еверкліру", поки я бинтувала їм розтриті пальці на ногах і вивихнуті щиколотки, або ж спокійно попити води з пляшки. Наявність вибору означала, що всі на мить відволіклися від того факту, що їх усіх змушував танцювати примарний програвач. Насправді, ніхто не говорив про привидів, переслідувачів чи одержимість, окрім Ремі та Ханни. Це виглядало так, ніби ніхто не хотів бути тим, хто вкаже на очевидне.

Це нагадало мені про те, що мій батько завжди говорив про різницю між невірою і *небажанням* вірити. Напевно, кожен у залі знав, що те, що сталося з ними, було надприродним. Але якщо вони відмовлялися в це вірити, то ніч могла б продовжуватися. Життя могло б продовжуватися. Все, що вони знали до цього часу, не потрібно було б переписувати, щоб включити щось, що може змусити вас робити речі, які ви не хотіли робити, навіть після того, як ви отримали травму. Хто я така, щоб відмовляти їх від цього? Я хотіла б мати можливість не вірити в те, що відбувається.

Минуло небагато часу, перш ніж усі в бальному залі були вилікувані (або принаймні напоєні). Коли майже половина кімнати була заповнена "Еверкліром" і всі були п'яні від заперечення, атмосфера вечірки повернулася. Ніхто не поспішав вмикати музику (про всяк випадок), але Хедлі Шао (дівчина, яку я знала лише тому, що вона плакала на фізкультурі щоразу, коли опинялася в команді, що програвала) покрутила пляшку "Еверклір" на підлозі і оголосила: "Поцілунок або чарка!" Гра народилася в той момент як спосіб глибше зануритися в забуття того, що сталося раніше.

І це спрацювало. Усі в кімнаті накульгували або повзли, щоб сісти у величезне коло, наче повернулися до дитячого садка, і заграла пісенька "Зробіть коло, зробіть його круглим".

Мені було прикро, що я не змогла взяти участь. Я думала про те, щоб залишитися і забути про свої обов'язки на деякий час. Принаймні до того часу, поки я не отримаю шанс поцілувати когось іншого, окрім Натаніеля, перш ніж привиди маєтку знайдуть спосіб вбити нас усіх. Але я ніяк не могла зробити ковток "Еверкліра", щоб не виблювати всі свої органи. І буквально прирікати всіх на смерть, щоб я могла отримати один поцілунок, здавалося, знаєте, трохи егоїстичним.

Ремі і Ханна вийшли з гри і стали біля дверей. Присівши на потрібну висоту, Ремі допомагала тримати Ханну у вертикальному положенні, виконуючи роль людської милиці. Вільною рукою вона притискала до себе Біркенштоки Ханни так, ніби вони були найціннішим вантажем.

"Ми говорили про це", – сказала Ремі, знизивши голос, щоб її не було чути через звуки людей, які аплодували обертанню пляшки "Еверклір". "І ми з Ханною думаємо, що нам варто спробувати поговорити з привидами. Вони, очевидно, зляться на нас за те, що ми вторглися в їхні володіння. Ми повинні дотримуватися правил і помиритися з ними. І переконатися, що вони більше нікому не заподіють шкоди".

Натаніель владно склав руки. "Ти хочеш піти кричати в прірву і подивитися, чи підуть вони на зустріч з тобою?" – запитав він.

"У тебе є краща ідея?" запитала Ханна. Це був як виклик, так і запитання. Якщо я щось і знала про Ханну Треу, так це те, що вона звикла бути головною. Вона керувала протестами та волейбольною командою без сторонньої допомоги. Але у неї було менше безпосереднього досвіду спілкування з привидами, ніж у нас з Натаніелем. Пощастило дівчині.

"У мене є ідея", – сказала я. "Нам потрібно зірвати спіритичний сеанс".

Я постукала у двері великого залу. Не з ввічливості, а тому, що двері були забарикадовані з часу мого останнього візиту.

"Хто там?" – запитав голос по той бік дверей.

"Це Арден", – відповіла я.

"Хто?" – перепитав голос.

Натаніель пирхнув зі сміху в кулак, а потім спробував приховати його слабким кашлем.

"Це моя вечірка", – сказала я. "І мій дім. Типу того".

Меблі заскреготіли по підлозі. Судячи зі звуків, багато меблів. Двері відчинилися, відкриваючи групу людей. Всі сиділи на землі на рядах ковдр. Була розкладена спіритична дошка, маленьке дзеркало, миска з сіллю і стос карт таро. Навколо були розкидані різні кристали і те, що виглядало як плитка для гри в скрабл, вирізана рунами.

У кімнаті стояло піаніно, а по кутках були розставлені дивани. Кожна доступна поверхня була заставлена свічками. Капаючі крапельниці, скляні баночки, повні зіткнення ароматів Bath & Body Works, бляшанки з–під цитронели, навіть неймовірно розплавлені свічки до дня народження, встромлені в недоторканий шматок торта "*З випускним, Шоне*". Мерехтливе жовте світло свічок було затягнуте туманом диму, що низько летів, надаючи приміщенню вигляду найромантичнішого у світі пікніка для гопників.

Посеред усього цього була Яра Моліна (лідерка невеликого культу, яка сама себе називала відьмою) та її вірні послідовники, які вірили, що вона здатна на справжню магію (вона продавала талісмани на удачу та любовні заклинання довірливим першокурсникам). Яра вела досить відому (навіть за межами Бактауна) сторінку в соціальних мережах, де вона писала гороскопи, які не так вже й таємно були лише тим, що вона говорила людям всяку гидоту під виглядом астрологічних прогнозів. Наприклад, коли вона написала, що Риби – "ненадійні лідери" після того, як вона програла Кензі Салліван на виборах до студентської ради. Я поважала її прагнення отримати те, чого вона хотіла, але астрологія була не для мене. Як Діва, я знаю, що є дуже багато способів сказати, що ти схиблена на контролі, одержима чистотою та успіхом, перш ніж це стане старою новиною. Мовляв, найгірше в мені те, що я люблю дотримуватися плану? О ні, мій вересневий день народження – це *таке* прокляття.

Руки Яри не відривалися від спіритичного приладу. Її чорні нафарбовані губи скривилися в похмуру гримасу. "О, це знову ти. Наша випускниця.

Благословенна будь. Ти тут, щоб набриднути нам черговими кліше про те, що майбутнє належить нам?"

Збентеження змусило мене занервувати. Я знала, що моя промова була не найкращою річчю, яку я коли-небудь робила, але я все ще не думала, що заслуговую на те, щоб мене підсмажувала дівчина, яка без іронії носила відьомський капелюх у день, який не був Гелловіном.

Щоб відволіктися, я примружилася, вдивляючись у смог. "Медді Мей тут?"

"Це схоже на розпродаж тіней для повік від Sephora з блискітками?" безтурботно запитала Яра. "У Медді Мей немає жодної кісточки брухи в тілі. Вона ідеальна маленька мексикано-американська принцеса, яку не застануть мертвою в одній кімнаті з колодою таро. Це все?"

"Ні", – категорично сказала я. "Я тут..."

Позаду мене Ремі прочистила горло, і я виправилася.

"Вибачте. *Ми* тут, щоб викрасти ваш сеанс. Вам взагалі вдалося поговорити з домашніми привидами?"

Яра втягнула плечі назад і підняла підборіддя, намагаючись дивитися на мене зверху вниз, хоча вона сиділа на підлозі. "Ми досягли певного успіху, використовуючи падаючий кулон і ставлячи питання з відповідями "так" чи "ні"."

Ремі розсміялася, і від неї тхнуло "Еверкліром". "Ціла кімната щойно стала одержимою, тож ти, мабуть, дуже погано справляєшся з цим. Відійди. У нас є чим зайнятися."

Я сіла прямо навпроти Яри. Натаніель опутився поруч зі мною, з таким виглядом, ніби він волів би бути деінде, але не в кімнаті, повній жінок і спіритичної дошки. Ремі допомогла Ханні сісти на один з диванів біля дальньої стіни.

"Кальян для когось?" запитала Ремі.

"Взагалі-то", – сказала Яра зверхнім тоном, який відсікав кожен склад, – "це дуже особливий сорт, призначений для того, щоб відкрити твоє третє око..."

"Він з чимось підмішаний чи ні?" перебила Ханна, відмахуючись від Яриної балаканини. "Я вивихнула щиколотку, коли була одержима, але це не означає, що я хочу курити аяхуаску на домашній вечірці. Змішування психоделіків і привидів – це вже занадто".

"Це гібрид з переважанням індики та додаванням гашишної олії. Це має бути досить потужне знеболювальне", – сказав один з інших відьом, небінарний хлопець на ім'я Мейз, який успішно домігся офіційної дегендеризації однієї з ванних кімнат у школі Бактауна. Їхні руки були прикрашені вражаюче детальними малюнками кісток від фаланг пальців до променевої кістки, зробленими фломастерами. Вони передали кальян Ханні, яка з вдячністю прийняла його.

"Добре", – сказала Ханна, внутрішньо розмовляючи між затикуваннями. "Тому що мені дуже боляче, і я б хотіла зосередитися на тому, що привиди існують".

Натаніель потер ніс тильною стороною долоні. "Чому свічки досі горять? У цій кімнаті немає повітря".

"Будь ласка, не будь наркоманом на дві секунди", – сказала Ремі, приймаючи кальян від Ханни. Вона так довго вдихала, що я була шокована, що дим не почав витікати з її вух.

"Я не наркоман!" запротестував Натаніель. "Арден набагато більша наркоманка, ніж я. Вона навіть ніколи не була на вечірці. Вона не збирається курити гашишну олію". Він подивився на мене, зсунувши брови. "А ти?"

Я не була, але в основному тому, що мені потрібно було тримати голову прямо, щоб знайти спосіб безпечно вивести всіх з дому. Коли я уявляла собі цю вечірку протягом останніх кількох днів, куріння трави з величезного кальяну було саме тим досвідом, якого я прагнула. Тим, що більшість людей вже встигли зробити, поки я була зайнята навчанням і написанням позакредитних робіт. На жаль, час для нових (не примарних) вражень минув.

"Всім замовкнути, будь ласка", – сказала Яра, роздратування змусило її голос скрипіти, руйнуючи будь-яку грацію, яку вона, можливо, мала під своїм капелюхом Духа на Гелловін. "Що ти маєш на увазі, коли кажеш, що ціла кімната була одержима?"

"У будинку живуть привиди. Щось відбувалося всю ніч, але весь бальний зал був змушений танцювати до болю", – поспіхом сказала я. – "Здається, ситуація погіршується. Може, поквапимося і зв'яжемося з духами чи ще з кимось?"

"Ні", – сказала Яра, презирливо пирхнувши. "Ти не можеш увірватися сюди, клацнути пальцями і вимагати магії".

"Хтось, бляха, здох нагорі", – сказала я. Бачення тіла Таннера, розрубаного на частини і всмоктаного в підлогу, увірвалося в мою свідомість, нерухоме зображення гротескного жаху. Я заплющила очі від цього. "Одного з наших однокласників було вбито сьогодні вночі. І ми не знаємо, чи це зробив привид, чи ні. Але жодні двері чи вікна не відчиняються, а це означає, що ми всі тут у пастці з *кимось* чи *чимось*, хто вбивав і може вбити знову. Тож просто запитай клятих привидів, чи це були вони, чи нам треба шукати довбаного психа з ножем".

Щелепа Яри відвисла.

"Звичайно, ми допоможемо", – сказав Мейз, просуваючись вперед, щоб покласти їхні пальці на дошку. "Але поки що ми не отримали від привидів ані "так", ані "ні". Ми сподівалися, що стане легше близько опівночі, коли завіса між світами має стати тоншою".

"Ми не можемо так довго чекати", – сказала я. "Нам потрібні відповіді зараз. До того, як хтось ще постраждає".

"Гаразд", – сказала Яра. "Всі покладіть руки на дошку. Я увійду в стан трансу і попрошу поговорити з привидами. Ніхто не перебивайте мене і не робіть зайвих коментарів". Вона кинула брудний погляд на Натаніеля. "Невіруючі не повинні торкатися дошки".

Натаніель демонстративно поклав кінчики пальців на дошку. "За останню годину я надивився такого лайна, що з тебе б капелюха злетів, Гуді Проктор".

Я стиснула свої пальці на дошці поруч з пальцями Натаніеля. Ремі сиділа між Мейзом та іншою відьмою. Ханна залишилася на дивані, притискаючи до себе кальян, як скляну ляльку з довгою шиєю.

Яра заплющила очі. Суглоби на її шії хруснули, коли вона повернула голову по колу. Її груди здіймалися й опускалися в коротких, різких вдихах. Це нагадало мені гру в непритомність, якою ми ненадовго захопилися в середній школі. До того, як нас спіймали, коли ми доводили одне одного до непритомності, і попередили про це заступника директора. Тоді я ще не знала достатньо про людську біологію, щоб зрозуміти, що всі навмисно перекривали доступ кисню до свого мозку, щоб змусити один одного знепритомніти. Це було тупо небезпечно, але ми всі думали, що це кумедний спосіб провести час. (Хіба це не дико, що нам усім довірили людське тіло за роки до того, як ми стали достатньо розумними, щоб зберегти собі – або комусь іншому – життя?)

"Я благаю неспокійних духів цього будинку", – промовила Яра гулким тоном. Вона розгойдувалася з боку в бік, ніби наспівуючи пісню, яку решта з нас не чула. "Поговоріть з нами. Ми ваші нащадки, молодь Бактауна. З нами навіть теперішній власник будинку".

Її очі не розплющилися, але я все одно відчула, як мене штрикнули. Я хотіла б побачити, як загориться її капелюх. Нейлон, з якого він був зроблений, мабуть, був до біса легкозаймистим. (Це зробило мене невіруючою?)

Дошка не зрушила з місця ні на дюйм. Свічки не згасли. На підлозі не з'явилося жодних послань, вирізьблених у підлозі. Привиди не слухали. Яра теж це знала.

"Ми тут як прохачі вашої мети", – сказала вона голосом, що межував з благанням. "Ви так довго були самі в цьому будинку. Вам, мабуть, дуже самотньо. Ми тут, щоб відвідати вас. Чи чуєте ви нас? Дайте нам знак!"

Дошка рушила по дузі по всій дошці. Від А до Я.

"Я не рухаю її", – прошепотіла одна з інших відьом. "А ви?"

"Тихо!" прошипіла Яра. Потім, своїм тоном, яким вона розмовляла з привидами, вона сказала: "Дякую вам, духи. Ми чуємо вас, духи. Чи можете ви сказати нам, з ким ми говоримо?"

"Ким", – пробурмотів Натаніель.

Дошка збільшилася під нашими руками.

З ким, – було написано на ній.

"Що я тобі казала про те, що ти невіруючий?" Яра гаркнула на Натаніеля.

"Це був не я!" – сказав він. "Я сказав своє слово! Мені не потрібно було втирати це".

Мій дім, – промовила дошка. *Не твій*.

"Я не є власником цього будинку. Мої батьки купили його на аукціоні. Моя мама хоче перетворити його на готель. Ну, вона хоче відремонтувати його, а потім продати за великі гроші комусь іншому, хто захоче зробити з нього готель", – сказала я спіритичній дошці, відчуваючи себе трохи безглуздо. Я була майже впевнена, що насправді просто розмовляю з Ярою. Це був ще один варіант отримати від неї злий гороскоп. *Дорога Діво, сьогодні ти виставиш себе на посміховисько, намагаючись виглядати круто. Не ставай занадто великою для своїх штанів, інакше хтось вкаже на слона в кімнаті.*

Дошка знову ворухнулася.

"Ні?" прочитав Мейз вголос. "Це не було питанням з відповіддю "так" чи "ні"."

Ні, – повторила дошка. *Ніяких змін у моєму домі. Мій дім. МІЙ...*

"Ми зрозуміли", – сказав Натаніель. "Це твій дім. Мама Арден не повинна втручатися в нього. І нам шкода, що ми прийшли сюди випити і абсолютно задушили цю кімнату димом. Було б добре, якби вікна відчинилися. Чи не могли б ви зняти захисне силове поле, яке на них стоїть? Або відчинити вхідні двері?"

Залишайся, – заклинала дошка.

Залишайся.

Мій дім.

Наш дім.

Залишайся.

Тривога прослизнула крізь мої кишки і вкусила в шлунок. "Залишайся" – це те, що було написано на підлозі і прописано в крові. Це не було схоже на те, що Яра могла вигадати, щоб помститися мені за те, що я перервала її спиритичний сеанс. Якби дошка сказала мені заткнутися і піти, я б знала, що це була Яра.

"Ми не можемо тут залишатися", – сказала я дошці. "Нам потрібен вихід. Будь ласка, відчиніть двері. Тут так багато людей. Це моя провина. Я запросила всіх на цю вечірку. Ми повинні мати можливість піти."

"Арден", – пробурмотіла Ремі собі під ніс. "Правило номер один: Не огризатися".

НІ, – повторила дошка.

Всі залишаються.

Ти вже вдома.

"Сьогодні тут вже хтось помер", – сказала я. "Хлопець на ім'я Таннер. Його зарізали. Ви забрали його тіло."

"Арден!" Ремі знову дорікнула мені.

Всі помирають, сказала дошка.

Холодний страх пронизав мене наскрізь. Я прибрала руки від дошки і сіла назад. Я подивилася на Яру, сподіваючись побачити, як вона зрадливо посміхнеться, що це її рук справа. Але замість цього вона теж сіла назад, обійнявши себе і похитуючи головою.

"Перестаньте її чіпати", – зажадала вона. "Хто б це не робив. Це вже не смішно". Її крижані очі втупилися в мене з іншого боку дошки. "Таннер Грант?"

Я кивнула. "Його дівчина, Клер, шукала його. Вона сказала, що він пішов на початку вечірки, але ми знайшли його тіло нагорі".

"Я не знаю нікого на ім'я Клер", – сказала Яра. "Але Таннер був моїм першим хлопцем. У сьомому класі. Він подарував мені найпрекрасніший шматочок аметисту". Срібні каблучки, складені на кожному з її пальців, клацнули разом, коли вона закрила обличчя руками. Вона випустила тихий, скімлячий плач. "Він справді мертвий?"

"Він абсолютно мертвий", – сказав Натаніель.

Я штовхнула його ліктем у ребра, мовчки благаючи проявити трохи такту. Він підняв руки, спантеличений тим, що він зробив не так.

Яра знову ляснула долонями по дошці. "Хто його вбив?" – вимагала вона від спиритичної дошки. "Хто вбив Таннера?"

"Це погана ідея", – сказала Ремі. "Ти коли-небудь бачила *"Спостереження за привидами"*? Вони дуже чітко показують, як дратувати привидів..."

Коли дошка не відповіла відразу, Яра випустила крик люті, який змусив інших відьом відступити від неї.

"Відповідайте! Мене звати Яриця Моліна, і я закликаю всі сили богині Гекати, щоб вимагати знати, хто вбив Таннера Гранта! Це був ти, привид?"

Так. Таннер тут, на дошці написано.

Таннер мій.

Ви всі мої.

Залишайся.

"Ні!" заволала Яра.

Вона відкинула спіритичну дошку вбік. Дошка тріснула об ніжку невикористаного стільця і з гуркотом впала на землю, знову ставши звичайним шматком пластику, а не каналом на інший бік.

"Народ", – сказала Ханна. "Свічки..."

Їй не довелося закінчити речення. Кожне полум'я піднімалося. Розтягувалося. Зростало до стелі, як десятки рослин, що відчайдушно прагнуть сонячного світла. Спека була миттєвою і нестерпною.

"Ось чому ми не розмовляємо з привидами!" вигукнула Ремі.

Натаніель кинувся до дверей. Коли вони не відчинилися, він притиснувся до них і штовхнув ногою. Ремі, спотикаючись, допомогла Ханні піднятися. Позаду неї виникла стіна вогню, відрізавши їх від решти кімнати.

Загорівся кінчик відьомського капелюха Яри. Замість того, щоб горіти, він почав плавитися. Чорний полімер, що витікав, поповз до її черепа. Мейз простягнув руку і стягнув його з її голови. Він полетів по колу по кімнаті, перш ніж приземлився на верхню частину свічки цитронелли. Палаючий пластик і лимонник, що відлякує комарів, об'єдналися в токсичний аромат, який викликав у мене запаморочення з кожним вдихом. Я не могла знепритомніти, не тут, у кімнаті, наповненій вогнем.

Я підскочила до дверей, марно крутячи ручку. Я не могла придумати жодного способу змусити її відчинитися. Клер дряпала вхідні двері безрезультатно, але це принесло фантомну кров. Я подумала про двері на кухні, про те, як цегла настільки органічно зрослася з дверним отвором, що здавалося, ніби зовнішня стіна просто насунулася на отвір. Ніби будинок намагався вилікувати себе.

Ніби будинок не хотів, щоб йому робили боляче. Спіритична дошка попереджала нас, щоб ми нічого не змінювали. Хіба ламання речей не вважатиметься зміною?

Я схопила конічну свічку з одного з важких срібних підсвічників і притулила її до дерева.

"Ти з'їхала з глузду?" запитав Натаніель. "Як ми виберемося з палаючих дверей?"

"У мене є гіпотеза, гаразд? Дай мені її перевірити", – сказала я. З деревини почав підніматися клубок чистого білого диму. "Можливо, привиди хочуть нашкодити *нам*, але вони не хочуть нашкодити будинку. А може, будинок не *може* бути пошкоджений. Це означає, що щось має зупинити мене від того, щоб підпалити його".

"А якщо це щось вб'є тебе?" пронизливо запитав Нейт.

Коли двері продовжували диміти, а інші свічки почали лизати стелю, одна червона крапля впала мені на руку. Яра закричала і сховала голову під пахви, коли зверху на нас посипався шквал бризок. Намистини солоної червоної крові

закидали кімнату. На піаніно посипалися дисонуючі ноти. Вона загасила всі свічки і заповнила кальян по вінця. Вона просочила наш одяг, волосся і змила карти таро. Вона покрила наші ноги. На дюйм, два дюйми, і все вище. Запах міді був задушливим і нудотним, стираючи будь-які затяжні пахощі свічок або запах диму трави.

Натаніель знову потягнувся до дверної ручки, яка легко відчинилася, ніби заперечуючи, що вона колись намагалася затримати нас у пастці. Ми вискочили з великого залу, але кров не пішла за нами. Вона розбризкала об невидимий бар'єр на порозі. Ремі винесла Ханну з кімнати на спині. Відьми залишилися, намагаючись зібрати свої речі з-під калюжі крові.

Коли ми повернулися, щоб подивитися, дощ перестав падати. Яра стояла на колінах, щось шукаючи. Вона не помітила єдиної плями на стіні, що залишилася після зливи. Це було схоже на напівзмите графіті. Але я змогла його прочитати: **"СЬОГОДНІ ВСІ ПОМРУТЬ"**.

З-під підлоги догори здійснювався потік примарних рук. Вони обрушилися на Яру, тягнучи її обличчя в калюжу крові на підлозі. Вона бризкала кров'ю і задихалася, дригаючи ногами, наче намагалася доплисти до безпечного місця. Мейз та інші відьми намагалися допомогти їй, але руки привидів навалилися на Яру купою, важкою ковдрою ектоплазми, яку неможливо було відірвати. Яра боролася з усіх сил, кінцівки смикалися і бризкали. Раптом вона завмерла і попливла над калюжею крові, яка не була її власною. Примарні руки тягнули її вниз у кров, поки вона не зникла.

Ніби її там ніколи не було.

З одним приголомшливим гуркотом двері між нами зачинилися в унісон з усіма іншими дверима в будинку.

А потім настала тиша.

ЩО СТАЛОСЯ З СІМ'ЄЮ ДЕЙНХАРТ

ЯК РОЗПОВІЛА ЯРА МОЛІНА (ДО ПОЧАТКУ ЇЇ ГРУБО ПЕРЕРВАНОГО
СПІРИТИЧНОГО СЕАНСУ І ПЕРЕДЧАСНОЇ СМЕРТІ)

Дайнхарті знали, що з їхнім сином щось не так, коли він народився. Але було вже занадто пізно. Вони створили його, і те, що вони створили, було злом.

Він був злом у класичному визначенні з підручників. Він колов незнайомих людей шпильками. Вбивав маленьких тварин (білок, мишей, котів, навіть чиюсь домашню черепаху) і ніколи не замислювався над цим. Коли інші діти були поруч з ним, вони ставали жертвами жахливих нещасних випадків. Одній дитині зламали три ребра, коли відкрутилося колесо на велосипеді. Інша втратила око, коли впала з дерева на пагорбі Дайнхарт. Кілька школярів повернулися додому з синцями, які вони відмовлялися пояснити, і порізами у формі крихтих нігтів, маленьких півмісяців, які могли б інфікуватися і отруїти їхню кров.

Невдовзі на території будинку Дайнхартів було знайдено тіло. Листоноша (або обліковець, або молочник) отримав стільки ножових поранень, що все його тіло перетворилося на відкриту рану. Він був просто м'ясом, залишеним гнити.

Містер і місіс Дайнхарт приховали смерть, поховали чоловіка на задньому дворі під яблунею, яка після того дня так і не дала плодів. Задля безпеки міста вони вирішили закрити сина в будинку. Ніхто більше ніколи не покидав Маєток Дайнхартів. Ні він, ні вони.

Ніхто не знає, як довго вони там пробули. І хто помер першим. Син чи батьки. Але в якийсь момент Маєток Дайнхарт перестав бути домом і перетворився на в'язницю.

А потім цвинтарем, повним безіменних могил.

Яра була мертва. Привиди втопили її в кімнаті, повній крові, і затягли в підлогу. Так само, як і Таннера.

Я похитнулася і сіла вниз сходів. У мене паморочилося в голові. Я спробувала зробити глибокий вдих, але сморід крові в моєму волоссі та на одязі змусив мене здригнутися від сухості.

"Гей, гей, все гаразд", – сказала Ремі, сідаючи поруч зі мною. "Дихай, Арден. З тобою все гаразд. Принаймні тепер ми знаємо, що вбивства скоюють привиди. Це не один з нас."

"Це найхолодніше з холодних заспокоєнь", – сказала я. Я дихала надто швидко, мої легені та шлунок боролися, щоб зрозуміти, що є пріоритетом – гіпервентиляція чи блювота. "Вона мертва, Рем. А її друзі все ще застрягли там!"

"Принаймні, її тіла там немає", – сказала Ханна, спираючись тілом на стовпчик вниз сходів. Її волосся під пахвами було єдиним шматочком постелі, що залишився на ній. Як і всі ми, вона була просякнута кров'ю з голови до ніг.

Натаніель кілька разів кинувся на двері великої зали, але вони залишалися зачиненими. Голоси з іншого боку зростали, благаючи про допомогу. Ті, хто опинився в пастці всередині, ляскали долонями по дереву.

"Не хвилюйтеся", – пообіцяв Натаніель, кричачи в запечатану щілину дверей. "Я вас витягну!"

"Ти і яка армія?" запитала я, коли він підійшов до нас і важко сів на нижню сходинку. "У нас немає тарану!"

"У пожежників є!" сказала Ханна, намагаючись свій телефон. Її великий палець провів по крові на екрані, як крихітний двірник по лобовому склу. "І я знаю, що у копів є спецзасоби, бо вони прийшли контролювати протест, який я проводила в парку проти заводського забруднення качиноного ставу".

"Зачекайте, у всіх з собою телефони?" запитав Натаніель, крутячи головою на кожного з нас. "Медді Мей сказала мені, що це сувора вечірка без телефонів. Тож ніхто не буде фотографувати, і нас усіх застукують".

"Може, Медді Мей не довіряє саме тобі", – сказала Ремі, витягаючи телефон з бюстгальтера.

Натаніель притиснув ображену руку до грудей. "Чому? Я до біса надійний".

Ремі нахилила голову до нього. "Хіба твої батьки не зіпсували кидання яєць? Вони поскаржилися, і їм змінили призи."

"Це був науковий конкурс!" – вигукнув він, розводячи руками. "Логічніше було б, щоб головним призом була поїздка до космічного табору. До чого тут квитки в тематичний парк розваг?"

"Єдиною причиною, чому всі брали участь у конкурсі, були квитки на "Велику Америку"!" сказала Ремі. "Хто хоче поїхати до космічного табору?"

"Усі?" насміхнувся Натаніель. "Космос – це круто, як пекло".

"Зачекай, Ханно", – сказала я, поклавши руку на екран, поки вона набирала номер 911. "Ми справді хочемо приєднатися до копів? Я маю на увазі, що вони принесли спецзасоби на качиний протест. Ти справді думаєш, що вони відпустять нас мирно після того, як ми напилися і вдерлися на чужу територію?"

Натаніель надувся. "Якщо вони дізнаються, що тут загинуло двоє людей, нам пощастить, якщо ми виберемося звідси живими. Тим більше, що один з них був білим хлопцем".

Я знала, що під "ми" він мав на увазі мене і його. Ремі та Ханні не було про що хвилюватися. З їхньою порцеляною шкірою та позиченим у Ремі одягом для багатих дівчат, вони обидві могли б вийти звідси, не хвилюючись. Вони навіть могли б спускатися з пагорба, попиваючи "Еверклір", а копи запропонували б їм підвезти їх додому.

У нас з Натаніелем, відверто засмаглих, були б набагато більші проблеми.

Ханна провела язиком по щоці і протяжно зітхнула через ніс. "Я відкрита для пропозицій", – сказала вона. "Але ми не можемо сидіти тут і чекати, поки нас вб'ють привиди".

Сказавши так, я зрозуміла, що насправді залишився лише один варіант, який не призведе до безпосередньої небезпеки. Просто дуже неприємна решта мого життя. (Якщо мені пощастить дожити до сьогоднішньої ночі).

"Боже, вона збирається змусити мене скласти іспит з нерухомості як покарання", – пробурчала я. "Я буду продавати будинки до кінця свого життя, щоб заплатити за це".

Я дзвонила мамі. Навіть коли з'явилася її фотографія в контакті (фотографія в капелюсі, яку, як вона думала, я видалила), мій телефон навіть не зробив вигляд, що дзвонить. На екрані блимнуло попередження про *відсутність сигналу*.

З хвилиною тривожної нудоти я відкрила повідомлення.

Мамо, – написала я. Я в пастці в маєтку Д. з друзями. Нам потрібна допомога. Можеш подзвонити комусь із підрядників, щоб зняли з петель вхідні двері? Або пожежників? Ні, якщо вони приведуть копів. Вибач, що так сталося. Дякую.

Я думала додати щось про привидів або фотографію страшних послань, вирізаних на підлозі у фойє, або навіть попросити її зачекати зі злістю на мене, поки ми не переконаємося, що я вийшла звідси живою, але час не терпів, тож я натиснула "ВІДПРАВИТИ". Після хвилини роздумів над моїм проханням з'явився знак оклику. *Повідомлення не вдалося відправити.*

"Бляха", – сказала я.

"Спробуй увімкнути і вимкнути режим польоту", – сказав Натаніель, заглядаючи через край мого екрану.

"Не працює", – огризнулася я на нього.

Я спробувала відправити текст ще раз. Знову нічого не вийшло. Панічний піт почав покривати мої пахви та попереки. За зачиненими дверима наші однокласники продовжували кричати про допомогу.

"У мене нуль смужок!" прогарчала Ремі. Вона підняла телефон до стелі, шукаючи в порожньому повітрі сигнал. З екрану посипалися пластівці засохлої крові. "Клянуся Богом, дешевий мамин телефонний план буквально вб'є мене. Усіх нас".

"Немає зв'язку", – погодилася Ханна, перевіряючи свій телефон. "Ніякої можливості отримати допомогу ззовні. І що з того? Ми всі приречені на смерть?"

"Хіба що у тебе є план, як подружитися з усіма привидами", – сказав Натаніель. "Метод Яри – кричати і проклинати їх – точно не спрацював".

"Подружитися з людьми – це робота Медді Мей", – роздратовано сказала Ремі. Вона вхопилася обома руками за волосся. "І хто знає, в якій кімнаті вона застрягла! Я не бачила її всю ніч!"

"Треба придумати, як відчинити двері", – сказав Натаніель. "Ми повинні всіх випустити".

Я провела руками по обличчю. "Випустити? Може, там вони в більшій безпеці, ніж тут".

Натаніель витріщився на мене з недовірою. "Ти ж не серйозно. Ми не можемо їх там залишити."

"Чому не можемо?" запитала я. Від того, що у мене не було вибору, я відчувала себе п'янішою, ніж від будь-яких напоїв, які я випила. Моє серце барабанило в грудях, мільйон ударів на хвилину. Я піднялася на ноги. Уся моя накопичена енергія мала кудись піти, тож я почала крокувати, намагаючись придумати план, який би не закінчився тим, що всіх у будинку вб'ють привиди. Кров у моїх черевиках неприємно хлюпала з кожним кроком. "Привиди хочуть, щоб ми залишилися тут. Ось що викарбувано на підлозі. Так сказала спіритична дошка. Вони хочуть, щоб ми були тут. Тож, можливо, нам загрожує небезпека лише тоді, коли ми спробуємо піти."

"Але ж ми спробуємо піти", – сказала Ханна, неспокійно дивлячись на мене. "Хіба ні?"

"У цьому місці багато кімнат, але їх не вистачить навіть для половини випускного класу", – сказала Ремі з вимушеною посмішкою. "До того ж, єдина їжа в будинку – це чіпси "Doritos" і торт".

"Підпаливши спіритичний сеанс, ми вибралися з останньої кімнати", – сказав Натаніель. "Що було б, якби ми спробували підпалити весь будинок? Чи змогли б ми відкрити всі двері?"

"Можливо", – відповіла я. Я потерла долонею по лобі, де липкою плямою засихав кривавий дощ. "Але якщо це не спрацює, ми всі просто загинемо у величезній пожежі".

"Вогонь, привиди, копи", – сказав Натаніель. Він стиснув коліна і розгойдався вперед–назад. "Вибирай отруту на цьому етапі, так? Я не знаю, чи є вихід звідси, який не закінчиться тим, що ми всі померемо".

"Повинен бути!" вигукнула я. "Використовуй свій великий мозок вченого–ракетника, Нейте. Ми не застрягли на Марсі. Ми застрягли в будинку на відстані плювання від заправки. Може, спробуємо послати сигнал SOS чи щось таке? Хто–небудь знає азбуку Морзе?"

"Чому всі дивляться на мене?" запитав Натаніель.

Ханна оцінююче оглянула його. "У тебе справжнісінький орлиний скаут", – сказала вона.

"Боже мій, саме так", – сказала Ремі, ляснувши себе долонею по лобі. "Це повністю твоя енергетика, Натаніелю. Як хтось, хто знає багато про різні види вузлів. Але не в сексуальному, збоченому сенсі. І навіть не в багатому вітрильному сенсі. Ніби ти вивчав вузли для тесту".

"Що за чортівня?" запитав Натаніель. Його щелепа відвисла в ображеному шоці. "Арден, підтримай мене. У мене немає естетики придурків. Поглянь на ці кросівки! Це ж не кросівки орлиного скаута!"

Він виставив ноги, щоб я могла оглянути його кросівки "Jordans". Вони були чистими до того, як відра крові занурилися в білу шкіру. Незважаючи на те, що вони зазнали нападу рук привидів, на них не було жодних видимих складок. Але вони були настільки явно не ношеними, що я мусила визнати, що вони виглядали трохи дурнувато.

Я скорчила йому вибачливу гримасу. "Це баскетбольні кросівки, а ти не граєш".

"Що? Та годі тобі! Не обов'язково грати в баскетбол, щоб носити Jays!" – запротестував він. "Не обов'язково грати в теніс, щоб носити тенісні кросівки. Це расове профілювання! Тільки тому, що я чорний, я повинен мати можливість грати в м'яч".

"Ніхто не казав, що ти повинен вміти грати", – поправила я його. "Ти ж не маєш зросту гравця НБА".

"Я такого ж зросту, як Ісайя Томас!" – вигукнув він. "Він же зірка!"

"Хто старий і низький", – сказала Ремі. Вона зареготала таким заразливим сміхом, що ми з Ханною теж розсміялися.

Натаніель склав руки і насупився. Мені стало шкода його, і я поклала свої руки на його передпліччя і підбадьорливо стиснула його.

"Все гаразд", – сказала я. "Ти будеш сяяти в коледжі і доведеш, що ми всі помилялися. Ти будеш гарячим і успішним, робитимеш розрахунки для запуску лайна в космос, а решта з нас все ще буде тут, у Бактауні, стояти в черзі, щоб отримати харчове отруєння з Chipotle в п'ятницю ввечері".

"Якщо я доживу до коледжу", – похмуро сказав він.

О, так, подумала я, і сміх застряг у мене в горлі. *Ми всі тут помremo.*

"Тож...", – сказала Ремі з гримасою. "Це означає "ні" на азбуці Морзе?"

"Ні", – категорично відповів Натаніель. "Азбука Морзе до біса застаріла. Я навіть не думаю, що вони більше не використовують його на кораблях".

Я знову випрямилася. Відволікаючий маневр був непоганим, але наша ситуація погіршувалася з кожною хвилиною. Всі, крім нас, були замкнені в кімнаті, і, швидше за все, їх мучили (а можливо, і вбивали) привиди. Я повинна була щось зробити. Або померти, намагаючись.

"Куди ти йдеш?" запитав Натаніель, насторожено дивлячись на мене. "Ти збираєшся принести себе в жертву привидам, тому що ти цілувалася з диваком?"

"Ви двоє цілувалися?" запитала Ханна. Вона заінтриговано покрутила вказівним пальцем під носом. "Я це бачу. У вас схожа енергетика".

Я підняла палець, приготувавшись перераховувати всі способи, якими Натаніель (і пахви Ханни) помилялися. "По–перше, це було мільйон років тому..."

"У цьому календарному році, напевно", – сказала Ремі Ханні. "Це закінчилося перед самими весняними канікулами".

"Вона тобі сказала?" запитав Натаніель. Його брови злетіли вгору. "Що вона сказала?"

"І друге", – сказала я, підвищуючи голос над ними обома, – "є два місця в цьому будинку, які я ще не бачила. Підвал і горище".

"Я не знайшла сходів на горище", – сказала Ремі. "Я дивилася нагорі, але там були лише кімнати".

"Гаразд", – сказала я. Мені все одно не дуже хотілося підніматися нагору і знову застрягати в звуженому коридорі. "Тоді я почну з підвалу. Там можуть бути інструменти. Або таємний вихід. Або величезне довбане чудовисько, яке проковтне мене цілком, зробивши все це вашою проблемою. Не дізнаюся, поки не спробую".

Ханна вхопилася за перила і з деякими труднощами піднялася на ноги. "Зачекай, ми йдемо з тобою", – сказала вона.

"Ми?" перепитав Натаніель.

Ханна рішуче кивнула. "Ти що, ніколи не дивився страшилок? Ти не розходишся, коли люди починають вмирати. Це до біса безглуздо. Ми всі підемо."

"Так", – сказала Ремі, підводячись на ноги і блискавично посміхаючись. "Якщо одного з нас з'їсть підвальне чудовисько, ми всі помремо! Всі за одного і один за всіх!"

У коридорі внизу нікого не залишилося. Там, де раніше снував натовп людей, тепер стояла лише довга низка зачинених дверей, кожна з яких майже (але не зовсім) вловлювала звуки людей, що кричали зсередини. Знайти двері до підвалу виявилось напрочуд легко. Це були єдині двері, які не були замкнені.

"Це зовсім не погано", – сказав Натаніель, відступивши назад, коли двері відчинилися. Він стояв у дверній коробці, чіпляючись за світло коридору, наче думаючи про те, щоб підгорнути хвіст і втекти. Ремі підштовхнула його вперед. Ханна обійняла її за шию, і вони знову спустилися сходами в темряву.

Я підняла ліхтарик на телефоні і вела за собою. Сходи були хиткими, пощербленими, вони не так скрипіли, як голосно заперечували під ногами. З кожним кроком я молилася, щоб вони витримали мою вагу. Розбитися на смерть було б так соромно. Набагато менш гідно, ніж бути атакованою мстивими духами.

"Хтось ще відчуває, що йде за бичком Юди?" – запитав Натаніель.

"Назви мене бичком ще раз, Натаніелю, і побачиш, що з тобою станеться", – відповіла я, найжачившись від такого порівняння. Одна справа турбуватися про власну вагу, але зовсім інша – коли мене порівнюють з коровою в буквальному сенсі. "Мені шкода, що тебе зачепило те, що ти не виглядаєш атлетично, але якщо ти почнеш жартувати про товстунів, я перекину тебе через цю огорожу".

"Очевидно, що ти не буквальный бичок", – зневажливо сказав Натаніель. "Бички – це самці. Я маю на увазі..."

"Я зрозуміла, що ти маєш на увазі", – прогарчала я. "А тепер припини пояснювати, поки не вдавився ногою. Або поки я не задушила тебе нею".

"Що таке бичок Юди?" запитала Ремі. "Дай вгадаю. Це щось із класики *осійської літератури, яку надто важко прочитати нормальній людині⁶".

"Це фермерський термін", – сказала Ханна. "Це корова, яка веде інших на забій. Іноді це козел Юди. Бідолахи. Вони не знають, що ведуть своїх друзів на смерть. Вони просто виконують свою роботу".

"А може, вони знають", – сказав Натаніель. "І це якесь лайно зі Стенфордського тюремного експерименту, де вони божеволіють від влади".

"Я не думаю, що тварини приєднуються до бійні", – сказала Ханна.

"Чому ні?" запитав Натаніель. "Люди постійно працюють всупереч своїм інтересам. Що завгодно, щоб залишитися в живих".

"Наприклад, спускаються в підвал будинку з привидами", – сказала я.

⁶ Прим. Буквож – Нормальні люди не читають *осійську класику. Вірно. 😊

Я потягнулася вгору і потягнула за ланцюжок єдиної лампочки в кімнаті.

У підвалі було вогко, холодно і майже порожньо. Несучі дерев'яні балки стояли на сторожі через певні проміжки, створюючи відчуття клаустрофобії, незважаючи на свою просторість. Стіни склалися з крихкої цегли. Скільки семестрів навчання в коледжі коштувало б мамі найняти каменяра, щоб залатати ці проломи? Або щоб полагодити водопровідні труби, які перетинали стелю, протікаючи (як я сподівалася) іржавою водою?

Це місце було не просто з привидами. Це була грошова яма. Не дивно, що мама з татом розлучилися після його купівлі. Він потребував нового фундаменту, нового даху, вікон і дверей, які не були б зачинені привидами, щоб залишатися зачиненими. Було б майже неможливо отримати прибуток від продажу, навіть якби будинок не був місцем численних вбивств, скоєних привидами.

Тут не було жодних меблів. Лише купи сміття. Штабелі вузьких дерев'яних дощок вишикувалися вздовж однієї стіни, як імпровізований горизонтальний паркан. Я простягнула руку до однієї з них. Вона була гладенька. Дерево було доглянуте. Натерте воском.

"Дощки для підлоги", – сказала я. Я спробувала порахувати їх, але збилася з рахунку після перших п'ятдесяти. У цих стосах лежали десятки вільних дощок, і всі вони були з того ж дуба, що й підлога нагорі. На деяких ще стирчали старі цвяхи, але тільки на кінцях.

"Дивно", – сказав Натаніель. "Хіба ти не викинеш старі дошки, коли покладеш нову підлогу?"

"Так", – відповіла я. "Але я не думаю, що вони отримали нову підлогу".

Я підняла одну з дощок і потримала її. Цвях на кінці дошки шкрябав по цеглі. На цій підлозі не було вирізано жодного слова. Не було майже ніяких потертостей, які б свідчили про те, що по ній колись ходили. Але були обшарпані краї, де я уявляла, як молотком або ломом вибивали деревину зі стіни.

"Ось як вони це зробили", – сказала я. "Так вони обшивали будинок дошками. Вони пожертвували підлогою".

Чому мама з татом не сказали мені про це? Вони сказали, що їхній підрядник витратив кілька годин, щоб зняти всі дошки, але вони ніколи не говорили, що це була підлога.

"Але з якого поверху?" запитала Ремі. "Ми бачили більшу частину будинку. Я не пам'ятаю, щоб бачила якісь величезні діри в підлозі, а ти?"

"Можливо, будинок сам себе вилікував", – сказала я. "Так само, як і задні двері".

"Що це?" запитала Ханна. Вона зісковзнула зі спини Ремі і підстрибнула до купи в кінці кімнати.

Ця купа була в набагато гіршому стані, ніж дошки підлоги. Зовнішній шар обвуглився до хрускоту, залишивши по собі трикутник, що непевним чином хитався.

"Схоже на заклинальне коло", – сказала Ханна.

"Срань господня", – сказала Ремі. "Ти думаєш, що Дайнхартів міг убити демон, якого вони викликали?"

Очі Ханни зблищали від хвилювання. "А може, вони намагалися викликати демона, щоб убити те, що загрожувало їм", – сказала вона.

"Демона?" здивовано перепитав Натаніель. "Справді?"

"Привиди існують, а демони не можуть?" запитала його Ремі.

Він знизав плечима. "Привиди – це просто люди. Люди існують, вони вмирають, вони нікуди не йдуть. Привиди. Демони припускають існування ангелів і Бога".

"Не було б жахливо вірити в Бога зараз", – сказала Ремі.

Я підійшла ближче до штабеля, штовхнувши ногою шматок. Він упав на землю з майже глухим звуком.

Натаніель ковтнув і відступив назад. "Трясця, це кістки? Скажи мені, що це не кістки."

"Це не кістки", – сказала я. Я витягла неушкоджений екземпляр з багаття. Це було дерево, витіювато вирізьблене, з одного кута звисав клапоть полотна. Використавши його, щоб розсунути купу, я знайшла ще кілька таких же, а також уламки скла.

"Це мистецтво", – сказала я, відштовхнута цим видовищем. Я змусила себе продовжувати розбирати купу. Вогонь, очевидно, був розпочатий ззовні. Чим глибше я заглиблювалася, тим більше знаходила неушкоджених уламків. Уламки картинних рам. Половина намальованого обличчя. Пожовклий фотопапір вигорів, окрім яблуні. "Це все мистецтво, яке було в будинку раніше. Картини. Фотографії. Все, що могло горіти. Хтось поклав це все сюди і підпалив".

Ганна спрямувала світло свого телефону вгору. На стелі, прямо над багаттям, було випалене чорне коло.

"Ми не перші, кому спало на думку спалити це місце", – сказала вона. "Але, очевидно, це не спрацювало. Навіть не схоже, що вогонь піднявся нагору".

"Б'юся об заклад, що вогонь загасили кривавим дощем", – сказала Ремі. "Його власна огидна система розбризкування. Напевно, зроблена з крові всіх людей, яких вбили привиди".

"Зачекай хвилинку", – сказав Натаніель. Він простягнув руку до багаття і витягнув сплющену картонну коробку. Вона була чорно-жовта з величезним зображенням лимона збоку. На ній було написано *"Міцний лимонад Майка"*. "Вони все ще роблять його, так? Це міцна зельтерська вода з підсолоджувачем".

Від страху моєї кінцівки відчували себе важкими. Ця коробка ніяк не могла бути з ревучих двадцятих років. Або навіть з часів Великої депресії. Колись вона була блискучою, навіть якщо зараз припала пилом і попелом. Вона була веселою, жахливо сучасною, але все ще занадто старою, щоб її принесли сюди мама з татом або їхній підрядник.

Мої батьки не були першими людьми в цьому будинку за останні сто років. І ми не були першими, хто тут пив.

"Чувак, я ж тобі казала!" сказала Ремі, переможно вказуючи на мене. "Я казала тобі, коли знайшла ту стару бляшанку! Тут були інші люди до нас! Вони, напевно, позбулися тіл Дайнхартів, ось чому я не змогла їх знайти!"

"Гаразд, ти маєш рацію", – сказала я неспокійно. Я провела ліхтариком свого телефону по стінах, шукаючи ще якісь зачіпки щодо того, що тут сталося в минулому. Але там не було ніяких нашивок у вигляді тіл, трун вампірів або порталів у пекло, які могли б дати просте пояснення. "То що ж сталося з тими людьми? Чому від них залишилася лише коробка і одна банка з-під газованої води? Хіба вони не сказали б комусь, якби знайшли тут купу трупів? Або якби зіткнулися з існуванням привидів?"

"Не обов'язково", – сказав Натаніель. "Якщо я виберуся звідси, то, мабуть, ніколи більше не буду про це говорити. Так що я можу триматися за шнурки і не випускати ноги з чіпких шкарпеток. Або, що ще гірше, потрапити на одне з тих банальних шоу про полювання на привидів".

"Гей", – сказала Ремі, відкидаючи чубчик з очей, щоб краще дивитися на Нейта. "Тобі дуже пощастило. *"Спостереження за привидами"* – найкраще шоу на телебаченні. *"Мисливці за привидами"* досить непогане. *"Дорога з привидами"* стала поганою після того, як пішли перші ведучі".

"Мені подобається *"Спостереження за привидами"*", – сказала Ханна. "Я почала дивитися його після того, як ти порадила його, Ремі. Я на шостому сезоні."

"Справді?" Ремі схвильовано стиснула передпліччя Ханни, все її обличчя засвітилося яскравіше, ніж гола лампочка, що гойдалася під стелею. "Ти бачила серію *"Зомбі з Крос-Крік"*? Трьох дівчат помітили у Волмарті через тиждень після їхньої смерті, а потім..."

"Та загадкова пожежа? Боже мій, вона мала б отримати *"Еммі"*!" Ханна скрикнула. "Наразі це моя найулюбленіша серія. Але мені залишилося дивитися ще дев'ятнадцять сезонів".

Залишивши Ремі та Ханну насолоджуватися моментом, я повернулася до Натаніеля. Не було жодного шансу, що ми відволічемося від нашої місії фліртом. Ми ніколи не знаходили нічого, що подобалося б нам обом (окрім гарного навчання в школі). Він дивився тільки те, що стосувалося космосу (за винятком ораторських та дебатних змагань, які він дивився, щоб їх критикувати). Мені подобалися медичні драми або романтичні комедії, де темношкірі дівчата були чимось більшим, ніж нахабна найкраща подруга.

"Якщо вірити чуткам про будинок, у ньому було п'ятеро дітей Дайнхартів і двоє батьків", – сказала я Натаніелю. "Я б сказала, що ми бачили примарної крові більше, ніж на сім осіб".

"Скільки крові в нормальному організмі?" – запитав він.

"Півтора літра", – відповіла я. "В середньому".

Натаніель скривився від огиди. "Ти це знаєш? Навіть не подивившись?"

"Я допомагала проводити шкільну акцію зі збору крові у вересні", – сказала я, відмовляючись відчувати себе дивно через свою обізнаність. "Спробуй подивитися, як люди здають цілу пінту крові, і не поцікавитися, скільки її залишилося в їхньому тілі".

"Як ти думаєш, скільки крові знадобилося, щоб втопити Яру?" запитав Натаніель.

"Більше десяти з половиною літрів", – відповіла я. Якби я здогадалася, то у великій залі було більше, ніж дитяча калюжа крові. Щонайменше п'ятдесят літрів. Звісно, будинок міг циклічно просочуватися кров'ю після того, як ввібрав її після зливи. Як вода, що зберігається у водоносному горизонті. Та ж кров, що просочилася через входні двері, могла також бути використана у великій залі. Але це все одно означало, що щонайменше тридцять три людини померли і були поглинуті будинком. Кров тридцяти трьох людей просочила мій одяг і в'їлася в моє волосся. Наступного разу, коли в будинку піде дощ, Яра і Таннер потраплять під бурю. Ще три літри для захисту маєтку.

Злякавшись, я потерла руки, щоб зігрітися, і притулилася до однієї з дерев'яних балок. Мені хотілося найдовшого, найгарячішого душу в моєму житті. Я хотіла спати тисячу снів. Я хотіла величезної кількості терапії. Але ми були не ближче до виходу, ніж були всю ніч. Очевидно, що спалити будинок не було життєздатним варіантом. Той, хто тусувався тут востаннє, вже намагався і зазнав невдачі. Ремі мала рацію. У будинку була система розпилення води, яка втопила б будь-яке полум'я в крові. Будь-які двері могли зачинитися на ключ. І хто знав, скільки огидних павуків повзало навколо.

Історія мого батька була правдою. Маєток був пеклом. Треба було просто піти на Ніч Тверезого Граду. Замість того, щоб помирати в будинку з привидами, я могла б грати в покер на подарункові картки Starbucks з рештою відмінників. (Принаймні там я б упізнала деяких людей з моїх класів).

Ремі направила світло свого телефону на багаття. Щось блиснуло внизу стопки. Вона впала на землю, риючись у купі, як єнот у особливо смердючому смітнику.

"Обережно", – сказала я. "Там скло. Ти можеш порізатися..."

Я заговорила занадто рано. Ремі швидко підійшла, розмахуючи сокирою. Вона зі звуком розсікла повітря. Натаніель, Ханна і я пригнулися, закричавши з різним ступенем жаху.

Ремі була в захваті. Все її обличчя світилося; вона розглядала сріблястий блиск леза сокири. Лише з одного боку його торкнувся вогонь, який знищив усі малюнки, лише одна лінія чорного кольору, що пролягла по руків'ю. "Ти знаєш, що це?" – запитала вона.

"Це сокира", – відповів Натаніель, піднявши руки вгору і застигнувши. Жодна його частина не виглядала так, ніби він довірив Ремі зброю. Я теж не була впевнена, що довіряю. Вона була більше захоплена, ніж обережна, навіть без леза.

"Це точно має бути сокира! Як у казках!" сказала Ремі. Вона запхала телефон назад у бюстгальтер, щоб мати змогу вхопитися за сокиру обома руками. Її дерев'яне руків'я було майже таким же довгим, як бейсбольна бита. "Це може бути сокира, яка вбила всіх Дайнхартів. Чорт, якби у мене було чорне світло, щоб перевірити, чи немає на ній бризок крові."

"Хіба ти не надивилася крові на одну ніч?" запитала я, думаючи про Яру, яка потонула у великій залі.

"Так, звичайно", – відповіла Ремі, майже не слухаючи, розглядаючи вигин леза сокири. Вона раптом підняла голову і посміхнулася. "Тепер ми можемо зрубати входні двері! І всі інші двері! Тепер привиди не зможуть нас тут утримати!"

Натаніель засунув руки в джинси, згорбивши плечі до самих вух. "Я маю на увазі, я не зміг розбити вікно камінною кочергою, так що я не знаю, чи..."

Я вистрілила в нього німим поглядом. Сокира була єдиною хорошою річчю, яку ми поки що знайшли в будинку. Все інше було поганими новинами, протікаючими трубами та мертвими однокласниками.

"Ти права, Рем", – сказала я. "Давай зрубаємо кілька дверей".

З РОЗПОВІДІ ХАННИ ТРЕУ (ПОЧУТОЇ В АВТОБУСІ ПО ДОРОЗІ НА ВОЛЕЙБОЛЬНИЙ ТУРНІР)

Але містер Дайнхарт убив свою сім'ю власними руками. Він розчавив їхні дихальні шляхи. Перекрив їм дихальні шляхи. Задушив найменшого однією м'ясистою долонею.

Він сидів у тиші і думав про те, що він зробив. Він думав про це знову і знову, і знову, і знову, і знову, і знову, і знову, і ...

Прорубати двері виявилося важче, ніж це виглядало у фільмі *"Сяйво"*. Ми почали з перших—ліпших дверей — тих, що вели на кухню. Перші кілька ударів, які зробила Ремі, змогли лише відколоти скалки. Натаніель став мачо і взяв сокиру. Його удар застряг у деревині, але не наблизився до того, щоб пробитися на інший бік.

Це була моя ідея використати тильну сторону сокири, щоб вибити штирі петель з дверей (я бачила, як мої батьки робили це в будинку, який вони перевернули, коли тато загубив ключ). Ми всі четверо по черзі стукали по нижній частині петель. Піт і застаріла кров різали мені очі, доки ми витягли всі штирі. Двері легко відірвалися від рами. Але вони були важкі. Нам з Натаніелем довелося нести їх на руках. Ми навіть не встигли притулити їх до стіни, як Ханна і Ремі закричали.

Члени драмгуртка, з якими я розмовляла раніше, лежали на підлозі в кухні. Один капелюх журналіста впав з чиеїсь голови і розлетівся в пилюці. Раковина працювала, розливаючи воду на фасади зруйнованих шаф. Стара пляшка портвейну, яку я бачила, як вони передавали від людини до людини, розбилася вщент. Шматки чорного скла валялися на підлозі.

Не було ні крові, ні слідів поранень. Але їхні обличчя...

Всі їхні обличчя були викривлені в повній і цілковитій агонії. Шість масок трагедії. Вони не пішли з миром. Вони знали біль і страждання до останнього подиху. Це було найгірше, що я коли-небудь бачила. Гірше, ніж Таннер. Гірше, ніж Яра. Їх забрали привиди. Але драмгурток залишився. Щоб він гнів? Як попередження? Я не знаю.

Ханна закрила обличчя руками і відвернулася. Ремі обняла її, дивлячись, як я схилилася над Кітоном. Його губи були сіро—блакитними від нестачі кисню. З країв його рота витікала цівка вина або крові. Навіть коли моє серце калатало, а розум кричав, щоб я відвернулася, я нахилилася до його мертвого обличчя і понюхала.

"Що ти робиш?" запитав Натаніель. Він ступив крок вперед, ніби збирався відтягнути мене, але не хотів бути так близько до трупів. "Ти не можеш просто ходити і нюхати мертві тіла!"

"Він пахне мигдалем", — сказала я, підводячись. Я все ще не могла відвести очей від обличчя Кітона. Медді Мей ніжно називала його "Кітс". Хтось ще так називав? Чому я не знала його прізвища? Його прізвище було Кітон? Він був у моїх класах. Він був хлопцем Медді Мей. Я ніколи не звертала на нього уваги.

На щирість цього театрального хлопця важко було дивитися прямо. Як протилежність безодні. *Достаток*.

Він не повинен був бути тут. Його місце було на Вечорі Тверезого Граду. Співати караоке–версії естрадних пісень, про які ніхто ніколи не чув і не просив. Розповідати сонети на світанку, поки всі інші намагалися заснути. Все, чого він хотів, – це побачити Медді Мей востаннє, вкрати ще одну хвилину, коли він був Ромео з Джульєттою, яка обожнювала його.

Важко ковтаючи, я змусила себе озирнутися на Натаніеля, Ремі та Ханну. "Це, мабуть, була отрута. Ціанід пахне мигдалем. Він міг бути в будь-якій з немаркованих пляшок, з яких вони пили. Це було точно не те місце, щоб грати в винного сноба". Я спробувала посміхнутися, але мій рот не рухався далі здригання. Будь-який невірний рух міг закінчитися тим, що я знову заплачу.

"Є історія, що місіс Дайнхарт вбила свого чоловіка отруєним напоєм", – сказала Ремі, неспокійно дивлячись на мене. "І її дитина випадково випила його теж, тому вона вбила себе".

"Існує багато історій", – сказав Натаніель. "Це не поверне драматичний гурток до життя".

Пронизливі, задушливі зітхання змусили всіх нас підскочити. Плечі Кітона пересмикнуло. Вії Капелюшника затріпотіли. Один з інших перевернувся і виблював на підлогу чорну каламуть.

"Стоп, стоп, стоп!" Я наштотхнулася на Натаніеля, який обхопив мене захисною рукою за плечі. Було незрозуміло, чи він намагався захистити мене, чи себе. (Але я здогадувалася.)

Реанімований драматичний гурток звівся на ноги рвучкими, невпевненими рухами, наче всі вони виконували акторську вправу, де намагалися ходити, як оленята.

"Вони були мертві", – голосно прошепотіла Ремі. "Ви всі це бачили. Вони не могли це підробити."

"Вони актори", – сказала Ханна. "Може, вони прикидалися мертвими".

"Ти, очевидно, ніколи не сиділа на одному з їхніх шоу", – сказала Ремі.

Кітон витер рот тильною стороною зап'ястя і вперше помітив усіх нас.

"Привіт, народ", – сказав він. "Медді Мей з вами?"

"Ми її не знайшли", – відповіла я. Я ризикнула зробити крок ближче, вирвавшись з обіймів Натаніеля у вигляді плюшевого ведмедика.

Позаду мене Натаніель панічно шепотів: "Зомбі! Театральні гіки–зомбі!"

Я проігнорувала його. Я готова була припустити існування привидів. Але зомбі? Абсолютно ні. Особливо не зомбі, які повернулися до життя, щоб зіграти ще один раунд у Zip, Zap, Zor, як троє з них одразу ж почали робити, плескаючи один в одного з наростаючою швидкістю. Хлопець в окулярах у стилі стімпанк знайшов на прилавку непошкоджену пляшку вина і почав намацувати корок.

"З тобою все гаразд, Кітоне?" запитала я.

"Так, чорт забирай", – відповів він. Його обличчя по черзі посміхалося і фокусувало погляд, так що здавалося, ніби заплющуючи очі, він піднімав куточки рота. Спостерігаючи за ним, я відчула легку морську хворобу. А може, це був запах винного блювотиння. "Я почуваюся чудово!"

Щоб довести це, він широко розкинув руки і закрутився. Він відригнув відрижку, яка безперечно пахла отрутою, і знову посміхнувся.

"Ти пам'ятаєш, що щойно лежав на підлозі?" запитала я. Я вказала на місце на землі, де ми їх знайшли. Шматочки розбитого чорного скла вже почали плавати над місцем на доріжках води, що стікала з раковини.

"На підлозі?" Він хрипко засміявся. Його зуби та язик були забруднені, фіолетові, як сливи. "Про що ти говориш? Ми були тут всю ніч. Ти ж бачила нас раніше. На підлозі нікого не було".

"Тоді чому твоя спина мокра?" запитав Натаніель. Він тримався однією рукою за дверну раму, готовий зачинити двері, але інстинкт "ну, взагалі-то" став на заваді.

Сміх Кітона згас. На його обличчі з'явилася розгубленість, він звів брови і зморщив ніс. Він простягнув руку через плече і торкнувся спини жилета. Він був мокрий наскрізь, на атласі одна довга темна пляма.

Нова пляшка вина вискочила назовні. Очкарик підняв її над головою і оголосив: "Благаю, підійдіть і розтрощіть келих вина!"

"Так!" сказав Кітон, дико розмахуючи кулаками. "Ще вина!"

"Можливо, це портвейн", – сказав Очкарик, розглядаючи пляшку зсередини.

"Портвейн", – відповів Капелюшник Ньюзі, який підняв з підлоги свій характерний головний убір і знову надів його на голову.

Очкарик поворухнувся, щоб піднести пляшку до рота. Його губи розтулилися. Голова відкинулася назад. У цей момент він був дуже схожий на всіх, хто лежав на підлозі.

"Ти не можеш це пити!" крикнула я. Я відкинула пляшку. Вона розбилася об чавунну плиту. Уламки скла з дзенькотом посипалися на підлогу, розбризкуючи темну рідину.

"Вечірка погана!" – захихотів один із Zip, Zap, Zoppers.

"Облиш, Арден, це не круто", – сказав Кітон. Його плечі опустилися до колін, телеграфуючи, наскільки некрутою він вважає мою поведінку. Або наскільки важким він вважає свій хребет. "Це вино дуже старе. І, напевно, цінне".

"І, мабуть, отруєне!" сказала я.

"Що?" Кітон розсміявся. "Через ті чутки, що місіс Дайнхарт вбила свого чоловіка отруєним напоєм? Це був коньяк!"

"А може, бренді", – сказав Очкарик.

"А яка різниця?" запитав Кітон.

Очкарик знизав плечима. "У мене немає з собою телефону".

"Бачиш, справа не тільки в мені", – захистився Натаніель перед Ханною та Ремі. "Медді Мей сказала своїм друзям не брати з собою телефони!"

"Ти такий же надійний, як хлопець, що носить вікторіанське захисне спорядження в якості пов'язки на голові", – м'яко сказала Ханна. "Може, не варто так наполягати на своїх *"я ж тобі казав"*."

"У цьому будинку щось дуже не так", – наголосила я Кітону та іншим членам драмгуртка. "Відбуваються дивні речі. З вами! З усіма. Люди помирають. Таннер і Яра..."

"Усе йде догори дригом!" оголосив Капелюшник. Вони виповзали з комори, тримаючи в руках ще одну пляшку вина без етикетки. Щільне брудне павутиння обліпило їх, наче обгортки мумій. Коли вони випросталися, кухонне світло показало павуків. Вони повзали по них усіх. З голови до ніг. Коричневі

павуки. Чорні павуки. Волохаті павуки. Пульсуючі товстозаді павуки. Крихітні новонароджені павуки з напівпрозорими лапками. Павуки, що стрибали на потужних ногах. Павуки, які підстрибували в повітря і літали, як маленькі отруйні білочки.

Один з таких павуків ковзнув до мене. Його лапки торкнулися мого плеча.

Моя шкіра не стільки поповзла, скільки збунтувалася проти з'єднання зі скелетом і спробувала самоспалитися. Я не пам'ятаю, як я вибралася з кухні, але впевнена, що билася і, можливо, плакала. Я била себе по руках. Дряпала шкіру голови. Трясла волосся. Тупотіла ногами. Била себе по кожному дюйму тіла, до якого могла дотягнутися, намагаючись позбутися відчуття, що павуки на мені. Істерика рівня DEFCON⁷ 1 від дорослої товстухи.

Коли я прийшла до тями, то стояла в коридорі, оточена зачиненими дверима. Я чула голос Ремі, який говорив мені: "З тобою все гаразд. Арден, з тобою все гаразд. На тобі немає павуків. З тобою все гаразд. Ти в безпеці."

"Павуків немає", – сказав Натаніель. "Але ти все ще в пастці в будинку з привидами".

"Хм", – сказала Ханна, розглядаючи Натаніеля так, ніби він був особливо цікавим лабораторним щуром. "Ти справді думаєш, що допомагаєш, коли робиш це. Ти не думав про те, що, постійно виправляючи жінок, ти виглядаєш як патерналіст?"

"Що?" перепитав Натаніель, дивлячись на неї подвійним поглядом. Здавалося, він абсолютно подавив у собі інстинкт сказати їй, що вона помиляється.

"Просто дещо, що варто обдумати", – сказала вона. "Я знаю, що ми знаходимося в ситуації життя і смерті, але ніколи не пізно проаналізувати свою поведінку".

Я востаннє розтерла руки, чотири рази перевіривши, щоб переконатися, що по мені не ходять нечіткі ноги. Шкіра була холодною і липкою від засохлої крові.

"Вибачте", – сказала я. Мої губи і горло пересохли. Я, мабуть, кричала в якийсь момент. Можливо, дуже сильно. "Пробачте мені. Я знаю, що павуки – це навіть не найгірше, що ми бачили сьогодні; я не можу витримати відчуття їх присутності. Навіть думка про них змушує мене..."

На кухні дзенькнуло скло. Потім пролунав звук, схожий на падіння мокрої білизни на землю. Біла біла рука перелетіла через поріг. Вона лежала ідеально, моторошно нерухомо.

Драмгурток був мертвий. Знову. Або ні. Вони могли встати, знайти іншу пляшку і почати цикл спочатку. Або вони могли залишитися мертвими, оточеними розбитими пляшками і кошмарною сумішню повзучих павуків.

Мене охопила втома, що пронизувала до кісток. Я уявила, як притуляюся до однієї зі стін і дозволяю собі зануритися в безодню за шпалерами. Більше ніякого жаху. Ніякої смерті. Ніякої провини за те, що я влаштувала найгіршу в світі вечірку. Поки я думала про це, стіна почала відчувати себе більш м'якою, наче вона могла чути мої думки. Я смикнулася, перш ніж примарні руки встигли схопити мене.

⁷ DEFCON (аббревіатура, англ. DEFense readiness CONdition — готовність оборони) — шкала готовності збройних сил Сполучених Штатів Америки.

"Давайте знімемо петлі з вхідних дверей і підемо звідси", – сказала Ханна. "Поки ми не стали наступними".

"Я з нею", – сказав Натаніель, явно радий довести, що він здатен бути приємним. "Ходімо. Ти намагалася врятувати драмгурток, Арден, а вони не послухали!"

"Ми не можемо піти зараз!" сказала Ремі. Вона підняла сокиру з того місця, де вона була притулена до стіни, і притулила її до грудей. "Ми навіть не знаємо, чого хочуть привиди. У нас навіть немає доказів, що вони існують!"

"Ти хочеш залишитися надовго, щоб сфотографувати привида?" запитав Натаніель. "Ти хочеш померти, намагаючись це зробити?"

"Ми можемо піти по допомогу", – підкреслила Ханна. Вона взяла Ремі за руку. "І ми могли б дістати більше обладнання для спілкування з привидами. Вони ж нікуди не діваються".

Я дивилася на бездиханну руку драматичного хлопця на підлозі, бажаючи, щоб вона ворухнулася. Повернулася до життя. Вона навіть не смикнулася. Але й не зникла.

Чому привиди не забирали тіла членів драмгуртка? Чому залишили їх, але забрали Таннера та Яру? Чи не тому, що вони не були насправді мертві? Чи вони були менш корисними для духів? Чи привиди Дайнхартів ненавиділи безперервні цитати Шекспіра? Не те, щоб я могла їх звинувачувати, але це було слабе виправдання.

Ремі була права. Ми не знали, чого хотіли привиди. Просто вбити нас? Щоб залишити одних, а інших ні? Це не мало жодного сенсу.

Але, можливо, в цьому ніколи не буде сенсу. У світі було багато чого, що не мало сенсу. Чому найрозумніші люди були найменш популярними? Чому найзручніший одяг був найпотворнішим? Як люди можуть прокинутися одного ранку і вирішити перестати бути сім'єю?

Привиди не мусили мати сенсу. Смерть була таємницею, а привиди – її продовженням. Ми не могли перемогти смерть. Ні сокирою. Ні надмірними роздумами.

"Ремі", – слабо промовила я. "Вони мають рацію. Треба йти. Ми отримаємо допомогу і врятуємо всіх, хто залишився."

"Ні!" сказала Ремі. "А як же Медді Мей? Ми не можемо залишити її тут. У будинку можуть зникати люди! Як це сталося з Ярою. Якщо ми підемо, то можемо знову повернутися в порожній будинок. І тоді ми ніколи її не знайдемо!"

"Це вже може бути правдою!" вигукнула я. Я стиснула кулаки. "Ми можемо залишитися тут і померти разом з усіма, або ми можемо піти, і тоді *хтось* виживе в цьому гівняному шоу!"

"Ого, крута точка зору майбутнього лікаря", – сказала Ремі. "Послати всіх нахуй і врятуватися самій?"

"Я не збираюся бути лікарем, Ремі! Медді Мей втекла з моїми грошима на навчання", – вигукнула я. "Може, мені й немає для чого жити, але я все одно не хочу вмирати!"

Над головою пронісся свист повітря. Світло згасло.

І всі двері зі скрипом відчинилися.

Більше цікавих книг ви можете знайти [ТУТ](#)

Голос Натаніеля пролунав з темряви поруч зі мною. "Бачиш, зараз було б добре, якби кожен мав свій телефон".

"Так, Нейте", – сказала я, намагаючись в кишенях свій телефон. Я увімкнула ліхтарик і посвітила йому в обличчя. "Якби ми могли повернутися назад і змінити щось у сьогоднішньому вечорі, то дозволити тобі взяти з собою телефон було б першим пунктом у списку. А не пошук місця без привидів".

Телефон Ремі засвітився. Вона тримала його над головою, як вуличний ліхтар, щоб слабке світло освітлювало всіх нас. "Наступного разу треба вломитися в будинок з басейном", – сказала вона.

"Щоб подивитися, як тоне хтось інший?" запитала Ханна. Вона провела телефоном по найближчій стіні. Всі двері стояли відчиненими, ніби їх не замикали кілька секунд тому.

"Слушна думка", – сказала Ремі. "Наступного разу нам варто вломитися в батутний парк. Або в кімнату, повну надувних замків. Ніхто ще не помирав у надувних замках."

"Те, що ти описуєш, – це Ніч Тверезого Граду", – сказала я.

"Так, саме так", – сказала Ремі. "Ми повинні влаштувати Ніч Тверезого Граду. Але так, щоб кожен міг нажратися досхочу".

"Блискучий план, Рем", – сказала я, весело пирхнувши. "Якщо ми виберемося звідси, то разом нап'ємося в надувному будиночку".

"Це сарказм, але це звучить як найкраща вечірка всіх часів і народів", – сказала Ремі.

"Це схоже на стрибки в десять різних видів блювоти", – сказала я, перш ніж погодитися, – "але перед цим було б весело".

"Напевно, це дурниця, що я кажу в будинку з привидами", – занепокоєно сказав Натаніель, – "але чи не відчуває хтось інший, що тут щось не так?".

"Вимкнення світла завжди змінює атмосферу", – сказала Ханна. "Боязнь темряви – це людська природа. Хоча, коли світло вимикали раніше, це було більш захоплююче".

"Правда?" сказав Натаніель. "Це більше схоже на загрозу".

"Ми довели існування привидів і відтоді бачили, як люди помирають", – сказала я. – "Тож, можливо, вібрація була поганою, і темрява просто змушує нас протистояти їй?"

"Можливо, ти маєш рацію", – сказав Натаніель тоном, який не звучав щирим, але все ж таки заслуговує на похвалу за спробу. "Але останнього разу, коли вимкнулося світло, всі кричали. То чому ж зараз у будинку мертва тиша?"

Моє серцебиття стукотіло у вухах, змушуючи мене більше усвідомлювати, наскільки воно прискорилося. Я чекала на звичні звуки старого будинку, що осідає (скрип фундаменту, стогін у трубах, вперше за століття забитих туалетним папером). Але їх не було. Була справді мертва тиша.

"Ніхто сюди не вийде", – прошепотіла Ханна. "Якби тебе замкнули в кімнаті, хіба ти не вийшла б, щойно відчинилися двері?"

"Може, вони й досі не можуть вийти", – сказала Ремі. Її передні зуби занепокоєно стискали нижню губу, роблячи її схожою на дуже високого, дуже стурбованого кролика. Вона крутила руків'я сокири двома руками. "Є тільки один спосіб дізнатися".

На секунду я не могла змусити себе зрушити з місця. Ходити по будинку з привидами було досить погано з увімкненим світлом. Тепер, бачачи вперед лише кілька дюймів у темному світлі наших телефонів, я застигла від страху. У темряві могло бути що завгодно. А що було б, якби в наших телефонах розрядилися батареї? Якби ми навіть змогли знайти свічку, не використану на спиритичному сеансі Яри, чи дозволили б нам у будинку носити з собою полум'я, не втопивши його в примарній крові?

Щось торкнулося моєї руки, і я відсахнулася, спрямувавши на нього світло телефону (щоб переконатися, що це не павук). Натомість я побачила довгі коричневі пальці та відкриту долоню, яка нерухомо трималася на світлі. Я подивилася на обличчя Натаніеля. Він посміхнувся мені овечою посмішкою, такою самою, якою він зазвичай посміхався мені, коли ми обидва приходили на обід одночасно і вирішували поцілуватися на тонованому задньому сидінні його машини. Ніякого тиску, просто пропозиція на невизначений термін.

Усвідомлюючи, що Ремі та Ханна вдають, ніби не бачать, я взяла Нейта за руку. Я взяла її збоку, не переплітаючи пальці. (На випадок, якщо мені потрібно буде швидко втекти.) Він заспокоїливо стиснув її.

"Ми знайдемо Медді Мей, а потім виламаємо входні двері, щоб покликати на допомогу", – сказала я групі. "Згодні?"

"Згодні", – сказали Натаніель і Ханна.

"А як щодо горища?" запитала Ремі. "Ти сказала, що хочеш шукати всюди, і саме там мій брат сказав, що бачив когось, хто пересувався на Гелловін, а *мисливці* за привидами завжди шукають на горищі, щоб..."

Я похитала головою. "Тільки якщо Медді Мей там", – сказала я. "Гаразд?"

"Так, добре", – пробурмотіла Ремі і відвела погляд. "Вона, напевно, знає, як вмовити драмгурток не пити отруєне вино по колу. Можливо, для цього знадобиться одна з їхніх дивних вечірок обіймів, де вони лежать одне на одному на парковці, але принаймні вони перестануть, знаєш, постійно вмирати".

"Вони були досить міцно притиснуті один до одного, коли помирали", – сказала я.

Подавивши кислий страх, я зробила перший крок уперед. Ми поповзли коридором до відчинених подвійних дверей їдальні. В обрамленні дверного отвору сцена вечірки була напрочуд звичайною. Зібравшись за столом, люди пили з червоних стаканчиків або алюмінієвих банок. У кутку світився електричний синій вогник батареї вейпа, за яким тягнувся шлейф білого диму із запахом цитрусових. Здавалося, ніхто не помічав, що світло вимкнене, і ніхто не розмовляв.

Відставивши свій напій, Кензі Салліван вийняла ніж з торта. Покрутившись, вона штрикнула його (з глазур'ю) в повітря перед найближчою людиною (хлопцем, майже втричі більшим за неї). Хоча ніж не зачепив його, у хлопця відвисла щелепа, коли він подивився вниз і побачив, як ніж крутиться. Кензі смикнула ніж назад, і шоколадна глазур розцвіла на сорочці хлопця, розтікаючись, як кров. З ним мало б бути все гаразд (якщо тільки він не був трохи збентежений тим, чому Кензі вбила його пантомімою), але він впав на коліна і звалився обличчям на килим. Кензі нічого не помітила. Вона продовжувала орудувати ножом для торта, нарізаючи і штрикаючи всіх, хто був поруч. Ні в кого не влучив ніж, але всі вони впали як підкошені.

Очі Кензі були пустими, порожніми, як прірва за шпалерами. Коли всі в кімнаті впали, вона зупинилася, злизала глазур з ножа і посміхнулася.

Натаніель грюкнув ногою у двері.

"Що ти робиш?" запитала я. "Ми повинні їм допомогти!"

"Вони вже мертві", – сказав він, і голос його урвався. "Ти намагалася врятувати драмгурток, і це не спрацювало. Вони або встануть знову, або ні. Ми повинні продовжувати рухатися".

"Медді Мей там не було", – послужливо сказала Ханна. "Кензі просто прикидається, що вбиває якихось чуваків. І чесно? Я за неї рада."

Натаніель ображено *хмикнув* і, можливо, навіть придумав би щось дошкульне у відповідь, якби з зачинених дверей не вигулькнув кінчик ножа Кензі. Лезо здригнулося, намагаючись встромитися в когось, кого воно могло б встромитися.

Ми побігли коридором, перш ніж Кензі змогла вирватися з їдальні.

"Вона точно одержима", – сказала Ремі, задихаючись, коли бігла по коридору. "Якщо я не змогла прорубати кухонні двері довбаною сокирою, то маленькі пташині кісточки Кензі Салліван не змогли б просунути ніж крізь дерево без допомоги примарної сили".

Більярдна була наступною. Зазирнувши всередину, ми побачили, що турнір з пивного понгу припинився. Натомість підлога була вкрита тілами, кожне з яких лежало на дошці.

Октавіо тримав Неша за шию, сильно притискаючи його до повсті більярдного столу. Вени на руках Октавіо були готові лопнути, напружуючись на шкірі, коли його великі пальці втиснулися в дихальні шляхи більшого хлопця. Слина пінилася в куточках рота Неша, коли він безсило відбивався від нападу. Ліхтар у моїй руці тремтів, то наближаючи, то віддаляючи сцену.

"Шшш", – прошепотів Октавіо в темряві. У ньому не було ні злоби, ні гніву. Лише жахливий, огидний спокій. "Шшш, засинай".

Одна з рук Неша піднялася, щоб доторкнутися до обличчя Октавіо. Він спробував штовхнути, але якимось чином Октавіо (набагато менший, набагато слабший) вирвався. Рука Неша відпала, і його тіло впало на землю.

Октавіо не підняв голови. Не помітив нас. Він стояв, тримаючись за край більярдного столу, і сміявся, поки все його тіло не затремтіло, а голос не став хрипким.

Цього разу я була тією, хто зачинив двері. Це ледь приглушило звук маніакального сміху Октавіо, хрипкий клоунський звук (тим більш жахливий,

що до цього моменту, я не думаю, що я коли-небудь чула, щоб Октавіо *що-небудь* говорив).

"Боже мій, звичайно", – сказала Ремі. Вона вказала лезом сокири на більярдну і назад на їдальню. "Я така дурна. Ми всі *такі* дурні".

"Буквально майбутній вчений-ракетник і випускниця, але продовжуй", – поправив Натаніель собі під ніс.

"Це все історії!" сказала Ремі. Вона потрясла сокирою в повітрі, щоб підкреслити свою думку. "Кожна історія, яку ми коли-небудь чули про Маєток Дайнхарт. І про те, що сталося з родиною. Їх зарізали. Їх задушили. Їх отруїли. І все це відбувається знову! Сьогодні вночі! Прямо зараз!"

Я ахнула, коли правда про це тріснула, як яйце в моєму мозку. Кожна чутка, яку я коли-небудь чула, кожна страшна історія, прошепотіла на нічлігу, кожен фрагмент гіпотетичної крові. Століття історій, жодну з яких не можна було перевірити навіть зсередини будинку. Усе це одночасно промайнуло в моїй голові, граючи поруч із жахіттями ночі. Це було схоже на одночасне відтворення "*Чарівника країни Оз*" і "*Темної сторони Місяця*". Моторошна синхронізація найгірших речей, які я коли-небудь чула, з найгіршими речами, які я коли-небудь бачила.

"Зачекай хвилинку", – сказав Натаніель. Він вказав звинувачувальним пальцем на Ханну ще до того, як вона навіть не встигла подумати про те, щоб зробити йому вираз обличчя. "Це не виправлення. Це питання. Чи можу я бути дотепним, не будучи чудовиськом?"

"Це залежить від питання", – безтурботно відповіла Ханна.

Натаніель напружився, прокручуючи слова в голові, перш ніж вимовити їх вголос. "Якщо всі переживають одну з цих історій, то чому ми не переживаємо?"

Ремі відкрила рот, щоб відповісти, і зупинилася. Вона почухала ніс у роздумах.

Я думала про ту ніч. Примарна кров. Натаніеля, якого ледь не засмоктали в стіну руки привидів. Провалля в стіні. Знахідка доказів інших учасників, загублених у часі (і, ймовірно, вбивства привидами). Яра тоне. Таннер ріжеться. Ніж Кензі все ще розпилює двері їдальні. Тепер цикл наших однокласників, які помирають лише для того, щоб повернутися і бути вбитими знову і знову.

Звучить як скло, чи не так? Саме так виглядала версія міфу про родину Дайнхартів, яку розповідав мій батько. Цикл мук, якому не видно кінця. Без розв'язки. Навіть полегшення від смерті. Лише нескінченні страждання.

"Гадаю, так і є", – сказала я. Я вкусила себе за ніготь великого пальця, мої думки не вкладалися в голову. "Що ми точно знаємо про те, що сталося з сім'єю? Без сумніву, вони загинули, опинившись у пастці у власному будинку. А тепер ми в пастці тут, у будинку, де знарядь вбивства більше, ніж на дошці для гри в "Підказки". Можливо, це... *це* наша версія історії".

"Ого. Ми дійсно витягли коротку соломинку", – сказала Ханна. "Принаймні, всі інші встигли насолодитися вечіркою, перш ніж їх вбили. А я отримала лише одержимість і вивихнуту щиколотку".

"У нас більше шансів вибратися звідси, ніж у будь-кого іншого", – сказала Ремі. "У нас є сокира".

"Поки ти не одержима і не вирішиш порубати нас усіх на шматки", – сказав Натаніель.

Ми стояли в незручному мовчанні. Я була впевнена, що всі інші також думали про мертвий погляд в очах Кензі та Октавіо. Жоден з них не вбивав людей, бо хотів цього. Вільний від одержимості привидам, Ремі навряд чи когось вб'є. Але хто знав, як швидко привид може вселитися в її тіло і вбити нас? Це сталося майже миттєво на танцмайданчику, і все, що було потрібно, – це ступити не в ту кімнату.

"Що, якби у нас було кодове слово?" сказала Ханна. "Тоді ми могли б зв'язатися з тобою, Ремі, і переконатися, що ти – це все ще ти".

"Взагалі–то, так. Так мені було б легше", – сказав Натаніель.

Ремі похитала головою. Я була впевнена, що якби світло на моєму телефоні було сильнішим, я б побачила, як все її обличчя і шия почервоніли від думки про те, що у них з Ханною є кодове слово. "Ти знатимеш, що я – це я, доки я зможу вимовити "Лосячі сліди"."

"Подобається морозиво?" запитала Ханна.

"У мене в морозилці є коробка", – сказала Ремі. "Мама подарувала мені його на честь закінчення школи. Я їла його на сніданок сьогодні вранці".

"Дуже нечітке визначення слова "сніданок""", – сказав Натаніель.

"Це чашки з арахісовим маслом і молоком", – сказала Ремі. Вона відкинула волосся. "Це майже те саме, що бутерброд з арахісом і Джей".

"За винятком того, що Джей – це помадка", – сказала я.

"Я думаю, що це мило", – сказала Ханна, штовхнувши Ремі плечем. "Морозиво на сніданок в якості ласощів".

Не існувало світу, в якому я могла б спокійно їсти морозиво на сніданок і вважати це чарівним. Мало того, що моя мама збожеволіла б, якби дізналася, так ще й увесь світ обурився б, коли б побачив, що товста дівчина їсть зайвий десерт. Це мило і дивно, коли худа дівчина їсть нездорову їжу, але нібито трагічно, коли хтось, хто виглядає як я, робить те ж саме. Фатфобія та подвійні стандарти, по суті, перебувають у співзалежних стосунках.

Перш ніж я встигла розповісти іншим про те, як нездорову їжу використовують як зброю проти товстих людей, двері будинку знову закрипили.

Кензі вийшла в коридор, з ножом для торта, що виблискував на її боці. Октавіо вийшов, хрумтячи кісточками пальців обох рук. З бальної зали вийшла пара дівчат, вкритих забризканими кров'ю скатертинами. Потім з'явився Капелюшник, все ще вкритий павутинням, з пляшкою вина в руках. Лабіринт, залитий кров'ю, з витягнутим шматком фортепіанного дроту. Здоровенний футболіст у куртці з написом "Letterman" з однією подушкою в руках.

Вони вишикувалися в коридорі, стоячи абсолютно нерухомо. Спостерігаючи за нами. Очікуючи.

"Нейте, візьми мій телефон", – сказала Ремі. Вона не відводила очей від шеренги вбивць, коли простягала його. Нейт взяв його з вдячністю.

"Ти не зможеш відбитися від них усіх поодиноці", – сказала Ханна Ремі. "Навіть з сокирою".

"Я можу спробувати", – сказала Ремі.

"Вони наші однокласники", – сказала я. "І вони одержимі. Ми не можемо їх вбити."

"Ми можемо їх сповільнити", – сказала Ремі. "Я буду цілитися низько. Просто вирву їм колінну чашечку або ахіллове сухожилля".

"Бачиш, тепер це звучить так, ніби ти *хочеш* порубати когось на шматки", – сказав Натаніель. Він посвітив ліхтариком Ремі в обличчя, від чого її зіниці звузилися, перетворившись на маленькі цяточки в палаючій блакитній райдужній оболонці. "Скажи кодове слово".

"Лосячі сліди, боже", – сказала Ремі, здригнувшись від світла. "Гаразд, я не буду використовувати сокиру. Ми знайдемо порожню кімнату і забарикадуємося всередині, поки вбивці не розберуться один з одним. Звучить краще?"

Насправді, так. Я не була впевнена, що одержимі можуть завдати один одному шкоди, і чи захочуть вони цього. Але вбивати їх до того, як у нас з'явиться шанс знайти спосіб вигнати з них привидів, безумовно, було поганим варіантом.

Ремі знову підняла Ханну на спину. Ми з Натаніелем освітлювали шлях. Кожен крок, зроблений напруженими м'язами, наближав нас до одного з убивць, що причаївся. Кожен з них стояв на варті біля кімнат, повних тіл. Я затамувавши подих, чекала, що один з них вискочить на нас, нападе, видасть хоч якийсь звук. Але ніхто з них цього не зробив. Вони навіть не дивилися, як ми проходимо. Їхні порожні очі дивилися вперед в нікуди, ніби вони могли бачити крізь стіни. Прямо в безодню.

Чим далі ми спускалися коридором, тим важче було не озиратися. Це було схоже на очікування страху перед стрибком у кіно, тільки замість розквіту скрипок і розмитості руху ми чекали, що наші однокласники (люди, яких ми бачили щодня протягом останніх чотирьох років, люди, які жили по сусідству з нами) спробують нас убити.

Ми пройшли під сходовим майданчиком другого поверху. Вхідні двері були праворуч. Сходи – ліворуч. Впустивши мою руку, Натаніель пірнув у фойє, готовий покинути вечірку і спробувати втекти через вхідні двері.

"Стій", – сказали вбивці. Вони говорили в один голос. Загрозливим, хрипким шепотом, який, здавалося, не тренував голосові зв'язки. Було занадто багато гортанного шуму, занадто великий тиск чинився на легені. Від того, що вони повторювали його, краще не ставало. "Залишайся. Залишайся. ЗАЛИШАЙСЯ."

Вони почали шкандибати. Одна нога, потім інша. Повільні кроки віддаляли їх дюйм за дюймом від їхніх жертв. Їхні рухи здавалися хореографічними. Кожен крок падав в унісон з іншими. У їхньому просуванні відчувалося легке зомбі–подібне погойдування. Їхні обличчя опустилися, наче їхні лоби стали занадто важкими, щоб їх тримати. Верхівки їхніх голів були спрямовані на нас, як у буйволів, готових до нападу. Не корови. Бики. Талісман школи Бактауна з його розлогими гострими рогами. *Не жартуй з Биками*, як казала Ремі під час гри.

"Чорт забирай, Нейте", – закричала я. Я схопила його за рукав сорочки, накручуючи тканину на кулак, щоб він не зміг вирватися.

"Вибач! Я повинен був перевірити", – сказав Натаніель. Він спробував висмикнути рукав з моєї руки, але не зміг. "Все одно хтось охороняє вхідні двері".

Вбивці атакували. Я не могла сказати, чи рухалися вони все ще в ідеальному унісон. Мені довелося зосередитися на тому, щоб бігти вгору по сходах.

Ремі і Ханна відставали, оскільки Ремі боролася з додатковою вагою, одночасно тримаючи сокиру. Ноги Ханни почали сповзати зі стегон Ремі.

Я простягнула руку. "Віддай мені сокиру, Ремі".

"Я в порядку", – сказала вона. Піт прилип до її кривого чубчика на лобі. "Я візьму."

"Лосині сліди, Ремі!" крикнула я.

"Ми не так використовуємо безпечне слово", – запротестувала вона.

"Або ти кидаєш сокиру, або ти кидаєш Ханну!" сказала я.

"Я в порядку", – сказала Ханна. "У мене відмінна сила верхньої частини тіла! АХХХ!"

Вона закричала від болю, коли її забинтована щиколотка полетіла вниз, зіткнувшись з однією з балок. Деревина відкололася від перил і впала за борт.

Ремі подала мені сокиру. Підкинувши Ханну вище на спині, вона обхопила ноги дівчини за коліна і з подвійною швидкістю побігла вгору по сходах, минаючи нас з Натаніелем. Позаду нас вбивці збігли на нижню сходинку, що створило невеликий затор. Плеч–о–пліч, вони не могли поміститися на одній сходинці. Кензі, Октавіо і Мейз проштовхнулися вперед, ведучи за собою решту. Я відвернулася, але все ще чула їхні кроки, що наближались.

Ремі зійшла на сходовий майданчик і ногою відчинила двері праворуч.

"Ні, це вбиральня!" вигукнула я.

"Там двоє дверей!" відповіла Ремі. Вони з Ханною зникли всередині.

Ми з Натаніелем поспішили їх наздогнати. Ми навалилися на восьмикутну вбиральню. Я зачинила за нами двері, обернулася і побачила Медді Мей.

"Боже мій, ми нарешті знайшли тебе!" сказала я.

Я обійняла Медді Мей за плечі і пригорнула її так сильно, що її сапфіровий кулон впився мені в груди. Вона не обійняла мене у відповідь. Вона стояла під кутом до дзеркала на всю стіну, тримаючи в одній руці щіточку для туші, а в іншій – помаду і підводку для очей.

"Я така рада, що з тобою все гаразд!"

"Ти справді робиш макіяж у темряві?" запитала Ремі. "Ти ж знаєш, що в цьому будинку живуть привиди і вбивці? Ти намагаєшся залишити гарненький труп, коли Кензі Салліван заріже всіх нас до смерті?"

"Ха-ха", – сказала Медді Мей. Вона довгим рухом провела щіточкою туші по віях. "Вона жартує над шрамами, які ніколи не відчували поранень".

"Ні, серйозно", – сказав Натаніель. Він потягнув туалетний столик через усю кімнату, щоб забарикадувати двері. Ніжки скрипіли і дрижали, протестуючи проти руху. Флакони з лаком для волосся та лосьйоном із запахом карамелі посипалися на підлогу, залишаючи за Натаніелем шлейф продуктів Sephora. "Вона не жартує, Медді Мей. Там є люди, одержимі привидами. Одержимі, щоб вбивати людей. Багато людей".

Медді Мей зітхнула. "Бідолашний Нейт."

"Бідолашний я?" запитав Натаніель, здіймаючи груди від зусиль, щоб зрушити з місця туалетний столик. "Бідні всі ми! Просто радій, що ти не розважалася на кухні з рештою драматичного гуртка. Там йде п'ятий акт кожної п'єси Шекспіра".

"Ой!" Ханна зашипіла від болю, коли опустилася на крісло. "Мій сеансовий кайф закінчився, і моя щиколотка горить".

"Мій рюкзак тут", – сказала я. Я кинула сокиру на вершину туалетного столика. "Я перевірю, чи є там знеболювальне. Можливо, там десь завалювся "Адвіл" чи "Мідол"".

Я стала на коліна на підлогу і посвітила ліхтариком під крісло, поки не знайшла одну з лямок свого рюкзака. Я витягла його.

"У тебе немає аптечки?" запитав мене Натаніель. "Хіба вони не повинні забрати твій сертифікат Червоного Хреста?"

"У мене є дитяча аптечка, але це не означає, що я запаслася морфієм і медичними черевиками", – відповіла я. Я порилася в сумці, посвітила всередину, щоб побачити дно. Без моїх зошитів, швидкозшивачів і шкільного приладдя вона була практично порожня. "У мене є кілька пластирів, тампони і очні краплі".

"О, давай я візьму очні краплі", – сказав Натаніель. Він простягнув руку. "Весь цей пил у цьому місці вбиває мене".

"Серйозно?" запитала я.

"Що?" – запитав він. "Це не такий екстрений випадок, як щиколотка Ханни, але це все ж таки медична проблема".

"Звичайно", – сказала Медді Мей, недбало клацнувши зап'ястям.

"Дякую, Медді Мей", – сказав Натаніель. "Нарешті хтось сьогодні на моєму боці".

"Куди ти поклала гроші?" запитала я Медді Мей. Оглянувши кімнату, я не побачила жодних ознак вази, в якій лежала обіцянка мого майбутнього. "Ти ж не загубила мою плату за навчання?"

"Я цього не казала", – захистилася вона. Вона не відвернулася від дзеркала. "Просто зараз все по-іншому".

"Ти добре відчуваєшся, Медс?" запитала Ремі. "Ти ж не бачила тут ніяких привидів чи одержимих вбивць, так?"

Я знайшла в кишені рюкзака одну таблетку ібупрофену і передала її Ханні. "Вибач, це все, що у мене є. Хочеш, я допоможу тобі дійти до раковини, щоб ти могла запити таблетку водою?"

Ханна з гримасою похитала головою, вириваючи пігулку з моєї руки. "Я прийму її сухою. Я дуже не хочу зараз знову вставати".

"Поганий час, щоб не знати нікого з вікодиновою залежністю", – сказала Ремі, кинувши стурбований погляд на очевидний стрес Ханни. "Це серйозна проблема і все таке, але ніколи не буває так, щоб поруч був наркоман, коли він тобі потрібен. Якби мій телефон працював, я могла б зателефонувати другу мого брата Джейкобі. З іншого боку, якби мій телефон працював, ми могли б викликати швидку допомогу і дістати тобі хороші ліки законним шляхом. Це було б набагато дорожче, ніж через Джейкобі, але ти б точно знала, що не отримуєш метамфетамін, змішаний з дитячим аспірином чи ще чимось".

Коли Ремі почала блювати словами, я зрозуміла, що вона починає хвилюватися. Очевидно, вона говорила без упину під час іспиту на водійські права і ледь не провалила його, бо випадково розповіла людині з DMV⁸, що роками паралельно паркувала машину брата (нелегально), бо він ніколи не вмів цього робити.

"Гей, Рем", – сказала я. "У тебе тут є змінний одяг. Ти можеш одягнути щось, що не заляпане кров'ю".

"Але бути в крові – це, по суті, тепер командна форма", – сказала вона. Вона помітила свої шорти в купі на підлозі. "Хоча було б непогано знову одягнути штани. Я добряче натерла ноги, піднімаючись тими сходами".

"Дякую, що поділилася", – пробурмотів Натаніель.

"Ви це чули?" запитала Медді Мей, піднявши в повітря щіточку для туші, ніби відчуваючи зміну вітру. Щось у цьому здалося мені знайомим, але я відвернулася, бо Натаніель схопив сокиру обома руками, приготувавшись замахнутися.

"Це вбивці? Це спецназ?" – запитав він.

⁸ (Department of motor vehicles) Департамент автомобільних транспортних засобів - це державна установа, яка здійснює реєстрацію транспортних засобів і видачу водійських прав.

"Це друг брата Ремі, Джейкобі, відповів на мої молитви?" запитала Ханна, болісно здригнувшись.

Ми всі зупинилися, щоб прислухатися, але я не чула нічого, окрім шуму унітазу, що працював за дверима вбиральні.

"Я нічого не чую, Медді Мей", – сказала я. "Що ти..."

Медді Мей розвернулася, вперше відвернувшись від дзеркала. Побачивши її обличчя прямо на світлі, я ледь не впустила телефон. Її обличчя було огидно розмазане макіяжем. Шар за шаром з її рота капала рожева помада, схожа на жувальну гумку. Вона виділялася на шкірі, як келоїдний шрам. Її вії (зрошені в кілька пучків) були настільки обтяжені тушшю, що вона не могла тримати повіки відкритими. Підводка для очей, яка раніше була делікатним штрихом, тепер перетворилася на крейдянні каракулі по боках скронь.

Ремі ахнула. "Медс, що ти з собою зробила?"

"Ця кімната прекрасна", – відповіла Медді Мей, дивлячись на стелю дивної форми. Багато шарів губної помади обтяжували її рот, роблячи її слова млявими. Кров витікала за межі її рота, заповнюючи бантик на губах і сповзаючи до підборіддя. Коли вона посміхнулася, я побачила, як рожева помада забарвила її зуби, скупчившись у яснах. "Це тут. Ми будемо готуватися тут."

"Ти вже закінчила збиратися!" сказала Ремі, її голос був різким від роздратування і страху. Вона схопила Медді Мей за плечі і нахилила голову вниз, намагаючись привернути увагу Медді.

Засклені очі Медді Мей дивилися за межі обличчя Ремі. "Затишно, як тоді, коли ми фарбувалися у ванній кімнаті в школі", – сказала вона. Вона відкрила тюбик з помадою і піднесла його до губ. Скільки разів вона вже це робила? Сотню? Триста разів? Скільки шарів помади потрібно було нанести, щоб вона застрягла між зубами, наче наліт, і почала накопичуватися на краях ніздрів?

"Медді Мей, припини!" крикнула Ремі. Вона вирвала косметику з рук Медді Мей, просовуючи пальці нашої подружки один за одним, щоб звільнити зношені тюбики. Обличчя Медді Мей не відреагувало на напад, її вираз був порожнім і безтурботним.

"Ремі!" Я протиснулася між ними, використовуючи ширину своїх стегон, щоб розвести їх. "Послухай її. Вона не розмовляє з нами. Вона просто повторює те, що сказала раніше. Це все, що вона говорила перед вечіркою. З тієї хвилини, як вона зайшла до ванної кімнати, і до того, як ви пішли впускати всіх".

Ремі розгублено моргнула: "Чому? Чому вона повинна бути одержимою, щоб переживати один і той же момент знову і знову?"

"Можливо, вона не одержима", – сказав Натаніель.

"Ну, вона б ніколи не наклала на себе такий макіяж з власної волі!" вигукнула Ремі. Вона тицьнула пальцем у бік розмазаного обличчя Медді Мей. "Принаймні, вона б хвилювалася, що витрачає такі дорогі продукти даремно. Одна ця помада коштує п'ятдесят баксів!"

Натаніель підніс ліхтарик Ремі до дзеркала. Широко відкривши рота, він дмухнув на дзеркало гарячим подихом. З'явилося коло туману.

"Підштовхни її ближче до дзеркала", – наказав він мені.

"Я не збираюся її штовхати!" сказала я, жахнувшись від цієї пропозиції, від того, що я знала, що Нейт пропонує.

"Тоді обережно води її!" – розлютився він. "Просто...просто шукай її дихання, Арден".

Я не хотіла цього робити. Я вже знала, що знайду. Але Ремі виглядала бунтівною, руки були складені на грудях, ніби вона ледве стримувала бажання почати бити всіх підряд.

Я взяла Медді Мей за лікоть і обережно підвела її ближче до дзеркала. Вона не помітила.

"Під час вечірки ми всі будемо розосереджені", – сказала Медді Мей. "А після цього..." Вона обірвалася, її обличчя опустилося.

Навіть досить близько, щоб її помада розмазалася по склу, нічого з того, що вона сказала, не відбилося в дзеркалі. Я затулила їй рот рукою. Її наступні слова були приглушені моєю долонею, щось про невмируще кохання Ремі та спалення будинку. Моє серце впало.

"Немає тепла. Немає повітря", – прошепотіла я. Я подивилася на Ремі. "Вона не дихає."

"Але ж вона стоїть там!" запротестувала Ремі. "Вона розмовляє!"

"Так само, як і учасники драмгуртка", – сказала Ханна.

Я поклала два пальці за мочку вуха Медді Мей, намагаючись намацати пульс. Я не змогла його знайти. Ні на шії. Ні на зап'ясті.

"Це остання ніч, коли все буде точно так само, перш ніж все зміниться", – задумливо сказала Медді Мей. Вона закусила губу, її зуби занурилися глибоко в шари помади. Коли вона знову підняла голову, то посміхнулася своєю жакливою, заплямованою посмішкою. "Тож давайте зробимо цю ніч найкращою в нашому житті!"

Я відступила назад, горло стиснулося. У грудях боліло. Я не могла змусити себе сказати це. Але мені й не треба було. Всі знали. Медді Мей була тут, але її більше немає.

Ремі не могла з цим змиритися. Вона вибухнула, накинувшись на кожного з нас.

"Тоді чому будинок не забрав її тіло, га?" – кричала вона. Її голос рикошетом розлетівся по кімнаті, відбиваючись від численних стін. "Чому примарні руки не забрали її? Як Яру! Або Таннера. Якщо з нею справді щось не так, вони б не залишили її тут!"

"З нею дійсно щось не так", – сказала я. "Вона не дихає, і у неї немає пульсу. Вона... вона померла, Рем. Як Кітон. Як люди, яких вбили Кензі та Октавіо".

У косметичці Медді Мей я знайшла упаковку серветок для зняття макіяжу.

"Вони жакливо впливають на навколишнє середовище", – сказала Ханна. "Їм потрібне століття, щоб біологічно розкластися".

"Будинок їх з'їсть", – відповіла я.

Я дістала кілька вологих серветок і обережно зішкребла макіяж з обличчя Медді Мей. Вона говорила крізь нього, не відчуючи холоду на шкірі, не помічаючи тяжкості, яку з неї знімали. Вона цитувала Шекспіра, розповідала про Вовчу зграю УНР і дражнила Ремі за те, що та демонструвала пишні щоки в короткій сукні.

Коли я закінчила її мити, вона стала схожою на себе. Свіже обличчя і посмішка на мільйон доларів, така ж яскрава і блискуча, як сапфір на її шії. Я знала, що вона розфарбує себе знову, шар за шаром, петля за петлею. Але мені

було приємно подарувати їй чисте полотно для початку. Це був єдиний подарунок, який я могла зробити комусь, хто вже пішов, навіть коли вона стояла переді мною, тінь подруги, яка привела мене в свою маленьку групу з двох осіб. Протягом багатьох років, у початковій та середній школі, були лише вона та Ремі. Одного разу Медді Мей помітила мене, коли я сиділа сама під час зборів на тему "Пияцтво за кермом". Вона впізнала мене з одного з наших спільних уроків і запросила мене посидіти з нею та Ремі. Потім вони знову знайшли мене під час обіду. Вона прихистила мене, як безпритульного кота, і хотіла переконатися, що у мене є безпечне місце, куди я зможу повернутися.

Було жахливо думати, що її більше немає. Що це може бути останній раз, коли ми були разом.

"Нам потрібно продовжувати шукати вихід", – сказала я, використовуючи останню серветку для макіяжу, щоб стерти примарну кров з обличчя. "Ми не можемо ховатися тут вічно".

Я попросила Натаніеля допомогти мені відсунути туалетний столик від дверей. Він навіть не поскаржився, що щойно поставив його на місце. У мене виникло відчуття, що ніхто не хотів залишатися і дивитися на петлі Медді Мей. Особливо, якщо вони закінчувалися так само, як і всі інші.

"А що з Медді Мей?" запитала Ремі. "Ми не можемо залишити її тут! Вона наша найкраща подруга, Арден!"

"Ми не можемо її взяти", – сказала я, відвернувшись, коли Медді Мей наносила свіжий шар помади і милувалася собою в темному дзеркалі. "Її немає, її тут немає. Її там немає. Вона – відображення. Відлуння."

"Ми не можемо допомогти їй, залишаючись тут", – сказала Ханна. Навіть у суцільній темряві я бачила біль на її обличчі, коли вона намагалася підвестися.

Натаніель притулився вухом до дверей. "Я не чую орду вбивць зовні. Хіба що вони стоять на місці, чекаючи, поки ми вийдемо, щоб вбити нас".

"Ризик, на який нам доведеться піти", – сказала я.

"Ця кімната прекрасна", – затамувавши подих, сказала Медді Мей.

Я спробувала заспокоїти її, знаючи, що ми залишаємо її в місці, яке вона любила. Та насправді ми не залишали її. Її вже не було, її душа зникла з тіла. Але від цього не стало легше йти, бо вона продовжувала розмовляти і сміятися в темряві.

Ми вийшли в порожній коридор. Зачинити за собою двері було все одно, що закрити кришку труни.

"А якщо вона повернеться?" запитала Ремі, її голос ламався. Вона все ще стискала дверну ручку. "Вона може прокинутися. І вона буде тут сама".

"Ми повинні знати напевно, чи можливо, щоб вона прокинулася", – сказала я. "Чи може взагалі хтось прокинутися. Медді Мей. Драмгурток. Хто завгодно."

"І як ти пропонуєш нам це зробити?" запитала Ханна.

"Нам потрібно запитати привида", – сказала я.

"Тільки не ще один сеанс", – сказав Натаніель, дивлячись на свої черевики. "Останній пройшов дуже, дуже погано".

"Ні, ми повинні запитати їх напругу. Я думаю..." Я проковтнула. "Думаю, мені потрібно піти в безодню".

ЩО СТАЛОСЯ З СІМ'ЄЮ ДАЙНХАРТ

ЯК РОЗПОВІЛА МЕДДІ МЕЙ ЇЇ КУЗИНА НАЙЄЛІ ЕНРІКЕС

Дівчинка в дзеркалі була Мері Дайнхарт. У неї були такі ж блакитні очі, ущелина на підборідді, веснянки на щоках, як і у Мері, яка жила за межами дзеркала. Дзеркальна Мері ніколи не посміхалася. Що б не робила справжня Мері (висолоплювала язика, надувала щоки чи піднімала повіки – талант, який її мати ненавиділа), Дзеркальна Мері виглядала найсумнішою дівчинкою у світі. Сльози нескінченно текли по її обличчю, як річки після дощу, не сповільнюючись і не зупиняючись. Справжня Мері бігала з кімнати в кімнату, намагаючись застати Дзеркальну Мері в більш сонячному настрої. Але їй це не вдавалося. У їдальні, у ванних кімнатах, навіть у відполірованій срібній ложці, встромленій у морозиво, Дзеркальна Мері плакала і плакала.

Справжня Мері втомилася від жалюгідного відображення, яке переслідувало її всюди.

"Підбадьорся", – вимагала вона.

"Я не можу." Дзеркальна Мері заплакала. "Я найсумніша дівчинка в світі".

"Ні, це не так", – сказала Справжня Мері. "Ти – це я. І я найщасливіша дівчинка в світі. Бачиш?"

Вона посміхнулася своєю найбільшою посмішкою, тією, що показувала всі її зуби і щоки розміром з яблуко.

Дзеркальна Мері заплакала ще більше.

"Чи можу я чимось тебе розвеселити?" запитала справжня Мері. Вона навіть кивнула головою, сподіваючись обдурити своє відображення, щоб воно імітувало її згоду.

Але Дзеркальна Мері лише похитала головою.

"Я можу дати тобі свої іграшки", – запропонувала Мері. "У мене є ляльковий будиночок з меблями в кожній кімнаті і справжнє піаніно, яке грає найвищі ноти, які ти коли-небудь чула".

"У дзеркалі немає іграшок", – сказала Дзеркальна Мері.

"Тобі не нудно?" – запитала Справжня Мері.

"Кожну хвилину кожного дня".

"Я можу дати тобі солодощі!" – запропонувала Справжня Мері. "У нас є іриски, льодяники і пастила. Ти можеш з'їсти все це. До того, як у тебе заболить живіт, ти будеш щаслива".

"У дзеркалі немає їжі", – сказала Дзеркальна Мері. "Ні солодощів, ні гострого. Навіть води."

"Це звучить жахливо", – сказала Справжня Мері. "Хіба ти не хочеш їсти і пити?"

"Кожну хвилину кожного дня", – відповіла Дзеркальна Мері. Її слези, здавалося, розбухли і стали розміром з камінчик, коли потекли по обличчю.

"Ти існуєш у дзеркалі, коли я не дивлюся на тебе?" – запитала Справжня Мері.

"Я існую доти, доки ти існуєш", – відповіла Дзеркальна Мері. "Просто чекаю, коли я тобі знадоблюся".

"Бідолашна, не дивно, що ти така сумна", – сказала Справжня Мері. "Здається, тобі потрібні обійми".

"Мене ще ніколи не обіймали", – сказала Дзеркальна Мері. "Я тут зовсім одна."

"Зовсім одна? Кожну хвилину кожного дня?" – запитала Справжня Мері. "Хіба тобі не самотньо?"

Вперше Дзеркальна Мері кивнула.

Справжня Мері раптом точно знала, що робити. Вона зняла туфлю і вдарила нею по дзеркалу. Скло розлетілося на друзки. Обличчя Дзеркальної Мері розлетілося на шматки, і здавалося, що вона посміхається. За мить до того, як осколки впали, Справжня Мері відчула, як її власні руки стискаються навколо її плечей. Вона відчула власне волосся на щоках. Своє власне серцебиття на грудях.

"Дякую, Мері", – сказала Інша Мері. "Дякую, що звільнила мене".

А потім Мері почала падати.

Вона знову опинилася у своїй кімнаті, сама, дивлячись на підлогу. Мері паморочилося в голові і їй було холодно. Вона потерла голову і подумала, чи не вдарилася вона об розбите скло. У роті у неї був дивний присмак, наче вона набила щоки монетками з п'яти– і десятицентовиками. Їй відчайдушно хотілося пити.

Над нею стояла інша Мері. У неї були такі ж блакитні очі, ущелина на підборідді, веснянки на щоках. І найбільша, найяскравіша у світі посмішка.

"Нарешті ти посміхаєшся", – сказала Мері.

"Так", – відповіла інша Мері. "Я дуже щаслива. Я нарешті зможу зробити те, про що завжди мріяла. Я відправлю вас усіх у дзеркало. Твою маму. Твого батька. Твоїх братів. Усіх, хто ігнорував мене у дзеркалі".

"Не роби їм боляче", – благала Мері. "Вони не винні. Вони думали, що ти – це я!"

"Так." Інша Мері посміхнулася. "А тепер це я".

Мері простягнула руку, щоб схопити її, але її руки зіткнулися зі склом. Вона опинилася в пастці і не могла нічого зробити, окрім як спостерігати, як вона переходить з кімнати в кімнату Маєтку Дайнхартів. Зарізавши своїх батьків. Зарізавши своїх братів. Посміхаючись своєму відображенню, яке плакало і плакало, заливаючись кров'ю її родини.

Дівчинку в дзеркалі звали Мері Дайнхарт. І вона була самотньою. Кожну хвилину кожного дня.

"У прірву? Це жахлива ідея", – сказав Натаніель, йдучи за мною занадто близько, коли я почала прямувати до найближчої спальні. "Це найгірша ідея за всю ніч. Гірше, ніж влаштувати вечірку. Ти хочеш піти в небуття і подивитися, чи зможеш ти поговорити безпосередньо з привидами?"

Я стояла на своєму. "Де ще можуть бути привиди, як не на іншій площині існування?"

Я зайшла в одну зі спалень, яка не була з'єднана з іншими. Двері шафи були розчахнуті навстіж, і з них сипався одяг. Коробки з–під капелюхів і піджаки від костюмів були розкидані на ліжку. Відблиск світла підморгнув діамантовій шпильці для капелюха. Я підняла її. Вона була не дуже великою, розміром з кулькову ручку і товщиною з грифель олівця, але мала гострий, як голка, кінець. Я підняла її і встромила в стіну, використовуючи кінець, щоб зішкребти шпалери.

"Хочеш скористатися сокирою?" запропонувала Ремі.

"Стіна може поглинути її", – сказала я. "Тоді у вас не буде зброї, якщо з'являться одержимі".

"А якщо ти не зможеш там дихати? Що, якщо ти застрягнеш?" запитав Натаніель.

"Тоді вам, друзі, доведеться придумати кращий план без мене", – сказала я, відколупуючи шпалери. "Але тут гинуть люди, і я мушу зробити щось велике, щоб зупинити це".

Нарешті з'явився кутовий шматок шпалер. Я схопила його і потягнула вниз, відкриваючи смужку порожньої стіни. У світлі мого телефону було важко розгледіти, але здавалося, що я пробила діру в безодню. Кісточка за кісточкою я проникала всередину, очікуючи відчутти скрегіт зубів або морозний холод простору, або навіть просто заглиблення два на чотири. Але я нічого не відчула. Навіть по той бік шпалер.

"Ого", – сказала Ремі. Вона впритул наблизилася до мене і засунула руку всередину, ворушачи пальцями в порожнечі. "Дозволь мені піти з тобою, Арден. У кожній серії *"Спостережень за привидами"* йдеться про те, що не можна нічого робити без кваліфікованого професіонала. А я, по суті, професіонал–аматор".

Я поклала руку їй на плече. "Так і є. Ось чому ти повинна залишитися тут", – сказала я. Я не могла допустити, щоб Ремі теж не вижила. Було досить того, що Медді Мей була оболонкою самої себе, що застрягла в петлі. Якби Ремі пішла зі

мною, була велика ймовірність, що ніхто з нас не переживе цю абсолютно ідіотську вечірку. Потрібно було, щоб хтось показав нам шлях.

"Давай", – наголосила вона. "Дві голови краще, ніж одна. Навіть якщо одна голова не є геніальною".

"Це не має нічого спільного з тим, щоб бути розумною", – сказала я. Я знизилася голос до різкого шепоту. "Нейт має рацію. Це, мабуть, найдурніша річ, яку будь-хто коли-небудь робив. Якщо я не повернуся, ти повинна переконатися, що люди вийдуть звідси живими. Візьми сокиру і захисти Ханну, Натаніеля і всіх, хто ще залишився в живих. Обіцяй мені."

Ремі закотила очі, вочевидь, бажаючи наполягти на своєму. Нарешті, вона зітхнула. "Гаразд, добре, я обіцяю".

Тепер не залишалося нічого іншого, як зробити крок у прірву.

Я ступила туди ногою. Вона не відразу провалилася в небуття. Але земля була пористою і податливою. Як ті дитячі майданчики з подрібнених шин (тільки без запаху).

"Стій!" сказала Ханна. "У мене є ідея. Ти коли-небудь бачила *"Полтергейст"*?"

Я зупинилася, наполовину притиснувшись до стіни. "Ні."

"*"Туман"*?" – запитала вона.

"Ні."

Натаніель і Ремі теж похитали головами.

"Ого", – сказала Ханна, спираючись своєю вагою на одну зі стійок каркаса ліжка. "Справді? Ніхто з вас не дивиться страшилки? Як ви практикуєте емоційну регуляцію?"

"А це те, що ми повинні практикувати?" запитав Натаніель.

"Так. Інакше щоразу, коли ви отримаєте поштовх адреналіну, ви одразу ж впадете в бійку, втечу або завмрете", – відповіла Ханна. Вона почала сміятися, дивлячись на мене і Ремі, щоб ми приєдналися до неї, але ми обидві тупо дивилися назад.

"А цього не повинно статися?" запитала я. Я згадала, як ми з Ремі кричали одне на одного на початку вечірки. І коли я кричала на Натаніеля, щоб він не називав мене Док. Бийся або тікай – це було практично все, що вміло робити моє тіло. (Хоча здавалося, що кожного разу воно обирало боротьбу).

"Ох, гм," Ханна запнулася. "Це прийнятні реакції. Цілком людські. Просто є й інші способи бути". Вона прочистила горло. "У будь-якому випадку, в обох цих фільмах, коли хтось потрапляє на інший бік – портал в чистилище або туман, повний чудовиськ – їх прив'язують до мотузки, щоб витягнути їх назад, якщо вони зайдуть занадто далеко. Ми можемо зробити тобі мотузку з простирادل. Як люди роблять, коли намагаються вилізти з вікна. Тільки з прірви."

"Спробувати не завадить", – сказала Ремі.

Мені хотілося сказати "ні". Пірнути у прірву і знайти відповіді. Або просто втекти від жахів на хвилину. Але це було нерозумно, майже самогубство. Заходи безпеки означали, що буде більше шансів, що я зможу повернутися і повідомити про те, що я знайшла на іншій стороні. Якщо я знайду щось, окрім темряви і підлоги з дивною текстурою.

Я повернулася до кімнати. "Гаразд. Давай зробимо мотузку".

Натаніель роздягнув ліжко, здійнявши в повітря клуби пилу. Ми розірвали простирадла посередині для більшої довжини і зв'язали їх разом. Коли у нас закінчилася постільна білизна, ми додали все, що змогли знайти в шафі. Піджаки, краватки, шовкові хустки. Ніхто не розмовляв, навіть Ремі. Тиша, здавалося, вилилася з безодні й оселилася над усіма нами, залишивши тільки завдання, що стояло перед нами.

Коли у нас закінчилися речі, які можна було зв'язати, я обмотала імпровізовану мотузку навколо себе, відчуваючи себе більш ніж трохи сором'язливо через те, скільки рукавів піджака і краваток знадобилося, щоб обмотати навколо талії. Такої ж кількості мотузки вистачило б на Ремі двічі. Але саме я наполягала на тому, щоб іти одна.

"Якщо тобі потрібно швидко вибратися, смикни за мотузку тричі", – сказала Ханна. Вона продемонструвала, смикаючи мотузку за просту схему "раз–два–три". "І ми тебе витягнемо".

Ніхто не висловив жодного занепокоєння щодо своєї здатності витягнути мене, та й я не збиралася бути тією, хто висловить занепокоєння. Це не було схоже на те, що вони могли відключитися і попросити інших людей допомогти. Наскільки ми знали, залишилися тільки ми.

Стоячи перед діркою в шпалерах, я знову відчула ще більший страх. Мотузка нагадувала мені, що вона може мені знадобитися. І що вона може не спрацювати, щоб витягнути мене назад. Ми не знали, куди я йду. Або що я знайду, коли прибуду туди.

"Удачі", – сказав Натаніель. "Не затримуйся занадто довго".

"Це лише нескінченна безодня", – сказала я йому. "Скільки її може бути?" Я ступила всередину стіни, щоб з'ясувати це.

Там було чим дихати. Це було добре. Я не була невагомою, але відчувала, що більше пливу, ніж іду, наче літак у реактивному потоці, що летить заздалегідь визначеним курсом.

Не було холодно. І не спекотно. Повітря не мало ні запаху, ні смаку. Я могла бачити, хоча не було на що дивитися, окрім власних рук і ніг. Все навколо мене було небуттям. Світло мого телефону зовсім не допомагало. Воно не могло зробити жодної вм'ятини в гнітючій перманентній темряві. Але мені було легше, коли воно було ввімкнене, щоб зробити вигляд, що я зможу побачити щось, що наближається до мене.

Я відчувала, як пульсує моє серце на згинах ліктів і долонях, у місцях, де воно завжди було, але про які я ніколи не замислювалася.

Зосередься! Не втрачай пильності. Пам'ятай, чому ти тут.

Я рухалася повільно, відчуваючи, як мотузка тягнеться за мною. Коли я озирнулася, отвір у стіні спальні був трохи світлішого відтінку чорного, смужка вугілля на тлі оніксу.

Попереду щось світилося. Поява справжнього світла була настільки різкою, що я могла б подумати, ніби дивлюся прямо на сонце. Очі сльозилися, я примружилася і рушила до нього. Я не могла не думати про рибу–рибалку, цих

глибоководних хижаків зі світлом на голові та рядами голчастих зубів. Невже я була просто дурним ракоподібним, що попався на еволюційний трюк? Я могла йти прямо в пащу якогось чудовиська. (Або риби. Або стародавнього жаху.)

Але безодня не була глибоким океаном. І не космосом. І навіть не відсутністю місця.

Це був маєток.

Я вдивлялася в нього ззовні, наче моє обличчя було притиснуте до вікна. Але позаду мене була темрява, а не кострубаті фруктові дерева чи яскраві вогні міста.

Світло падало з кришталевої люстри у фойє. Я впізнала підставку для парасольок. На підлозі не залишилося й сліду від закривавлених слів, вирізьблених на ній. Сама люстра виблискувала, була чистою і сяяла на білу жінку зі сталево-сірим волоссям і молотком. Вона була в старомодній сукні з високим коміром і гостроносих чоботях, які б ідеально пасували до відьомського капелюха Яри.

Незважаючи на колір волосся, вона була, мабуть, одного віку з моїми батьками. Її шкіра не була зморшкуватою, хоча вона була такою худорлявою, що кістки черепа проступали крізь її обличчя. У неї були глибоко посаджені очі і відстовбурчений рот, який виглядав так, ніби ніколи не посміхався.

У будинку не було природного світла. Вікна біля сходів були сховані за дерев'яними ґратами з довгих дощок. Шматки дерев'яної підлоги були підняті і прибиті до стін. Сам будинок був розрізаний на частини, щоб створити клітку. Наче шкірний трансплантат, вирізаний зі стегна і накладений на рану.

Сива жінка тримала дошку над входними дверима і прибивала її цвяхами. Це була не дошка для підлоги. Вона була занадто темною і відполірованою, як лава для піаніно або полиця в книжковій шафі. Тепер це була частина тюремної камери розміром з будинок. Вхідні двері. Останній крок.

Жінка замахнулася молотком. Це був ритуал, який вона виконувала багато разів. Цвяхи були затиснуті в зубах, стирчали під кутами. Молоток ударяв ритмічно, під мелодію, яку могла чути лише вона. Коли дошка була на місці, вона витягала ще одну і ще. Аж поки вхідні двері не були майже повністю приховані.

Закінчивши, вона відчинила двері і потягнула їх щосили. Вона тягнула так, ніби відчайдушно хотіла піти. Ніби вона була в'язнем. Коли дошки не зрушили з місця, вона розслабилася, задоволена своєю роботою.

Вона повернулася, подивилася на сходи. Там стояв хлопчик, приблизно мого віку, з волоссям, розділеним посередині і змащеним олією до самої шкіри голови.

"Це не спрацює", – сказав він. "Ти не можеш тримати нас тут вічно, мамо".

"Побачимо", – сказала жінка. Високо піднявши голову, вона промайнула повз нього, вгору по сходах. Я спробувала піти за нею, але не змогла. Мене не було в будинку. Я забула. Я зазирнула всередину. Я дивилася у дзеркало у передпокої.

Повернувшись до прірви, я обійшла будинок ззовні, шукаючи ще один квадрат світла. Коли я знайшла його, то опинилася в одній зі спалень нагорі, в тій, де стояло дитяче ліжечко і ляльковий будиночок. Вона була такою ж порожньою, як і тоді, коли ми з Натаніелем знайшли її.

Сталеволоса жінка, вже немолода (чи просто постаріла), самотньо сиділа в кріслі-гойдалці. Глибокі зморшки на її обличчі позначали заїжджені сліди насуплених брів. Вона розгойдувалася в кріслі, дивлячись на зачинене вікно, ніби могла туди зазирнути. Сокира лежала в неї на колінах, як домашня тварина. Вона точила лезо шматком каменю, настільки натренована, що їй навіть не доводилося дивитися вниз. Звук каменю об сталь був жахливий і викликав у мене ріжучий біль у зубах. Але жінці було байдуже. Вона продовжувала точити і розгойдувати. Здається, зовсім одна.

Я постукала по склу між нами. "Агов?" покликала я. "Агов!"

Але вона мене не почула, а я не витримала скреготу леза і пішла геть.

Наступне вікно, яке я знайшла, показало мені трійцю підлітків. Всі вони були хлопцями, в однакових комбінезонах з жирними плямами. Очевидно, вони підробляли на життя. Двоє з них блювали в кухонну раковину. Над ними було відчинене кухонне вікно (яке я намагалася розбити збивачкою для яєць), одна дошка підлоги відлетіла вбік, наче її вибили ногою.

"Ну ж бо, не лякайтеся", – сказав єдиний, кого не знудило. "Я ж казав, що старий Дайнхарт, мабуть, помер тут. Тому на заводі немає кому підписувати чеки. Хочете вічно працювати задарма?"

Один з інших хлопців підняв голову від раковини, його очі були затуманені. "Вони виглядали жахливо. Тут сталося щось дуже погане".

"Ти думав, що знайдеш гарненькі трупи? Багатії помирають так само, як і всі ми, з хутром чи без", – сказав той, що не блював. "Ніхто не заплатить за кілька трупів. Нам треба знайти гроші або коштовності. Приведіть себе до ладу".

Сталеволоса жінка забігла на кухню, розвіваючи за собою довгу спідницю.

"Волоцюги! Порушники!" – прошипіла вона. "Мій чоловік дав вам роботу, і ось як ви йому віддячили! Ви прийшли в мій дім? Мій дім! МІЙ ДІМ!"

Хлопці навіть не глянули на неї. Вони не чули її, як і вона не чула мене. Вона була примарою. І, можливо, я теж. Я не могла бути впевненою, не потягнувши за мотузку, та й не була готова йти.

Хлопці зникли в коридорі. Я спробувала піти за ними, але те, що я не бачила кухні, вчасно випередило мене. Тепер у будинку був чоловік, який спускався по одному з димоходів спальні. Незважаючи на спосіб проникнення, він зовсім не був схожий на Санту. Він був молодий, босий і одягнений у завеликі штани, стягнуті ремнем. Його волосся було скуте льодом. Снігова сльота хлопнула з його черевиків, коли він приземлився на камін.

Він пішов прямо до ліжка в кімнаті і скрутився калачиком під ковдрою. Його зуби цокотіли так сильно, що все тіло затремтіло.

Стара жінка з'явилася несподівано, нахилившись над узголів'ям ліжка так, що її обличчя було за кілька дюймів від обличчя чоловіка.

"Схоже, тобі потрібно десь переночувати", – сказала вона. Потім вона покликала: "Хлопці?"

Шість примарних рук вистрілили з-під рами ліжка і потягли чоловіка вниз, поки його тіло не опинилося всередині матраца. Так само Таннера і Яру затягли на підлогу.

У сусідньому вікні молода дівчина зі скуйовдженим волоссям і брудним обличчям була сама в передній кімнаті. Вона стояла на колінах, а ступні її ніг були настільки брудними, що здавалося, ніби вона ходила по багнюці. Одяг на

ній сидів вільно, наче вона або нещодавно дуже схудла, або носила чийсь чужий одяг. Важко було сказати.

Тирса була розкидана по всій підлозі навколо неї. Через її плече я побачила ніж у її руці. Він мав перламутрове руків'я та срібне лезо, яке виглядало гострим, як бритва. Зосередженість змушувала її очі примружуватися, а піт стікав по скронях, коли вона глибоко врізалася в підлогу.

Ще до того, як вона здула пил, я знала, що там буде. Одне з мільйона скорописних слів, вирізаних на підлозі. Тільки дивлячись на це під таким кутом, високо над нею, я зрозуміла, що почерк не збігається. Там було так багато різних варіантів цього слова. Деякі маленькі. Деякі скорописні. Але всі ті ж самі чотири літери. **ЗАЛИШАЙСЯ.**

Я пробігала повз інші вікна. Я бачила, як багато людей знаходили способи потрапити в масток. Пролазили крізь дірки в даху. Виламували дошки з вікон. Лізли по водостічній трубі, щоб потрапити на горище. Всі вони думали, що вони перші. Так само, як і ми.

Діти, які кидали виклик один одному на Гелловін.

Люди без даху над головою, які шукали притулку від негоди.

Підлітки, які шукали, де б випити чи вжити наркотики.

Люди, які шукали знайомств.

Люди, які шукали правду за чутками.

Минули роки, і будинок прийняв їх усіх. Прийняв їх усіх. Вбив їх усіх.

Смерті сталися в тих самих місцях, що й на нашій вечірці. Отрута на кухні. Задушення в більярдній. Зарізання в їдальні. Сокирою прорубані всі три суміжні спальні.

Іноді це відбувалося швидко. Люди заходили, і їх одразу ж забирали привиди тих, хто приходив раніше. Стара жінка стояла окремо від інших мерців, вигукуючи їм накази, яких вони, здавалося, були змушені дотримуватися.

Я не бачила, щоб хтось виходив.

Одна група підійшла близько. Ті, що намагалися спалити будинок. Їхній одяг не був схожий на стереотипний одяг хіпі (такий, який можна купити в пакеті на Гелловін), але було щось у психоделічному принті та кисло-зеленому і жовтому кольорах, що змусило мене подумати, що це, мабуть, 1960–ті або 1970–ті роки. Одна з них була схожа на мою бабусю на фотографіях, коли моя мама була дитиною, в суперкороткій спідниці, з прямим волоссям, зібраним у пишну зачіску.

Мій погляд на них був викривлений. Я дивилася на них згори, з дна їхнього багаття, застрягла у дзеркалі, а полум'я лизало мою раму. Всі, хто стояв наді мною, були просякнуті кров'ю і контужені. Вдалині хтось грюкав у двері.

"Я не вірю в це. Він убив їх", – сказала дівчина, схожа на мою бабусю. "Він убив їх усіх".

Біла дівчина з довгим світлим волоссям похитала головою, хапаючись за комір сорочки. "Це був не він. Це будинок. Він проклятий. Давай просто спалимо його і підемо звідси. Вийдемо тим же шляхом, яким прийшли".

Вона вказала на вікно в підвалі, якого точно не було, коли ми були там раніше. Воно було крихітним, завбільшки з собачі двері, але відчиненим. Вільний вихід. А може, це була пастка. Трюк, який будинок зіграв з ними.

"Це те саме, що сталося з сім'єю, яка жила тут раніше", – сказав хлопець у штанях, які були такі високі, що майже торкалися його пахв.

"Ні, це не так", – заперечила білява дівчина. "Вони влаштували вечірку в день падіння фондового ринку і танцювали до смерті".

"Не може бути", – сказав хлопець. "Їх вбили під час хуртовини!"

Тонкий примарний туман відшарувався від стіни. Ковзаючи в повітрі, як повітряний змій, він розвіявся по кімнаті, підкрадаючись до людей, що стояли біля вогнища. Ніхто не помічав. Здавалося, воно сканувало їх на предмет чогось. Воно мало форму людини (голова, плечі, руки і ноги), але не мало жодних виразних рис. Тож воно не могло буквально нюхати їх носом чи оглядати очима, але, здавалося, робило і те, і інше. Відчуваючи щось про кожного з них.

Найбільше його зацікавила жінка, схожа на мою бабусю. Він кружляв навколо неї, шелестів її волоссям, терся об її темно-коричневу щоку. Потім він почав вливатися в її вухо. Впиваючись в неї, як ватяна паличка, далеко за межею безпеки. Її дихання стало поверхневим і панічним. Вона стиснула руки. Коли останній шматочок туману зник під вушною раковиною, її обличчя обвисло. Руки впали в боки. Її очі потемніли. Як у Октавіо. Як у Кензі.

"Справа не в будинку", – сказала вона. Всі емоції зникли з її голосу. "Будинок – це дім. Будинок для всіх нас. Ви просто повинні захотіти залишитися. Треба просто змиритися з цим. Ми належимо йому".

Сокира була в її руках. Я навіть не бачила, як вона її взяла. Мабуть, це було за межами мого поля зору у вогнищі. Але я бачила, як вона замахнулася сокирою над головою і перерубала сонну артерію дівчини, що стояла поруч. Кров бризнула всюди, в тому числі на скло мого дзеркала. Ще один замах – і вона розрізала живіт хлопця в джинсах із високою талією.

Позаду них вікно собачих дверей зменшилося до нуля.

Я розвернулася і побігла, затуляючи вуха, щоб не чути їхніх криків. Я намагалася знайти шлях до передньої частини будинку, звідки я почала, де я могла б легко знайти дорогу назад до правого боку садиби.

Але знайомий голос зупинив мене на півдорозі.

"Ти бачив, що в підвалі протікає? А цю кухню зі столітніми пошкодженнями від води. Абсолютний кошмар. Все це місце в одному сильному подиху вітру від того, щоб бути приреченим на знесення. Нам кінець".

"Кухні завжди потребують ремонту. Особливо в таких старих місцях, як це. Що б ми робили з незайманою дров'яною піччю?"

Я притиснулася до найближчого скла, намагаючись почути їх. Моїх батьків. Глорія та Роджеліо з "Lozano Flack Realty". Вони оглядали маєток, ще до того, як усе змінилося. Коли вони ще були одружені, а я ще ходила до школи, і ми все ще були сім'єю.

Мамине волосся було заховане під шарфом. Вона була готова забруднитися, але не хотіла ризикувати і мити голову в будній день. Тато, мабуть, повернувся з показу іншої нерухомості. Він був у сорочці з коротким рукавом і краватці, взутий у такі начищені туфлі, що я здивувалася, що це не дзеркало, в яке я дивилася.

Вони вдвох стояли в музичній кімнаті, де потонула Яра. Тато постукав у верхню частину піаніно. Піаніно задзвеніло, порожнє і трохи дисонуюче.

Чи не свербіли татові руки відкрити кришку і висмикнути один з дротів? Скільки їх було відрізано, щоб убити людей у тій кімнаті?

"Ми завжди могли залишити все, як є", – сказав тато, милуючись неущожденою ліпниною корони кімнати. "Замість повного перевороту, ми могли б залатати дірки і зберегти її як пам'ятку історії міста".

Мама підняла на нього брову. *Ти, мабуть, знущаєшся з мене.* Я бачила його багато–багато разів. (Востаннє, коли я запитала, чи можна мені машину на випускний).

"Ти хочеш керувати музеєм?" – запитала вона категорично. "На додачу до продажу будинків?"

"Нам не обов'язково керувати ним самим", – сказав тато. "Може, музей Бактауна купить його".

"Приходьте, приходьте всі, подивіться на будинок, де вбили якусь стару багату родину!" сказала мама з глузливим сміхом. "Музеї неприбуткові, Ро. А ми, безумовно, *заробляємо на життя*. Завжди на межі чергового ринкового краху, завжди є загроза, що нас переб'ють з пропозиціями готівки або продадуть напряду через додатки. А тепер нам ще й доводиться думати про коледж Арден на додачу до всього цього. Чотири роки бакалаврату, шість років медичної школи. Ми повинні бути платоспроможними. Більше, ніж платоспроможними. Ми повинні бути прибутковими і швидкими".

"І ми будемо", – сказав тато. "Можливо, Арден візьме відпустку на рік і допоможе нам з ремонтом. Кожна дитина в Бактауні мріє зазирнути всередину маєтку Дайнхартів. Б'юся об заклад, вона б із задоволенням зазирнула всередину цього місця".

Я подумала, *ти помиляєшся*. Маєток Дайнхартів був мрією багатьох людей (тата, Ремі, можливо, ведучих "*Примарних пригод*"), але не моєю. Для мене він завжди був просто будинком. А тепер це було навіть не так. Це була пастка, яка вже забрала життя моїх однокласників і загнала решту з нас у кут.

"Вона могла б взяти академічну відпустку", – розмірковувала мама, постукуючи себе по підборіддю, коли вмовляла себе забрати в мене майбутнє. "Знаєш, їй не знадобиться багато часу, щоб отримати ліцензію ріелтора в місцевому коледжі. Вона могла б заробляти непогані гроші і накопичити на коледж. Медична школа недешева".

Страх стискав мої кінцівки, коли я слухала, знаючи, що буде далі. Мама з татом вирішували, що моє навчання занадто дороге. Що я прошу занадто багато, бажаючи потрапити до Віндзора, хоча раніше вони завжди казали мені тягнутися до зірок. Перед тим, як ми більше не могли дозволити мені бути тим, ким я хочу, бо гроші вже були витрачені на будинок, повний крові та привидів.

Я майже бажала, щоб привид заволодів ними, щоб їхні очі потемніли, як у багатьох інших до них. Принаймні, якби вони були одержимі, я могла б сказати, що вони не навмисно обрали маєток, а не мене. Що вони не мали вибору.

Але ні. Вони мали більший вибір, ніж будь–хто тут коли–небудь мав. Вони обрали цей будинок.

"Це місце особливе", – сказав тато, оглядаючи музичну кімнату з такою ж інтенсивністю, з якою він дивився на підлогу з підігрівом і бетонні стільниці. "Ти відчуваєш це, чи не так?"

"Протяг з однокамерних вікон?" запитала мама.

"Не звертай уваги", – відповів тато. Він обійняв її за плечі, поцілував у скроню. Моє серце розривалося, коли я знову бачила їх разом, так невимушено і комфортно. Це була сім'я, яку я закарбувала в пам'яті. Та, за якою я сумувала всім серцем. "Ні, тут є якась якість. Відчуття спокою. Відчуття, що ми належимо цьому місцю".

"Я це відчуваю", – зітхнула мама. Вона нахилилася до нього, тримаючи його руки в своїх. "Нам було призначено мати це місце. Бути частиною його історії. Але ніякого музею. Я хочу позбутися тут кожного сантиметра килима".

"Позбутися килима?" перепитав тато, напружившись. "Ти божевільна. Він у чудовому стані!"

Мама відсахнулася від нього. "Ніхто не ступить на столітній килим! Тут потрібна нова підлога, італійські мармурові стійки, найсучасніше опалення та вентиляція. Це може бути будинок мрії. Десяток будинків мрії. Готель типу "ліжко та сніданок" або багатоквартирний будинок".

Тато відмахнувся від неї, не слухаючи. "Ти побачиш моє бачення. Ти приєднаєшся до нас. У мене найкраще передчуття."

Знову помиляєшся, подумала я.

Спостерігаючи за ними, я відчувала, що дійсно бачу їх, ніби вперше. Я ніколи раніше не помічала, наскільки вони гарячі і холодні. Як мама ніколи не була зачарована ним. Як тато ніколи не був вражений її великою картиною. Що вони слухали його здебільшого для того, щоб виокремити те, з чим вони не погоджувалися.

Це нагадало мені про нас з Натаніелем. (Фу.)

Вони вийшли з кімнати, сперечаючись про варіанти підлогового покриття.

Чому вони могли вийти, коли ніхто інший не вийшов? Якщо вірити нашій розмові зі спіритичною дошкою, привиди не хотіли, щоб будинок був відремонтований, і точно не хотіли, щоб ним володів хтось інший. То чому ж мама і тато стали першими людьми за століття, які покинули це місце? Чи не було це пасткою, щоб змусити мене влаштувати тут вечірку? Чи могли привиди бачити майбутнє, в якому я прийшла в будинок і привела з собою купу людей похилого віку, щоб заволодіти ними, щоб вбивати і бути вбитою?

Я почала йти по мотузці назад до входу в прірву. Востаннє глянувши в дзеркало, я побачила товсту дівчину з високими вилицями, карими очима, довгим волоссям з кучерявим корінням. Вона була сама в блідо-блакитній вбиральні з численними стінами.

Це була я. На початку ночі. Мій макіяж був ще неушкоджений, золота підводка для очей трохи занадто вигадлива для джинсів і футболки, які я носила. Волосся було щойно випрямлене, але не завадило б трохи арганової олії, щоб зробити його блискучим. Але навіть коли я по той бік дзеркала зупинилася, прислухаючись до того, що відбувається внизу, не впевнена, що мене залишили на самоті, я бачила, що я помітно схвильована. Нервово схвильована, але з надією, що ця ніч змінить хід мого життя.

Я була настільки права і настільки помилялася одночасно.

На секунду мені здалося, що вона мене бачить. Що я бачу себе. Але я згадала, яким тьмяним було дзеркало, як неможливо було розгледіти в ньому навіть власне обличчя. Я не знала, що, намагаючись побачити себе в дзеркалі, я

побачу його через кілька годин, залите кров'ю, загорнуте в простирадла і одяг мертвих людей, свідка дуже, дуже багатьох смертей.

Я грюкнула долонями по дзеркалу, бажаючи її (*мене*) забратися геть, ніколи не повертатися. Але замість цього я лише налякала її, змусивши побігти вниз на вечірку. Я нічого не могла зробити, щоб зупинити її. Зупинити початок вечірки. Зупинити вбивства. Все, що я могла зробити, це спостерігати.

"Вона тебе не чує", – сказав знайомий голос.

Я мало не закричала. Голос лунав не зсередини будинку. Він був тут, у прірві. Зі мною.

Вона сиділа на землі, підтягнувши коліна до грудей, з червоними очима.

Це була Медді Мей.

Вона сором'язливо ворушила пальцями. "Привіт, Арді."

"Боже мій, ти жива?" Я впала на коліна і тримала руку перед ротом Медді Мей. "Ти дихаєш?"

Вона почала протестувати, але коли я не ворухнула рукою, вона роздратовано дихнула мені на долоню. Вона була гарячою і липкою. Надія зажевріла в моїх грудях.

"Ти справді ти?" запитала я. Я піднялася, щоб узяти її за зап'ястя і притиснула пальці до її пульсу. Її серцебиття тріпотіло, підвищене, але рівне. "Ти одержима? Яка твоя таємна думка про пластику носа Найєлі?"

"Занадто маленький, і тепер у неї завжди такий голос, ніби вона застуджена". Вона вирвалася з моїх рук. "Арден! Зі мною все гаразд."

"Ти в порядку? Ти бачиш, де ти знаходишся?" Я роззирнулася на жалюгідне ніщо, що оточувало нас з трьох боків, і намагалася не дивитися на себе колишню, яка вибігала з дзеркальної версії вбиральні. Її/моє волосся ззаду виглядало жахливо. Я пропустила частину з плойкою. "Ми з тобою по інший бік задзеркалля, Медс. Всередині стін Маєтку Дайнхартів."

"Гаразд, окрім цього, я в порядку", – сказала вона. Вона притиснула коліна до грудей. "Тут я в безпеці".

"Але ти не тут", – заперчила я. Я уявила Медді Мей, чиє обличчя я вимила, поки вона повторювала ті самі слова по колу. "Ти не *вся* тут. Ти залишила частину себе позаду. Своє тіло, я маю на увазі. Ти була там, у вбиральні, накладала новий макіяж. У тебе не було пульсу! Я думала... Ми всі думали..."

Слова застрягли в моєму горлі. Було б безглуздо плакати через смерть Медді Мей, коли вона не була мертвою, але мої очі засльозилися, коли я згадала, що залишила її позаду. Я стримала бажання знову перевірити її пульс.

Її брови зв'язалися разом. "Я все ще там?"

"Ти просто повторювала те, що говорила раніше, коли ми одягалися", – сказала я. "Ніби ти застрягла на повторі".

"Ох." Вона колупала свої кутикули, уникаючи мого погляду. "Це має сенс."

"Має?" Я витріщилася на неї. Ніщо в сьогоденнішому вечорі не мало для мене сенсу, але це – найменше. Як тіло і дух Медді Мей розділилися? Чому тіло Медді Мей залишилося там, де вона знову і знову накладала макіяж? Що таке безодня, і як ми були всередині неї, дихали, розмовляли одне з одним і не піддавалися нападу привидів? Чи були ми тут теж привидами?

Медді Мей глибоко зітхнула і махнула рукою на дзеркало у вбиральні. "Поглянь."

Сидячи навпочіпки і затамувавши подих, я зазирнула в дзеркало. Не знаю, чого я очікувала. (Страху перед стрибком? Кензі з ножом для торта? Руки привидів, які чекають, щоб витягнути мене з безодні?) Але те, що я побачила, було... нами.

Медді Мей, Ремі і я йшли до вбиральні. Ми поклали наші рюкзаки. Ремі смикнула тонкі двері і жестом показала на туалет. Медді Мей поставила випрямляч на тумбочку, щоб розігріти. Я знала все, що станеться, ще до того, як це сталося. Початок ночі був схожий на фільм по той бік дзеркала.

"Ми збираємося. Ми з Ремі підемо відчиняти двері. Ти закінчиш зачіску", – сказала Медді Мей, лише наполовину повернувшись, щоб побачити, що відбувається. "Потім ти наближаєшся до дзеркала, лякаєшся і тікаєш. І все починається спочатку".

Я озирнулася на неї, помітивши, наскільки опухлими були її очі під водостійкою тушшю. Хоча зараз вона здавалася спокійною, вона нещодавно плакала. "Скільки разів ти це дивилася?"

Вона понуро знизала плечима, опустивши очі. "Багато? У мене немає телефону. Я не знаю, котра година. Я думаю, що це завжди може бути просто час, який стоїть у вбиральні? Так чи інакше, ти не можеш їх перервати. Нас. Початок вечірки. Ти можеш стукати в скло і кричати скільки завгодно. Вони тебе не почують. Повір, я все перепробувала."

"Але я бачила руку в дзеркалі", – кажу я. "Раніше. Щойно. Це те, що змусило мене вийти з кімнати".

"Але ми не знаємо, чию руку ти бачила", – сказала Медді Мей. "Вона могла бути твоєю. Або моєю. Або когось іншого, хто був тут сто років тому. Або через сто років".

Від цієї думки волосся на моїй потилиці стало дибки. Медді Мей могла думати, що в безодні ми в безпеці, але навколишня темрява змушувала мене відчувати себе вразливою. Що завгодно могло спостерігати за нами в темряві. Чекати на нас. Час у реальному світі міг мчати повз нас, залишаючи нас застряглими в минулому.

Обережно, щоб мотузка навколо моєї талії була надійно закріплена, я піднялася на ноги. "Ходімо звідси. Ремі, Ханна і Натаніель чекають на мене в головній спальні. Як ти сюди потрапила? У стіні вбиральні є дірка?"

"Ні", – ухильно відповіла Медді Мей. Вона незручно поворухнулася, ніби вирішуючи, чи варто мені щось розповідати. Вона виглядала так само, коли я запитала, чи можу я висмикнути зелене волосся. "Щось... хтось потягнув мене до дзеркала. Гадаю, це була я. Я, яка все ще там. Моє відображення. Я знаю, як це звучить..."

Я перервала її. "Це будинок з привидами, Медс. Тут немає нічого дивного."

"Привиди існують?" – запитала вона.

Коли я кивнула, вона посміхнулася водянистою посмішкою. "О, Ремі, мабуть, така щаслива."

"Вона буде ще щасливішою, коли побачить тебе! Вона все ще думає, що ти померла". Я простягнула руку, щоб допомогти їй встати. "Ходімо. Вони витягнуть нас назад у безпечне місце, якщо я потягну за мотузку".

Вона відсахнулася від мене, підповзши ближче до дзеркала. "Я не можу повернутися! Я не можу змиритися з цим, Арден. Я не можу змиритися з тим, що я з *ним* зробила."

Я подумала про драмгурток, звалений, як білизна, на мокрій підлозі кухні. Може, вона вже бачила їх в одному з вікон у минуле?

"Кітон?" запитала я.

"Таннер". Вона опустила обличчя в долоні і схлипнула. "Я думаю, він мертвий, Арді."

"Так і є", – сказала я. Образ його мертвого тіла промайнув за моїми повіками. Кров. Руки привида. Місце на килимі, де він зник. Мій шлунок закрутило. "Я знайшла його тіло кілька годин тому. Ну, ми з Нейтом знайшли його, але від нього, очевидно, не було ніякої користі. Що сталося?"

"Це було жахливо", – сказала вона. Її руки ковзнули вниз до боків рота, немов чекаючи, щоб затиснути його, якщо вона почне говорити щось, що їм не сподобається. "Я піднялася нагору, щоб покласти гроші за двері в безпечне місце, щоб приєднатися до вечірки. Таннер пішов за мною. Ти була права – мені не варто було фліртувати з ним".

"Ти можеш фліртувати з ким завгодно", – сказала я, киплячи від думки, що Таннер Грант переслідував мою подругу на вечірці, загнавши її в кут, коли вона думала, що була сама. "Ти фліртуєш. Це дозволено. Це не означає, що ти винна, коли якийсь мудак не знає меж".

"Ми були в коридорі", – сказала Медді Мей тихим голосом. "Він був п'яний. Його стакан був порожній. Він запитав, чи не хочу я приєднатися до нього в одній зі спалень".

"Ну і свиня", – сказала я. Я подумала про те, що у Клер стався справжній нервовий зрив, коли вона подумала, що Таннер покинув її на вечірці. Хоча насправді він був нагорі, будучи п'яним виродком.

"Я сказала йому "ні", бо була з Кітоном. Іноді хлопець швидше залишить тебе в спокої, якщо у тебе є хлопець", – сказала вона, почухавши ніс, ніби не пишаючись тим, що їй довелося зробити все, що потрібно, щоб вийти з поганої ситуації. "Я сказала йому, що Кітон чекає на мене внизу, щоб ми з ним випили. Але Таннер став на моєму шляху. Він благав мене. Це було трохи незручно. Він сказав, що був закоханий у мене всю старшу школу. А я сказала йому, що це дуже погано, тому що школа закінчилася. Це було занадто підло, я думаю. Я зайшла надто далеко."

"Ти зробила те, що повинна була зробити, щоб донести до товстого черепа Таннера, що "ні" насправді означає "ні"', – сказала я. – "Ти сказала йому, що це ніколи не станеться."

"Я сказала йому, що між нами ніколи нічого не буде. Що я нікуди з ним не піду. А потім. А потім."

Її голос зламався. Вона подивилася на мене мокрими очима, її рот тремтів.

"Медді", – сказала я, абсолютно серйозно. Я була готова вбити Таннера двічі. Пірнути в кожне дзеркало в безодні, поки не знайду портал назад, щоб вбити його до того, як це зроблять привиди. "Він зробив тобі боляче?"

"Він поранив себе", – прошепотіла вона. "Він розбив свою порожню пивну пляшку об стіл. Боже, я так злякалася. Я не знала, що він збирається робити. А потім він почав..." Вона імітувала удари ножом у плече, в живіт, в шию. Скрізь,

де труп Таннера стікав кров'ю. "Знову і знову. Але він не кричав. Він навіть не здригнувся. Я подумала, може, він прикидався. Поки з нього не почала *литися* кров. Так багато крові. Вона була всюди". Вона знову заплющила очі, наче хотіла відгородитися від спогадів. "Я втекла. Я залишила його там. Я не знала, чи не спробує він зробити мені боляче. Я не знала, що робити. Я просто... я просто сховалася. Ось тут. На початку вечірки, до того, як щось пішло не так".

Я хотіла сказати їй, що розумію, але не сказала. Насправді не розумію. Кожен по-своєму реагував на жахіття, яким була наша вечірка. Натаніель хотів втекти. Ремі та Ханна приймали кожен постріл чи затяжку кальяну, що траплявся на їхньому шляху. Я повинна була продовжувати йти, що б не сталося. Сповільнитися занадто сильно означало б відчувати все це. Провину. Сором. Лють. Страх.

Медді Мей потрібно було сховатися, щоб відчувати себе в безпеці. На жаль, це почуття було брехнею. Поки ми були в маєтку, ми ніколи більше не знатимемо безпеки.

"Ти зробила те, що мала зробити", – сказала я їй. "У виживанні немає нічого приємного, Медс. Але ти не можеш залишатися тут вічно. Ти станеш частиною цього будинку. Ми повинні знайти справжній вихід. Не буду тобі брехати. Справи на вечірці кепські. Дуже погані. Але будинок хоче, щоб ми залишилися. І ми не можемо піддатися. Ми не можемо дати йому те, чого він хоче, тільки тому, що нам страшно сказати "ні". Адже так?"

Медді Мей глибоко вдихнула і кивнула, більше собі, ніж мені. Повільно вона підвелася на ноги і розгладила лінії своєї спідниці.

Разом ми озирнулися в дзеркало на дівчат у вбиральні, які сміялися і дражнили одна одну в теплому сяйві блакитного світла кімнати.

"Ми були такі щасливі", – сказала Медді Мей.

"Ідіотки", – сказала я. "Треба було тікати, коли була можливість".

Я запропонувала їй свою руку. Вона взяла її.

Я тричі смикнула за мотузку, і ми полетіли назад, коли Ремі, Ханна і Натаніель витягли нас у реальність.

Я вислизнула з дірки в шпалерах, впала назад у спальню і впала на зад. Медді Мей врізалася в каркас ліжка.

"Медді!" закричала Ремі. Вона схопила Медді Мей в обійми і стиснула. "Срань господня, ти повернулася!"

"Чому тут так темно?" запитала Медді Мей. Вона розчісувала пальцями скуйовджене волосся Ремі. "Боже, Ремі, ти така брудна. Це кров?"

"Це не моя. На нас пролився дощ", – мимохіть відповіла Ремі.

Натаніель з'явився наді мною, його стурбоване обличчя було догори дригом. "З тобою все гаразд? Що сталося?"

Я відчувала себе приголомшеною. Ніби я прокинулася після довгого сну, мій мозок був затуманений і перезбуджений. Я потерла обличчя руками. "Як довго мене не було?" запитала я.

"Не було? Ти щойно зайшла!" сказала Ханна. Вона допомогла мені розплутатися з мотузки. Її руки були швидкими там, де мої були млявими.

"Розкажи нам все", – сказав Натаніель.

Я сіла на підлогу і притулила голову до вишукано вирізьбленої ніжки ліжка. Згадавши видіння про чоловіка, якого примари забрали на *цей* матрац, я посунулася вперед. Ремі і Натаніель сиділи по обидва боки від мене. Ханна сиділа, підібгавши під себе здорову ногу на спинці стільця, витягнувши травмовану щиколотку. Медді Мей відкинулася назад, ближче до отвору в стіні, ніби думаючи про те, щоб знову втекти.

Я увімкнула підсвітку свого телефону і поставила його в центрі нас, щоб ми могли краще бачити один одного.

"Ну, найголовніше, що я знайшла Медді Мей", – сказала я.

Медді ніяково посміхнулася. "Вибачте, якщо ви, друзі, хвилювалися за мене".

"Хвилювалися – це ще не все", – сказала Ремі. "Тобі більше ніколи не дозволять померти, міссі!"

"Я не померла", – сказала Медді Мей тихим голосом. "Мене просто... не було тут. Зі мною все гаразд".

Я ніколи раніше не бачила, щоб Медді Мей здригалася від страху (одного разу я бачила, як вона танцювала чечітку в кав'ярні Starbucks), але вона здавалася збентеженою тим, що ховалася, поки решта з нас рятувалися втечею. Вона притиснула руки до грудей, зменшуючись фізично.

"Чи означає це, що інша Медді Мей більше не буде у вбиральні?" запитала Ханна, барабанячи пальцями по спинці стільця. "Або ми повинні позначити цю, щоб не переплутати її з її клоном?"

"Відрізнити їх буде неважко", – сказав Натаніель. "Одна нормально виглядає, а інша – зомбі без пульсу, що застрягла в минулому".

"Гадаю, друга я повинна зникнути", – сказала Медді Мей. Вона потерла свій важкий сапфіровий кулон між великим і вказівним пальцями. "Ось як виглядає ця історія. Є одна дівчина в дзеркалі, а інша в реальному світі. Вони не можуть обидві бути в дзеркалі".

"Але ж ти була у прірві", – сказала Ремі.

"Прірва по той бік дзеркала", – відповіла я.

"І вона в минулому", – сказала Медді Мей.

"У мене від цього голова болить", – сказала Ремі. "Зроби тихіше. Зроби тихіше."

Я зробила все можливе, щоб пояснити топографію прірви. Зовнішній вигляд будинку. Зазирання у вікна та дзеркала. Кімнати, що застрягли в минулому, наче в петлі. Сто років привидів, одержимості та вбивств.

"Стільки людей побувало тут до сьогоднішнього дня", – сказала я. "І всі вони померли. Їх вбивали або привиди людей, які прийшли до них, або ті, з ким вони прийшли. Всі вбивці були одержимі. У них був однаковий погляд в очах. Порожнеча. Більшість з них навіть хотіли піти, перш ніж привид вселився в них і змусив їх вбивати своїх друзів. Деякі люди померли відразу. Інші протрималися довше".

Як ми. Я не сказала цього, але не мусила. Ми всі знали, що перебуваємо в позиченому часі. Що будь-якої миті хтось може потягнутися до сокири, і жодні прохання сказати кодове слово не врятують решту з нас від різанини.

"Ззовні все це виглядало випадково", – сказала я. – "Люди, які заходять у будинок, помирають. Всі вони вмирали. За винятком..." Я стримала сміх, хоча ситуація була зовсім не смішною. "Крім моїх батьків".

"Твоїх батьків?" перепитала Ханна. "Що робить їх особливими?"

"Я не знаю", – сказала я.

Як я можу об'єктивно оцінювати своїх батьків? Це були люди, яких я любила найбільше, але які також підвели мене більше, ніж будь-хто інший. Вони дали мені все, що я маю, але також зруйнували мої мрії. Кожна моя думка про них була протиріччям між любов'ю та ненавистю. (Фраза, яку я вже десь чула).

"Нічого? Я маю на увазі, що вони не були єдиними кольоровими людьми, які заходили в будинок. Чи єдиною парою, чи єдиними людьми середнього віку. Можливо, вони були єдиними, хто зайшов через парадні двері, тому що їхній підрядник знімав дошки".

"Але сьогодні ввечері всі заходили через парадні двері. Це не зупинило жодного з них від вбивства", – сказав Натаніель. Він підтягнув коліна до грудей, нахилившись до себе. "Таннер не влізав у вікно. Вікна не відчиняються!"

Медді Мей здригнулася при згадці про Таннера. Я не хотіла, щоб їй довелося знову переживати те, як він вбиває себе. Це не наблизило б нас до відповіді.

"Нейте", – сказала я. "Що саме сталося, коли привиди намагалися затягнути тебе в стіну? Медді Мей добровільно підійшла до дзеркала. Але ти боровся".

"Так, чорт забирай, я боровся", – сказав він з твердістю, яка зовсім не відповідала крикам, які я пам'ятаю, коли руки привидів схопили його за ноги.

"Ти пам'ятаєш, що ти відчував перед тим, як з'явилися привиди?" запитала Ханна.

Натаніель здивовано повернув до неї голову. "Ти маєш на увазі, що я раптом відчув потяг до вбивства?"

Ханна закотила очі. "Всупереч поширеній думці, чоловіки можуть відчувати сильні почуття, не пов'язані з гнівом".

"Я чекав у туалеті без телефону, тому мені було досить нудно", – сказав він. Він замислився і посмоктав зуби. "Мій сечовий міхур був переповнений, тому мені було незручно. Я думав, навіщо я прийшов на вечірку, коли більшість людей, яких я знаю, були на Вечорі Тверезого Граду. Потім я побачив, як Арден вийшла з кімнати і сказала, що шукає Ремі та Медді Мей... а потім, бум. Руки привидів. Мені здалося, що вони намагаються мене з'їсти, але це була просто купа рук. Тож, це було схоже на напад ляльок. Тільки без ляльок, розумієте? Лише руки ляльководи".

Для ілюстрації він клацнув пальцями по великих пальцях. На стіні позаду нього його руки перетворилися на дві гігантські тіньові ляльки.

Поштовх можливості змусив мене випростатися. "Вони намагалися тебе з'їсти? Це виглядало так, ніби вони тягнули тебе".

"Мені не здалося, що вони тягнули", – сказав Натаніель. Його брови зморщилися. "Вони оточували мене. Штовхали мене вниз. Я сповзав назад, але було таке відчуття, що вони намагалися поглинути мене, починаючи з ніг, оскільки вони були найближче. Або тому, що їм сподобалися мої туфлі".

"Поглинути?" повторила я. Я сіла на коліна і взяла його за руку. "Ти сказав, що вони намагалися *поглинути* тебе?"

Він здригнувся від мого хвилювання. "Так?"

Усвідомлення було схоже на перший ковток повітря після утоплення. Я схопилася на ноги і розкинула руки. Ми думали про все це неправильно. Привиди не були злими чи демонами, і навіть не обов'язково свідомими. Вони були системою безпеки, такою ж, як і примарна кров. Так само, як і цегла, що росте над дверима.

Будинок намагався запобігти інфекції. А інфекцією були *ми*.

"Це лейкоцити!" вигукнула я.

Натаніель ахнув, але він був єдиним. Всі інші дивилися на мене з повним нерозумінням.

"Мені подобається твоя енергія, Арді, але що таке лейкоцити...?" Медді Мей здригнулася.

"Лейкоцити", – повторив Натаніель.

"Білі кров'яні тільця", – уточнила я.

"У кривавому дощі?" запитала Ханна.

"Так! Але ні. Так, метафорично", – сказала я. У моїй голові все почало ставати на свої місця. Схема, яку я вивчала, запам'ятовувала і застосовувала мільйон разів, просто накладася на інший скелет. "Уявіть собі будинок як тіло. Будь-хто, хто заходить ззовні, є патогеном. Бактерії. Щось, що треба знищити. Тож руки-привиди, як білі кров'яні тільця, відповідають за боротьбу з вторгненням".

"Як армія?" запитала Ханна.

Я почала прискорювати крок. Я б зараз все віддала за дошку. "Не зовсім. Армія *вбиває*. Білі кров'яні тільця *поглинають* і розщеплюють. Вони перетравлюють бактерії. Пережовують їх і випльовують відходи. Тож ми не спостерігали, як привиди затягують мертвих до будинку. Коли Яра померла, виглядало так, ніби вони затягли її в підлогу. Але вони цього не робили. Вона не була в підвалі. Її не було у прірві зі мною та Медді Мей. Її *поглинуло*. Як і Таннера. Ось чому на килимі не було слідів його крові. Привиди поглинули це!"

Натаніель підвівся, хапаючись за лоб. "Не можу повірити, що я не побачив це раніше". Він раптом вказав на мене. "Чорт, док, вони навіть з діапедезом!"

"Так! Боже мій! Ти маєш рацію!" сказала я.

Ми обоє підстрибнули, занадто запаморочені від розуміння, щоб думати про те, щоб привернути до себе увагу.

Голова Ремі відкинулася назад. "Народ. Поясніть. Не всі ж такі медичні мудреці."

"Ви, друзі, не здавали біологію?" запитав Натаніель, зупинившись, щоб подивитися вниз на всі розгублені обличчя. "Ми з Арден отримали п'ятірки".

"Але тільки один з нас набрав п'ятірку на тесті", – самовдоволено сказала я.

"Похвалишся пізніше", – категорично сказала Ремі. "Повтори це для тупого, будь ласка".

"Ремі, ти не тупа", – сказала Ханна. "Тупим людям нічого не цікаво. Тобі цікаво все!"

Ремі затулила щоки рум'янцем, наче хтось із нас міг помітити, як вона почервоніла в суцільній темряві від світла кількох телефонних ліхтарів. "О, дякую. Це дуже мило." Вона потерла рукою потилицю і опустила очі в підлогу, перш ніж згадати, що ми з Натаніелем перебуваємо в центрі найбільшої у світі мозкової хвилі. Вона кашлянула. "Вибачте. Ви, друзі, були схвильовані кров'ю".

"Діапедез", – повторила я. "Це коли клітини крові проштовхуються через кровоносні судини і потрапляють у тканини".

"Отже... Як руки привидів, що проникають крізь стіни та підлогу?" запитала Ремі.

"Саме так!" сказав Натаніель, б'ючи кулаком у повітря. "А білі кров'яні тільця не живуть довго. Вони згорають за кілька годин. Максимум три дні. Мабуть, тому в будинку так багато людей. Руки привидів згорають з часом. Отже, будинок повинен зробити більше, щоб захистити себе".

Чим довше я думала про це, тим більше це мало сенсу. Примарна кров, що відбивала полум'я від дверей музичної кімнати, і напад Клер на вхідні двері були реакцією імунітету. Так будинок збирав нас у пастку, збираючи в групи, щоб примари могли заволодіти однією людиною і вбити інших. Так само, як антитіла аглютинують антигени, щоб білі кров'яні тільця могли з'їсти їх за один раз.

"Однією з найстрашніших і найдивніших речей, які я побачила в безодні, була одержимість", – сказала я. "Один привид вселявся в людину і змушував її вбивати своїх друзів. Але вона була не першою людиною, з якою зустрівся привид. Він ходив від людини до людини, шукаючи потрібну. Спочатку він пройшов повз двох інших людей. Це те, що робить цитотоксична Т-клітина. Вона шукає хворі клітини. Потім вона, по суті, позначає їх на смерть,

встромляючи в них фермент. Що, якщо це і є одержимість? Привид розпізнає, що людина була б хорошим господарем, і наповнює її ферментом вбивства, який робить її готовою до вбивства".

"Що робить людину одержимою?" запитала Медді Мей.

"Я.." Я затнулася. Я була на такому підйомі, але тепер зупинилася. Я хотіла б дати швидку відповідь, яка могла б полегшити її почуття провини за смерть Таннера, але не змогла.

"Я не знаю. Я не можу сказати зі сторони. Жінка нічим не відрізнялася від інших. Вона навіть говорила про те, що не може повірити, що хтось інший вбив купу людей. Привид відчув, що вона має рацію, і заліз їй у вухо".

"У вухо?" Натаніель висунув язика і відригнув. "Огидно. Ненавиджу це знати. Я не хочу, щоб щось торкалося моїх вух."

"А як щодо всіх інших?" запитала Ханна. "Всі, хто застряг в петлі внизу. Вони мертві? Вони живі?"

"Може, вони теж десь ховаються?" запитала Медді Мей. "В інших дзеркалах? Або в різних точках часу?"

"Можливо", – відповіла я. Я закусила губу, коли зрозуміла, що нас загнали в глухий кут. Ми знайшли форму реальності, але не причину. Знання того, чому маєток вбиває нас, не наблизило нас до того, як звідси вибратися. "Думаю, ми повинні зробити те, що зробили б *"Спостерігачі за привидами"*."

"Прочитати алфавіт і подивитися, на що відреагують привиди?" запитала Ремі.

"Ми повинні протистояти єдиному привиду, який вижив так довго", – сказала я. Мої руки тремтіли. "Жінка, яка забила будинок дошками".

"Нам просто треба знайти сходи на горище", – сказала Ремі, допомагаючи Ханні дійти до дверей спальні. "Це там, де привиди. Повинні бути. Згідно з правилом номер три, ми повинні вміти йти за своїм нюхом".

"Я не знаю, чи правило номер три застосовне тут, Рем", – сказала я. "За всю ніч я не відчула жодного запаху гнилі".

"Але ми ще й не знайшли великого лиходія", – сказала Ремі.

"Хіба ти не знайшла сходи раніше?" запитав Натаніель Ремі. "Тоді, коли було ввімкнене світло і ніхто за нами не гнався?"

"Я також не знайшла прірву за шпалерами або коридор, який намагався тебе з'їсти", – сказала Ремі. "Або Медді Мей. Очевидно, я шукала не в тому місці".

Медді Мей сором'язливо заправила волосся за вуха. "Чесно кажучи, я знайшла дуже гарну схованку".

"Ти завжди була королевою сардин, Медс", – з посмішкою сказала Ремі.

"Ремі має рацію", – сказала я Нейту. "Горище – останнє місце, де варто шукати. Саме там її брат сказав, що бачив обличчя у вікні. Це могла бути стара жінка".

Я була схвильована пошуком привидів не більше, ніж Натаніель. Якщо стара жінка і була тим привидом, з яким я коротко поспілкувалася через спіритичну дошку, то я не була в захваті від ідеї представитися дочкою людей, які боролися в суді за право відремонтувати маєток відповідно до їхніх уподобань.

А стара жінка була старою ще до своєї смерті, тож вона могла бути справжньою расисткою з великої літери старої школи. Такою, яка виросла серед рабів, шоу менестрелів, пікніків з лінчуванням і *"Пісні Півдня"* – і все це за одне життя. Таких, чиї образи були настільки старими і незрозумілими, що слово на букву "Н" виглядало лагідним. У неї можуть виникнути проблеми з трьома темношкірими дітьми та двома квір-дівчатами, що вештаються навколо її будинку.

Вона може вбити нас на місці. Або наказати іншим привидам зробити це. Або наказати нашим одержимим однокласникам.

Все, що ми могли зробити, це спробувати переконати її. Або померти, намагаючись. Це те, що зробило б *"Спостереження за привидами"*. Тільки без камер.

Було б добре, якби шанси були трохи більшими на користь того, що ми виживемо, ніж помremo, але ми вже зайшли далі, ніж більшість. Удача могла завести нас лише так далеко.

Я затамувала подих і відчинила двері. По той бік нікого не було. Коридор нагорі був темним, порожнім і тихим. Сліпий кут в кінці коридору був схожий на пастку. Саме там ми з Натаніелем знайшли тіло Таннера. Там, де стіни і стеля зімкнулися на нас. Це здавалося найбільш вірогідним місцем для пошуку чогось важливого. Інакше чому б будинок так старанно намагався не пускати туди людей?

Ніхто з нас не поспішав бути там першим.

"Ти впевнена, що старенька – це та, кого ми шукаємо?" – запитав Натаніель. Він тримав сокиру, але продовжував перекладати її з руки в руку, ніби йому було не зовсім комфортно нею керувати. "Це якось неправильно. Як часто чиясь бабуся вбиває купу людей?"

"Жінки–серійні вбивці трапляються рідко, але точно не неможливо", – сказала Ремі, йдучи повільно, так що Ханна могла шкутильгати поруч з нею. "А бабусі–вбивці – це цілковита реальність. Бабуся з камери смертників, *осійська Бабуся–різник, Доротея Пуенте, яка не має крутого прізвиська, але вбивала людей за їхні чеки на соціальне забезпечення. Річ у тім, що жінок–вбивць важче зловити. Вони більш підступні. Набагато частіше використовують отруту, яку неможливо виявити, щоб убити своїх жертв".

Медді Мей здригнулася. "Ти ж знаєш, я ненавиджу, коли ти говориш про справжні злочини".

"Я не думаю, що стаття матиме велике значення в потойбічному житті. Це суспільна концепція, а не опік на душі", – сказала Ханна. Її телефонний ліхтарик хитався з кожним незграбним кроком, то злітаючи до стелі, то знову повертаючись прямо. "Крім того, можливо, старенька не знає, що інші привиди вбивають людей. Вона може бути невинним свідком".

"Можливо", – сказала я. Я згадала те, що бачила у прірві: стару, яка знову і знову гострила сокиру, а потім дівчину–хіппі, одержиму нею, яка вбивала своїх друзів. Я не згадувала, що бачила, як сокира в руці Натаніеля вбила двох людей. Вона могла нам знадобитися, щоб пробитися крізь замкнені двері, і я не була впевнена, як би почувалися інші, знаючи, що ми носимо з собою знаряддя вбивства. Здавалося, краще дозволити їм жити в блаженному невіданні.

Ми дійшли до повороту коридору і поступово зупинилися. Моє серце прискорено забилося, коли я згадала розрубаний на частини труп Таннера, що розпластався на килимі.

Заирнувши за ріг, я відчула порожнечу всередині. Натаніель поправив хватку сокири. Медді Мей закричала.

Кензі. Октавіо. Мейз. Капелюшник. Привиди з тканини, що падає. В іншому кінці коридору всі одержимі вбивці вечірки стояли пліч–о–пліч, притиснувши підборіддя до грудей, наче всі вони були в стані напівдрімоти. Але їхні очі дивилися вгору з–під брів.

Позаду них були вузькі двері.

Ми застигли на місці, Натаніель стояв попереду. Коли він зрозумів, що знаходиться на дюйм ближче до небезпеки, ніж решта з нас, він зробив великодушний крок назад. (Він не був лицарським, але він був послідовним).

"Вони б не охороняли двері, якби це не було важливо, так?" запитала Ханна стишеним шепотом.

"Це може бути пастка", – тремтливо сказав Натаніель.

"Весь будинок – пастка", – сказала я. Я притиснула світло телефону до грудей. "Якщо вони не хочуть, щоб ми пройшли через ці двері, напевно, на це є вагома причина".

Ми сором'язливо відступили назад. Ханні довелося підстрибувати, що призвело до приглушених ударів по килиму. Від кожного з них у мене перехоплювало подих. Було нерозумно боятися ще більше. Група вбивць вже бачила нас (принаймні, я припускала, що бачила; я не була впевнена, що примари, які маріонетками маніпулюють ними, можуть бачити їхніми очима), але привертати до себе увагу здавалося схожим на розмахування червоним прапором перед биком.

Ми трималися біля відчинених дверей спальні. Не біля стін (на випадок рук привидів), але достатньо близько, щоб ми могли заскочити всередину, якщо почуємо рух.

Страх відправив крижану хвилю адреналіну в мій хребет. Холодний піт заливав очі і збирався над верхньою губою.

"Ми повинні відвести їх подалі від дверей", – сказала я.

"Гаразд, чудово", – сказала Ремі з маніакальним, невіруючим сміхом. "Як? Нас п'ятеро проти щонайменше восьми. У нас одна зброя, один поранений і Натаніель. Це занадто багато для нас".

"Гей! Зброя зараз у мене", – сказав Натаніель, наче хтось міг не помітити лезо, що впирається в його плече.

"Справа не у зброї, а в умінні нею користуватися", – сказала Ремі.

"Нам потрібен план", – сказала Ханна, похитуючись, оскільки вона тримала всю свою вагу на одній нозі. При світлі мобільного телефону було важко розгледіти її, але вона виглядала блідою і здавленою, ніби біль у щиколотці посилювався, але вона не хотіла нікого турбувати, кажучи про це.

"Ми впевнені, що я не можу просто вбити їх?" запитала Ремі. "Я можу взяти сокиру – адже це я її знайшла, і: хто знайшов, той і зберіг – а потім рубати, рубати, рубати, рубати. Ми пройдемо крізь двері."

"Ремі!" вигукнула Медді Мей. "Ти ж не серйозно пропонуєш *вбити* наших однокласників?"

"Не вбивати їх", – заперечила Ремі. "Зупинити їх. Вони одержимі."

"Саме так", – сказала я. "Вони одержимі. Не зомбі. Вони не заслуговують на смерть!"

"Але вони *не* зомбі", – дипломатично зауважила Ханна. "Вони – бездумна орда заражених людей, які можуть бути мертвими, а можуть і не бути, але мають спільну мету – вбивати".

"І хто тепер занадто багато виправляє людей?" пробурмотів Натаніель.

Я затиснула перенісся, намагаючись відігнати головний біль від роздратування. Він почастишав відтоді, як мої батьки почали сваритися за маєток.

"Я допускаю, що вони *можуть* бути зомбі", – сказала я. "Але Медді Мей має рацію. Це не дає нам права вбивати їх".

"Гаразд. Ми не хочемо опускатися до рівня зомбі", – буркнула Ремі. Підсвічування її телефону зникло, залишивши нам ще одну додаткову ділянку темряви. Вона ляснула себе по телефону і вилаялася. "Розряджена батарея".

"У мене тринадцять відсотків", – сказала Ханна.

Я перевірила свій телефон і відчула, як мій шлунок скрутило, коли я побачила, що значок батареї більше не зелений. "Тридцять два", – сказала я.

"У мене немає мого телефону", – сказав Натаніель, похмуро дивлячись на Медді Мей. "Хтось сказав мені, що мені не можна".

Медді Мей втупилася в нього незворушним поглядом. "Ти занадто багато спілкуєшся в прямому ефірі, а у тебе навіть немає приватного акаунта! До того ж, там була ця штука з яечною краплею".

Час спливав. Якою б малоймовірною не здавалася для кожного з нас можливість знайти вихід з дому, шанси без світла взагалі здавалися ще меншими. До світанку залишалися години.

"Ми будемо по черзі користуватися нашими ліхтариками", – сказала Ханна. "Ми будемо користуватися моїм, поки не сяде батарея, а потім перейдемо на твій, Арден".

Це була гарна ідея, хоча я ненавиділа довше перебувати в темряві. Я вимкнула світло і стримала здригання, коли Натаніель зник з поля мого зору. Я бачила лише слабкий відблиск світла від сокири.

"Ми не можемо боротися з одержимими", – сказала я. Розмови робили темряву менш страшною. Я була не сама. Були люди, з якими можна було поговорити, і плани, які можна було побудувати. "Вони вже перемогли всіх інших. Ми повинні перехитрити їх".

"Як щодо пастки?" запропонував Натаніель. "Треба відволікти їх на деякий час, щоб ми змогли вийти через двері".

"Вони можуть піти за нами через двері, а потім вбити нас", – сказала Ремі.

Натаніель розлючено загарчав. "Примарні руки можуть вилізти з килима і поглинути нас у небуття будь-якої миті! Ми все одно повинні спробувати!"

"Вони хочуть когось убити. Або вбити всіх нас", – сказала Ханна. "Ми могли б заманити їх приманкою. Вона підняла ліхтар і просканувала ним кожного з нас, щоб оцінити нашу реакцію.

"Тільки не це", – негайно сказав Натаніель.

"Очевидно", – сказала Ремі. "Ти занадто боягузливий".

Нейт подивився на неї. "Реверсивна психологія зі мною не спрацює, Ремінгтон".

"О, це не реверсивна психологія", – сказала Ремі, по суті справи. "Просто чесна перед Богом правда. Я думаю, що якби ми спробували використати тебе як приманку, ти б точно помер з переляку. Або спіткнувся б і впав на ніж Кензі. Не варто ризикувати, чесно кажучи".

"Тоді ви це зробите", – роздратовано сказав Натаніель. Я майже бачила, як його гордість помітно постраждала від нетактовної правди Ремі. Поширена проблема, коли ви проводите занадто багато часу з Ремі. Якщо ти не налаштований на те, щоб бачити своє відображення в її непохитному дзеркалі, ти можеш обпектися від її чесності. Як тоді, коли вона сказала мені, що моє улюблене зимове пальто робить мене схожою на старий диван. Це було боляче, але мені потрібно було це почути.

"Я приманка", – сказала Ремі. Її постава трохи розслабилася, коли вона зрозуміла, на що підписалася. "То що ж мені робити? У нас же немає великої ями, яку можна засипати листям".

"Або купа часу", – сказала я, кусаючи ніготь на великому пальці. "Ми ж не хочемо, щоб вони пішли за нами на горище. Було б краще, якби ми могли замкнути їх у кімнаті, оскільки будинок не зробить цього за нас. Тоді, навіть якщо ми нічого не знайдемо на горищі, ми могли б менше хвилюватися, що вони, знаєте, вб'ють нас".

"Може, побудуємо барикаду?" запитала Медді Мей. "Як у *"Знедолених"*. Просто скласти купу меблів перед дверима, щоб вони не змогли прорватися".

"Це займе занадто багато часу", – сказав Натаніель. "У червневому повстанні було сто тисяч людей, які будували барикади, і вони все одно зазнали поразки". Він озирнувся на наші приголомшені вирази облич. "Що? Я читав *"Знедолених"*, щоб підготуватися до тесту AP Euro⁹".

Ремі підстрибувала вгору–вниз, наелектризована ідеєю. "Я знаю! Ми можемо зв'язати дві дверні ручки разом. Замкнути їх в одній кімнаті, а потім зробити так, щоб вони не могли відчинити двері, бо вони прив'язані до дверей у коридорі. Мої брати так робили зі мною: прив'язували скакалку до дверної ручки у ванній кімнаті, яка була прив'язана до шафи в коридорі. Звільнитися було неможливо".

"Було б чудово, якби у нас була скакалка", – сказала Медді Мей.

Обличчя Ханни осяяла усмішка. "У нас є простирадло", – сказала вона.

Я побігла назад до спальні з діркою в шпалерах і принесла мотузку. Ремі прив'язала її до дверної ручки і протягнула через коридор, щоб ми могли зачинити двері з протилежної спальні і зв'язати їх.

"Тобі доведеться бігти дуже швидко", – сказала Ханна, тиснучи свій телефон в руку Ремі. Було важливіше, щоб Ремі могла бачити під час бігу, ніж ми могли бачити, чекаючи і ховаючись.

"Звичайно, я буду швидкою", – сказала Ремі. "Ти була моїм капітаном. Ти ж знаєш, що я обожаю бігати".

Ханна вхопилася за двері. "Це не волейбол, однак. Це життя або смерть".

"Така сама різниця", – сказала Ремі, блиснувши своєю зухвалою посмішкою. В її очах майже неможливо було не помітити блиск страху.

Ханна відвела погляд, її обличчя зім'ялося від хвилювання. Це був найменший холод, який я коли–небудь бачила у неї. Вона смикала одну з лямок свого комбінезона і ненадовго спробувала втриматися на обох ногах. З важким зітханням вона повернулася, поклала руки на щок Ремі і потягнула її обличчя вниз, щоб поцілувати її в губи.

Ремі стиснула потилицю Ханни, її коліна п'яно схилилися, коли вона розчинилася в поцілунку. Це тривало досить довго, і я почула, як Натаніель відкрив рот, щоб щось сказати. Я штовхнула його ліктем у ребра, щоб він замовк. Поцілунок з Ханною було мрією Ремі, яка здійснилася. Було правильно, що вона

⁹ Advanced Placement (AP) Європейська історія (також відома як AP Euro, APEN або ENAP) — це курс та іспит, які пропонують Рада коледжу в рамках програми Advanced Placement Program. Цей курс призначений для старшокласників, які зацікавлені в курсі історії Європи на першому курсі університетського рівня. Курс розглядає європейську історію з 1450 року до наших днів, зосереджуючись на релігійних, соціальних, економічних і політичних темах.

отримала її, не поспішаючи, перед тим, як ризикувати своїм життям, щоб врятувати решту з нас.

Ханна першою перервала поцілунок, відсторонившись з посмішкою.

"Тепер ти мусиш повернутися", – сказала вона.

Ремі кліпнула, виглядаючи абсолютно дезорієнтованою. "Є заради чого жити, круто", – сказала вона.

"Смерть не дозволена, Медісон Ремінгтон", – сказала їй Медді Мей.

Ремі віддала честь і вийшла в коридор. Світло падало їй на підборіддя, висвітлюючи її посмішку, як у ліхтарику.

Дивлячись їй услід, я знала, що цілком можливо, що я бачу її востаннє. Що вбивці можуть накинутися на неї. Що одному з них може пощастити і вони її вб'ють. Або примарні руки можуть вирішити, що їй потрібно поглинати.

Я хотіла сказати їй, як сильно я ціню її дружбу. Що вона та Медді Мей поруч зі мною – це єдине, що допомагало мені пережити останні кілька місяців. Що вона була гучною, надто впевненою в собі, красивою безладною, якою я хотіла б бути. Ніколи не боялася займати простір. Ніколи не хвилювалася, що їй занадто багато.

Але замість цього я просто сказала їй: "Прикінчи їх".

І вона розсміялася.

Вона витягнула руки над головою, потім підтягнула ноги до дупи, щоб розтягнути квадрицепси. Вона не озирнулася, перш ніж вилетіла з–за рогу з криком: "Хто хоче побачити, чи зможе обігнати квір–ікону школи Бактаун?"

З–за дверей спальні ми не могли бачити, чи вдалося Ремі відігнати орду від дверей. Але Ремі (завжди послужлива, ніколи непомітна) закричала звідкись із другого сходового майданчика: "Вони женуться за мною! Бляха, бляха, бляха, бляха!"

Я не була впевнена, чи паніка в її голосі була щирою, чи це була гра, щоб утримувати вбивць на її сліді, але я не здивувалася б у будь–якому випадку.

"А що, якщо вони прийдуть сюди?" запитав Натаніель панічним шепотом.

"Тоді тобі доведеться скористатися сокирою", – сказала я йому.

"А як щодо того, щоб не вбивати наших однокласників?" – запитав він.

"Це крайній засіб!" прошипіла я у відповідь.

Двері забряжчали на петлях, коли Ремі та орда наблизилися. Я затамувала подих, боячись, що вбивця увійде в двері перед Ремі. Або що всі вони увійдуть. Або що нам доведеться слухати, як Ремі жорстоко вбивають. Я бачила так багато смертей. Я не змогла б впоратися з тим, щоб побачити її. Якби мені довелося, я б взяла сокиру у Нейта і сама вбила одержимого.

Але Ремі спіткнулася і впала за поріг, хапаючи ротом повітря і кажучи: "Зроби це зараз!"

Ми потягнули мотузку з усіх сил. Оразу ж я відчула, як вона смикнулася назад, коли орда намагалася звільнитися з іншої кімнати. Я обмотала мотузку навколо свого передпліччя і затягнула її, а Медді Мей зав'язала потрібний вузол на дверній ручці.

"Пішли, пішли, пішли, пішли", – скандував Натаніель, дивлячись на двері на протилежному боці коридору. "Якщо якийсь із вузлів посередині не витримає, нам кінець".

Ремі посадила Ханну на спину і підбадьорювала її всю дорогу до дверей на горище. Я продовжувала озиратися через плече, переконана, що одержима орда ось—ось вирветься із замкненої кімнати і попрямує до нас, цілеспрямована маса з єдиним місцем, куди можна спрямувати свою вбивчу енергію.

Ми дійшли до дверей на горище, і коридор не стиснувся і не обрушився на нас. Натаніель простягнув руку, взявся за ручку і зупинився. Вона клацнула в його руці, як порожній пістолет. Двері були замкнені.

"Чорт забирай, охоронці і замкнені двері?" сказала Ремі, задихаючись і тримаючи Ханну високо на спині. "Краще б там було щось хороше, бо це вже занадто. Я маю на увазі золото або щось таке, що зникло зі сховища Аль Капоне."

"Ми зріжемо петлі", – сказала я. Я подивилася на Натаніеля, чекаючи, що він зробить нам честь і впустить нас на горище. Він не рухався. "Нейте?"

Ханна посвітила телефоном на ручку дверей. Рука Натаніеля все ще стискала її. Так сильно, що його вени випиналися, як черв'яки, по всій довжині руки. Головка сокири з глухим стуком впала на килим.

Натаніель відступив на крок назад, схопившись за живіт, ніби його зараз знудить. Крізь його стиснуті пальці просочилася волога. Кров. Яскраво—червона на його долоні.

Він подивився на мене широко розплющеними очима. "Док?"

З замкової щілини дверей стирчав кінчик ножа.

Я не могла зрозуміти, що відбувається. Я дивилася, як ручка повернулася. Кензі вийшла. Ніж для торта, з кінчика якого капала кров Натаніеля, був у її руці.

У повітрі.

А потім, зі спалахом, встромився в мене.

Кензі Салліван вдарила мене ножом так само, як моя мама била брелок від своєї машини: один раз за звичкою, другий раз, щоб переконатися, що робота дійсно зроблена. Перший удар влучив у плече, другий розсік руку, третій – у м'ясо стегна.

Сокира з'явилася нізвідки. Пласке металеве топорище жорстко з'єдналося зі скронею Кензі і відкинуло її назад. Натаніель заревів від болю, замахнувшись, але він вдарив її досить сильно, щоб вона врізалася в протилежну стіну.

"Не смертельно", – сказав він, опутивши голову і плечі, оскільки сокира (і дірка в животі) обтяжували його. "Але я повинен був убити того зомбі".

"Звідки вона взялася?" запитала Медді Мей, несамовито озируючись на всі боки в пошуках ознак інших одержимих. "Чому її не було з іншими?"

"Присягаюся, я думала, що вона йде за мною, коли всі почали бігти", – сказала Ремі. "Арден, з тобою все гаразд? Хтось із вас в порядку?"

"Все гаразд?" запитав Нейт. "Нас підрізали!"

Я не хотіла думати, чи зі мною все гаразд. Я не хотіла реєструвати пульсуючий біль, що пронизував мій правий бік. У якийсь момент я впустила свій телефон на підлогу. Нахилитися, щоб підняти його, було гірше, ніж сам удар ножом. Я відчувала, як всі мої рани відкриваються ширше, три роти кричать в одночасній агонії. Але я підняла телефон і запхала його в задню кишеню.

"Треба рухатися далі", – сказала я. Якщо ми не зможемо звільнитися, ми не зможемо потрапити до лікарні. Кров вільно стікала по моїй руці, покриваючи стару фантомну кров моєю власною плазмою. Мені було то жарко, то холодно, то паморочилося в голові. Я хвилювалася за артерії на плечі та стегні. Якби ніж для торта зачепив якусь із них, я б спливла кров'ю. Рана в животі Натаніеля була ще більш небезпечною. У нього міг бути перфорація кишечника, розрив селезінки або пошкодження кишечника. Ми обидва могли підхопити стовбняк від старого ножа для торта або якусь інфекцію крові від удару загальним знаряддям вбивства.

По суті, ми були в повній дупі без швидкої допомоги і можливості вийти з дому.

Але єдиний вихід був нагору. Вгору по сходах на горище, щоб побачити, чи є там хтось, кого можна було б переконати. Ремі зачинила за нами двері.

Ми завмерли. Сходи більше нагадували вентиляційний канал, ніж прохід. Це був темний, тісний отвір, в який могла пролізти лише одна людина за раз.

"Все буде добре", – трепетно сказала Ремі. "Ми піднінемося нагору, наче на гірку. Без проблем."

"То ти підеш першою?" запитав її Натаніель. Він зігнувся вдвоє від болю. Ремі ковтнула. "Звісно."

Ми спостерігали, як вона втиснулася в отвір, головою вперед. Її довгим ногам знадобилася мить боротьби, щоб потрапити всередину. Як тільки вона опинилася всередині, не було чути жодного звуку. Ні скрипучих дощок підлоги, ні барвистої лайки. Навіть крику. Лише тиша.

Медді Мей, Ханна і Натаніель подивилися на мене в дзеркальній паніці.

Я знала, що метою було змусити нас здатися, щоб ми розвернулися і померли. І я збрехала б, якби сказала, що не думала про це. Дірка на горище була досить маленькою, і я боялася, що застрягну, ноги звисатимуть, як у ведмедика Пуха, а стегна і живіт затиснуть мене наполовину всередині, наполовину ззовні. Але це було б незручно. Залишатися тут внизу було б смертельно небезпечно.

"Стисни кулак", – сказала я Натаніелю.

Коли він це зробив, я сказала: "Тепер стисни якомога сильніше свою рану".

Закричавши від болю, він одразу ж відсмикнув руку. "Чому ти змушуєш мене це робити?"

"Тобі потрібно зупинити кровотік", – відповіла я. Відчувши смак власних ліків, я встромила кісточки пальців у плече, яке боліло найбільше з усіх моїх ран. Я вкусила себе за щоку, щоб не розплакатися. "Тобі потрібно щонайменше сімдесят відсотків твоєї крові, щоб жити".

"Я дійсно ненавиджу твої факти про кров", – сказав Натаніель. Але він поклав кулак назад на живіт з болісним хрюканням.

"Я наступна", – сказала я.

Було принизливо ставати на коліна, щоб пролізти в отвір. Я намагалася не думати про те, наскільки невтішним буде мій вигляд (бо не дай Боже, щоб я не виглядала гарячою, коли повзу, рятуючи своє життя). На першому ж кроці я просунула руку всередину. Мої пальці пройшли крізь безпомилково чіпку сітку павутиння.

Я висмикнула руку назад. Мене підкотила нудота. Мій рот почав пітніти. Шкіра покрилася мурашками. Але якби я виблювала в яму, я б прокляла себе і всіх інших. Це не зробило б нічого кращого. Стало б тільки гірше. Якщо я покажу свій страх, інші можуть не піти за мною. Це був вибір, який вони мали зробити самі.

Я почала повзти.

Павутиння розірвалося навколо мене. Прилипало до мого волосся. Спускалося з мого одягу, як стрічки. Я нічого не бачила. Ні Ремі попереду. Ні сходів на горище позаду мене. Я не знала, чи пішли за мною Медді Мей, Ханна і Натаніель. Стиснуті стеля і стіни шкрябали по моїх руках і ногах. Я була настільки зосереджена на болю, що тільки через мить помітила павуків.

Вони були всюди. Повзали по мені. Снували по моїх руках. Занурювалися в глибокі порізи на плечі та стегні. Кусали тонку шкіру повік. Заривалися у вушний канал, худі лапки шкребли по барабанній перетинці.

Я перестала рухатися. Гарячі сльози просочилися з куточків моїх міцно заплющених очей. Павучі ікла впивалися скрізь, де бився пульс (під щелепою, згини ліктів, задня частина колін), ніби намагаючись влити свою отруту прямо в мої вени.

Швидко, уривчасте дихання змушувало мою діафрагму підстрибувати. Кожна секунда була мукою, пеклом на землі. Мої імпульси оминали боротьбу, втечу або завмирання, а йшли прямо до того, щоб здатися, лягти і померти. Мені хотілося кричати доти, доки всі привиди не знайдуть мене і не вирвуть душу з мого обплутаного трупа. Принаймні тоді я знайшла б спокій.

Але вибір смерті (тут, на півдорозі між відомим і невідомим) означав би прокляття для багатьох інших людей. Ремі, самотня на горищі. Медді Мей, Ханна і Нейт, які чекають, щоб піднятися за мною нескінченними сходами. Всі, хто внизу, потрапили в петлю вбивства на вечірці, яку я влаштувала, щоб врятувати власну дупу.

Дискомфорт або смерть, – сказала я собі, зціпивши зуби. Якби я відкрила рота, невідомо, скількома павуками я б вдавилася. *Ти можеш витримати дискомфорт, якщо це означає вижити. Ти мусиш терпіти дискомфорт. Це все, що є.*

Я змусила себе піднятися ще на одну сходинку. І ще одну. Їх було так багато. Занадто багато. Я збилася з рахунку після перших тридцяти. Чи будинок розтягував їх так само, як і коридор? Змушував нас підніматися, поки ноги не підкошувалися або ми не спливли кров'ю?

Здавалося, що минула вічність, але (нарешті) більше не було сходів, якими можна було б піднятися. Лише площадка з ще одними зачиненими дверима. Ремі стояла там і чекала.

Там не було ніякого джерела світла (ні ламп, ні свічок), але я вперше після прірви могла ясно бачити. Подивившись на себе, я була шокована, побачивши, що до мене не прилипло жодного павутиння. Ні укусів на руках, ні павуків у волоссі.

"Ніяких жучків?" запитала я Ремі.

Вона перевірила мене, розділивши волосся і витрусивши пил зі спини моєї сорочки.

"Ніяких жуків", – підтвердила вона.

Я полегшено зітхнула, хоча моя шкіра продовжувала покриватися мурашками.

Медді Мей піднялася сходами наступною. Дрижаки пронизували її тіло. Вона втиснулася між мною і Ремі, з'єднавши лікті так, ніби ми збиралися йти дорогою з жовтої цегли.

"Я замерзаю", – сказала вона.

"Справді?" запитала Ремі. "Я все ще пітнію від підйому".

Я поклала тильну сторону долоні на лоб Медді Мей. "Ти здаєшся мені нормальною, Медс".

Її зуби обурено клацнули. "Ти знущаєшся? Там же було мінус мільйон градусів!"

Ханна вийшла, затуливши очі кулаками. Коли вона подивилася на нас, то сказала: "Це було так, ніби у будинку не було даху. Вітер був таким реалістичним. Здавалося, що він може змести мене".

Натаніель впав зі сходів, задихаючись і дико штовхаючись. Він зупинився, коли побачив, що всі ми стоїмо там.

"Ви що, не бачили всіх шурів?" – запитав він, здригаючись.

"Я нічого не відчувала", – сказала Ремі. "Ні світла, ні звуку. Я навіть не відчувала сходів. Я думала, що вже померла".

"Для мене це були павуки", – сказала я. Я почухала потилицю, намагаючись вгамувати мурашки.

"Ох." Він ковтнув. "Будинок тепер налаштовує кошмари для нас. Чудово, саме те, що нам було потрібно. Особисто мені набридло бачити те саме жахливе лайно, що й усім іншим".

"Це будинок змусив нас це бачити? Чи наші мізки?" запитала Медді Мей.

"Не знаю, чи це має значення", – відповіла я. "Суть полягала в тому, щоб налякати нас".

"Місія виконана", – сказав Натаніель.

"Готові?" запитала Ремі.

Вона не стала чекати на відповідь і відчинила двері.

Це була форма горища. Гостроверхий дах, кругле вікно, що виходило на розбитий дах переднього ганку. Але все інше було темрявою.

Я згадала штабелі дощок у підвалі, які підрядник витягнув з усіх дверей і вікон у будинку. Вони мали звідкись взятися. Внизу в підлозі не було жодних величезних дірок. Як сказала Ремі, в підлозі не було дірок, які можна було б прикрити листям.

Це була діра.

Дошки для підлоги, вагонка, навіть балки та бруси були демонтовані, щоб забити двері та вікна. Деревини забрали так багато, що від будинку залишився лише цей слабкий спогад про форму горища.

Прірва, сформована у вигляді третього поверху.

Провалля, що тримає дах.

Прірва з єдиним круглим вікном, схожим на ілюмінатор, що дивиться на Бактаун.

Біля вікна спиною до нас стоїть жінка зі сталевим волоссям у чорній сукні з високим коміром.

"Місіс Дайнхарт?" здогадалася я.

Вона обернулася. Нестерпний гнильний запах вкрав повітря з моїх легенів. Це була нудотна сірчана каналізація. Чисте гниття, яке виходило далеко за межі тухлих яєць. І під усім цим – щось дивовижно солодке. Немов одна–єдина квітка, що розквітла з мокрого бруду смердючого трупа.

Жінка посміхнулася.

"Гадаю, ви хочете отримати пояснення", – сказала вона.

Стара жінка не була схожа на привида. Звичайно, її одяг був старим, як костюми для драматичних серіалів на каналі PBS. Її волосся було зібране в той самий сірий пучок від Гібсона, який я бачила раніше, з пухнастими, як кондитерський виріб, боками. Але вона здавалася солідною і справжньою. (Хоча, можливо, це просто контрастувало з нашим нематеріальним оточенням). І все ж, неможливо було ігнорувати сморід, що йшов від неї хвилями. Третє правило *"Спостереження за привидами"*, очевидно, було правдивим. Привиди пахнуть абсолютно жахливо.

"Дайнхарт – це моє подружнє прізвище. Я носила його, коли мій чоловік був живий", – сказала вона. З іронічною посмішкою вона додала: "Коли я була жива. Але я завжди віддавала перевагу своєму прізвищу при народженні. Я народилася Бак".

"Бак?" перепитала я, мої очі сльозилися від запаху. "Як Бактаун?"

"Так само", – сказала місіс Дайнхарт, гордовито клацнувши зап'ястям. "Мій дід заснував це місто. Побудував перший будинок на цій землі. Він навіть посадив фруктові дерева на цьому пагорбі насінням, яке перевіз у кишені через океан. До нього тут нічого не було".

"Впевнена, що місцеві корінні племена мали б менш втішну історію про те, як це сталося, але добре", – сказала Ханна.

Місіс Дайнхарт проігнорувала її. "Цей пагорб був подарунком від моїх батьків. Мій чоловік, Герд Дайнхарт, побудував тут будинок як весільний подарунок. Маєток був збудований для того, щоб у ньому жили покоління нащадків Бак. Місце, де ми могли б оглядати місто, яке ми заснували і підтримували на честь наших предків".

"Нащадків Бак немає", – сказав Натаніель. Він міцно схрестив руки, його пальці впилися в біцепси. Його горло чутно клацало, коли він намагався зупинити себе від блювотного рефлексу. "Або Дайнхартів, якщо вже на те пішло. Останній далекий двоюрідний брат помер, тому батьки Арден нарешті купили це місце на банківському аукціоні".

Я спробувала проковтнути своє здивування, що Натаніель все це пам'ятає. Ще коли ми зустрічалися, я розповіла йому про банківський аукціон і про мрію моїх батьків відреставрувати маєток. Я ніколи не припускала, що він насправді слухав і закарбовував у пам'яті деталі мого життя.

Очі місіс Дайнхарт перекинулися на мене. Вона дивилася на мене територіально, майже по-хижацькому. У ту ж секунду я зрозуміла, що вона була голосом у спіритичній дошці.

Більше, ніж будь-коли тієї ночі (включно з тим, що мене вдарили ножем, запропонували отруєне вино і замкнули в різних кімнатах і коридорах), я жакливо, моторошно усвідомлювала свою близькість до власної загибелі. У цьому будинку загинуло стільки людей, і я буду ще однією, покараною за гординю моїх батьків, які купили Маєток Дайнхартів, і за моє власне дурне рішення влаштувати в ньому вечірку.

Але місіс Дайнхарт втратила до мене інтерес, дозволивши своєму погляду повернутися до круглого вікна. Я не могла зрозуміти, що привернуло її увагу, лише м'яке світло міста, що мерехтіло, наче штучне зоряне сяйво.

"Будинок був побудований, щоб вмістити кілька поколінь дітей Дайнхартів", – продовжувала вона. "Тут було достатньо місця для моїх дітей і, зрештою, для моїх онуків, щоб усі вони могли жити. Було куди рости, якщо нам колись знадобиться більше місця. У нас з Гердом було п'ятеро дітей, троє хлопчиків і дві дівчинки. Я уявляла собі майбутнє, в якому ми всі житимемо в маєтку багато років. Але, як ви вже знаєте, цього не сталося".

"Ви вбили їх", – сказала я. Від втрати крові у мене паморочилося в голові, я була нерозважливою.

Поза місіс Дайнхарт закам'яніла.

"Я зробила те, що було необхідно", – просто сказала вона.

Відсутність заперечення змусила мене затремтіти. А може, це були численні ножові поранення. Вони почали пульсувати, як динаміки, що транслюють метроном мого серця.

"Як?" запитала Ремі, затамувавши подих від очікування. "Як ви це зробили? Які з чуток правдиві?"

"Чутки – це вульгарність, яку розпускають заздрісники, щоб відволіктися від своєї заздрості", – різко відповіла місіс Дайнхарт. Від її люті обличчя різко загострилося, відкриваючи жорстокі лінії черепа. "Вас усіх заманюють історії. Ви хочете бути першими, хто дізнається. Хочете відчути смак чужого страждання. Наші смерті для вас лише розвага".

Вона мала рацію. Розповідь історії. Слухання історії. Це те, що привело всіх нас до маєтку. Без чуток, це був просто старий будинок. Без зручностей. Ніяких скарбів. Лише шкаралупа, повна жакливих можливостей.

"Це те, за чим вони всі приходять", – продовжила місіс Дайнхарт, повертаючись до більш задумливого тону. "Щоб бути тими, хто знає правду. Але вона не належить вам. Це не ваша історія. Доки вас не змусять її прожити. І так, з часом, кожна з цих історій стала реальністю. Ви бачили це сьогодні, чи не так? Яка різниця, яка з них була правдою спочатку?"

"У смерті я хотіла возз'єднатися зі своєю сім'єю. З дітьми, батьками, братом, якого я втратила через скарлатину, з дідом–засновником".

"Але нікого з них там не було", – сказала я, згадуючи те, що я бачила у прірві. Місіс Дайнхарт, наодинці з сокирою та кріслом–гойдалкою. Як довго вона була сама в маєтку? Місяці? Роки? "Тут, я маю на увазі. Ви були тут, а їх не було."

"Навіть Герд", – відповіла місіс Дайнхарт. "Я була сама в будинку так, як ніколи не була в житті. Будинки будують для сімей. Як і міста, власне кажучи. Це місто з кожним роком втрачає все більше сімей. Коли молоді люди, як ви, отримують більше свободи, більше егоїстичного бажання вирвати себе з корінням і почати все спочатку на самоті, ви їдете і ніколи не повертаєтеся. Ви

залишаєте батьків, які вас люблять, а вони, в свою чергу, можуть вибрати або померти забутими, або слідувати за вами, як жалюгідні маленькі домашні тваринки. Тому що ви не залишаєтеся там, де ви належите. Тут. Вдома."

"Тому ви дозволили моїм батькам піти?" запитала я. "Всі, хто приходить сюди, помирають, але ви дозволили їм піти. Чому?"

"Твоїм батькам?" повторила місіс Дайнхарт, повертаючись до своєї довгої, довгої пам'яті. "О, люди, які думають, що можуть володіти частиною історії. Вони пожертвували чимось, чого ніхто ніколи не мав. Вони пожертвували *тобою*."

"Що?" У мене перехопило подих. "Ні, не пожертвували. Я бачила їх тут, у прірві. Я спостерігала за ними..." Я замовкла, згадавши розмову мами з татом у музичній кімнаті. Стояла на тому місці, де одного дня Яра захлинеться у примарній крові. Задовго до того, як вони з'ясували, що хочуть зробити з будинком або як будуть нацьковувати адвокатів один на одного за право вибрати нову підлогу, вони прийшли до одного рішення.

Що я їм допоможу. Що я не поїду до коледжу восени. Що я залишуся тут.

"Моє майбутнє", – задихнулася я. Жовч підступила до горла. "Вони пожертвували моїм майбутнім. Заради вас."

"Мене?" Місіс Дайнхарт відкинула голову назад і розсміялася. Примарний запах посилювався з кожним ударом. "Боже, ні. За маєток. Без родин місце занепадає нанівець, забувається і порожніє. Маєток відмовляється в'янути. Тому йому потрібна сім'я".

Медді Мей видала напружений звук, який я сприйняла за біль. Я почала тягнутися до неї, але зупинилася, коли простежила за її поглядом на інший бік горища.

З темряви з'явилися привиди. Сотні привидів. Туманні, сірі форми, які, здавалося, йшли до нас за багато миль звідси. Безформні, безликі привиди всіх, хто коли-небудь помер у цьому будинку.

"Наша сім'я не народжується, але вона все одно пов'язана кров'ю", – сказала місіс Дайнхарт. "Кожен приходить, відповідаючи на *l'appel du vide*. На поклик порожнечі. Тоді вони бачать красу маєтку і стають його частиною. Вони переступають через те, ким вони були, і стають тим, що потрібно. Вони захищають наш дім. Заповнюють прогалини. Запрошують нових гостей, які добре вписуються в нашу родину. Дім приймає небажаних і наляканих, слухняних і прагматичних. Зовні – самотність, хвороби, війна і невдачі. Тут – затишок і спорідненість. Дім потребує сім'ї. Без неї – це лише будинок. А місто – лише земля. Разом ми робимо його справді живим".

Огидний запах у кімнаті став нестерпним, а обличчя місіс Дайнхарт знову змінилося. Її очі стали порожніми западинами, а рот – голодною, смоктальною порожнечею. Це було так, ніби маска її людяності похитнулася, знявши фільтр з її примарності. Під ним вона була втіленням всепоглинаючої, бездонної люті. Мені стало цікаво, чи була вона самою безоднею, що проектує образ, аби мати голос. Чи все було навпаки. Якщо безодня була побудована з її спогадів і божевілля жінки, яка була змушена вбити свою сім'ю, щоб утримати її.

"Ласкаво просимо додому, діти", – сказала вона.

Привиди оточили нас.

Зі звуком, схожим на штормовий вітер, привиди злилися в єдиний туман. Хмара мертвих була не стільки ходячою масою рук і ніг, скільки тілами, що йшли крізь тіла, обличчя злилися воедино, руки стирчали з грудей. Було холодно. Скрізь, де нас торкалися, обпікало, як сухий лід.

Доброю новиною було те, що важкий, голодний туман заглушив запах місіс Дайнхарт. Погана новина полягала в тому, що ми всі були абсолютно приречені.

Коли мої ноги зникли в хмарі привидів, я замахала руками, намагаючись втриматися на плаву, намагаючись втриматися у вертикальному положенні, коли хмара намагалася притиснути мене донизу. Колота рана в плечі пекла, і я намагалася зосередитися на болю, нагадуванні про те, що я все ще жива, навіть коли мої ноги стали нечутливими. Я кричала, поки не відчула, що мої голосові зв'язки луснуть і потечуть кров'ю.

Я проведу решту вічності як привид, змушена захищати цей будинок. Витягнувшись над вікном, приймаючи удари від камінного приладдя та кухонного сміття, поки майбутні діти Бактауна намагатимуться втекти з пастки місіс Дайнхарт, думала я. Бо саме цим і був маєток: пасткою. Пляшка з—під газованої води із засунутим всередину горлечком, що заманює людей солодкістю таємниці та відкриттів, а потім топить їх, наче мух.

Медді Мей штовхалася і кричала, щосили намагаючись відбитися від привидів, що оточили її ноги.

Натаніель побіг до дверей, але темрява зростала, відсуваючи двері все далі і далі від досяжності, поки вони не стали схожими на крапку вдалині. Недосяжними.

"Ханна!" Ремі плакала, прокладаючи собі шлях до іншої дівчинки, кожен крок давався їй так важко, ніби вона продиралася крізь сніг, що був по стегна.

"Ремі!" сказала Ханна.

Я бачила лише її тіло, що стирчало з туману. Вона тонула, стаючи коротшою дюйм за дюймом.

"Я повинна була сказати тобі раніше!" сказала Ремі, перекрикуючи свистяче повітря примарної міазми. "До того, як ми опинилися тут у пастці. До того, як ти стала одержимою. До того, як ми закінчили школу."

"Сказати мені що?" крикнула у відповідь Ханна.

Ремі схопила Ханну за руки і сплела їхні пальці разом. "Я думаю, що ти найкрутіша, найрозумніша, найздібніша людина, яку я коли-небудь зустрічала. Мені подобається твій стиль. Мені подобаються твої барвисті пахви. Мені

подобається, що ти привела нас до чемпіонату! Ти мені дуже подобаєшся, Ханна. Завжди подобалася. Шкода, що я не сказала тобі до того, як ми збиралися померти, але ..."

"Ти мені теж подобаєшся!" вигукнула Ханна. Вона підштовхнула себе ближче до Ремі, їхні складені руки стиснулися між собою, долоня до долоні. "Я маю на увазі, я думала, що це було досить очевидно, коли я поцілувала тебе раніше, але я хотіла поцілувати тебе протягом двох років".

"Срань господня! Я теж!" сказала Ремі. "З тих пір, як ти назвала завуча фашисткою, коли вона намагалася виставити тобі дрес-код за твій світшот з написом "За вибір, за планету, за науку"".

"Вона фашистка!" сказала Ханна з дурнуватою, зоряною посмішкою. "Іноді мені здавалося, що я відчуваю твої флюїди, але я ніколи не була впевнена. Ти з тих дівчат, які фліртують з усіма, незалежно від того, квір вони чи ні, і я ніколи не могла зрозуміти, чи фліртуєш ти зі мною".

"Я фліртувала! Але я не хотіла, щоб ти знала, бо тоді б ти зрозуміла, що ти мені подобаєшся".

Вони поцілувалися, сміючись. Ремі вивільнила одну руку і занурила її в просякнуте кров'ю лавандове волосся Ханни.

Примарна хмара почала розсіюватися навколо них, ектоплазматична маса розвіювалася, як туман, що згорає на сході сонця. Ні Ремі, ні Ханна, здавалося, не помічали цього, надто відволікаючись на взаємні поцілунки.

Я була щаслива за Ремі і за казковий кінець її запланованої промови. Хоча це щастя було затьмарене ревучим болем і жахливим зростаючим онімінням, коли примари, що відступали, накинулися на мене і проковтнули ножову рану в моєму стегні.

Натаніель, похитуючись, попрямував до мене, хмара сягала йому лише до щиколоток. Примарні руки дряпали його коліна і стегна, шукаючи, що б купити, поки він проходив крізь них.

Якби я могла відчути свій живіт, я впевнена, що він би впав. Я знала, що буде далі, і не знала, чи вистачить у мене на це сил. Зіткнувшись з вибором між чесною розмовою і смертю, я справді думала про те, щоб лягти і дозволити примарам поглинути мене.

"Арден", – сказав він.

"Привіт, Нейте", – відповіла я. Це прозвучало більше як багатоскладовий стогін, коли я намагалася втриматися на плаву в рої привидів. "Мені шкода, що ти прийшов на найгіршу вечірку, щоб побачити мене. Треба було просто піти на Вечірку Тверезого Граду з іншими придурками. Або залишитися вдома. Це було б розумно."

"Все гаразд", – сказав Натаніель. "Я радий, що прийшов. Я хотів побачити тебе востаннє. Ти розбила мені серце, коли покинула мене, док. Але я не зміг тебе забути".

Я знала, що це початок зізнання. Це спрацювало для Ремі і Ханни. Це спрацювало для кожного вигаданого персонажа в кожній романтичній комедії. Чому це не повинно було спрацювати з нами? Ми були так схожі. Якби можна було вибрати двох людей з усіх учнів Бактаунської школи (живих чи нещодавно померлих) для створення ідеальної пари, було б важко знайти пару, яка працювала б краще (на папері), ніж ми. Цілеспрямовані, майже одержимі,

розумні, майже претензійні, нас вабило одне до одного. Якби нам справді пощастило, ми могли б навіть пережити найбільшу трагедію Бактауна.

Хіба це не було б того варте, якби наприкінці ми були разом? Якби з чогось жахливого виросло справжнє кохання? Зрештою, це був останній день мого шкільного кохання.

Він потягнувся до мене, і я рефлексивно потягнулася назад, закрутивши руку на його потилиці, нахилилася до його губ. Поцілунок з ним був таким же приємним, як і добре поношена сорочка. Незважаючи на дірки і розірвані шви, вона була знайомою і зручною. Я на мить забула, що ми обоє стікаємо кров'ю і що мене, як антиген, поглинає армія лейкоцитарних привидів.

Губи Натаніеля були наполегливими, передаючи кожен унцію пристрасі, яку він відчував. До мене. До життя. Він цілував мене так, ніби це була протитрута від смерті.

Так воно і було.

Для нього.

Привиди стікали кров'ю з його ніг. Вони перейшли до мене, наче я була ескімо, що впало, а вони – голодною колонією мурах.

"Арден, ти мені подобаєшся", – сказав Натаніель.

"Я..." У мене перехопило в горлі, коли мої плечі зникли в хмарі, а стравохід стиснули фантомні руки. "Я знаю".

Обличчя Натаніеля впало. Щелепа відвисла, і з нього вирвався слабкий кашель. Чесно кажучи, здавалося, що мої слова завдали йому більшого болю, ніж те, що сталося, коли ніж увійшов у його шлунок.

"Мені шкода", – швидко додала я. Я не могла повірити, що мої останні слова розчавлять Натаніеля Грема. Я була чудовиськом. Я повинна була збрехати йому і забрати правду в свою примарну могилу. "Я знаю, ти хочеш, щоб я сказала, що ти мені теж подобаєшся. І це так! Іноді. Коли ти не виправляєш мене і не ображаєш. Але цього недостатньо, я думаю. Щоб врятувати мене".

"Очевидно", – сказав він з гримасою. Майже кожен привид у будинку оточував мене, роблячи все можливе, щоб втопити мене у своєму гнітючому холоді. "Ти все ще поглинаєшся".

"Схоже на те", – буркнула я. Я напружилася, щоб не висовувати обличчя з хмари. "Я маю на увазі, якщо я не зможу вступити до коледжу, я думаю, що я можу померти в будинку з привидами разом з рештою випускного класу. Я не особлива."

"Боже мій, Арден, замовкни", – сказала Ремі. Вона скинула лямки комбінезона Ханни і повернулася до мене. "Звісно, ти особлива! Тобі не обов'язково їхати у Віндзор і бути лікарем, щоб бути особливою. Мені так набридло, що ти говориш так, ніби у тебе є тільки один вибір!"

"Ти справді збираєшся сваритися зі мною, коли мене буквально їдять привиди?" запитала я.

"Так!" – вигукнула вона. "Тому що не всі ми виходимо з утроби матері, точно знаючи, ким ми будемо! Деяким з нас потрібно спочатку спробувати себе у чомусь. Ти можеш спробувати! Медді Мей зі мною згодна. Чи не так, Медс?"

Медді Мей завмерла, руки й ноги заклакли, а примари стікали з неї, наче мішура. "Ох. Гм. Ми робимо це зараз?"

"Зараз або ніколи", – сказала я.

"Гаразд, добре", – сказала Медді Мей, неспокійно прочищаючи горло. "Ми з Ремі задавалися питанням, чому ти так проти того, щоб спробувати піти в громадський коледж на рік або два".

"Тому що це до біса класове", – сказала Ремі. "Ніби ти занадто хороша, щоб ходити до школи з бідняками".

"Про що ви говорите?" задихалася я. "Я не багата. Медді Мей багата!"

"Не така вже й багата. Я все одно подавала документи лише до державних шкіл", – сказала Медді Мей. "Хоча я б із задоволенням вступила до справжньої театральної школи, як–от до Джульярду чи РАДА. Ти подавала документи в такі дорогі школи, що навіть зі стипендією ти не можеш дозволити собі навчання".

"Не виманюючи у старшокласників гроші на навчання", – відповів Натаніель.

"Заткнися, Нейте, це не про тебе!" огризнулася Ремі. "Арден, ти коли–небудь замислювалася над тим, що кожного разу, коли ти говориш про те, що не можеш більше залишатися в цьому місті, ти говориш про те, що не можеш уявити, як я *можу* робити те, що роблю я? Я не можу звідси виїхати. Я не можу поїхати в коледж і переосмислити себе. Я буду жити вдома, працювати в "Таргет" і ходити в громадський коледж".

"Зачекай", – сказала я. Я випнула підборіддя, відсуваючи примарну хмару до грудей, щоб я могла повністю бачити Ремі. "Ти йдеш до БКК? Ти ніколи не казала мені про це".

"Ні фіга!" – сказала вона. "Ти постійно говорила про те, що твоїм найгіршим кошмаром буде те, що ти туди поїдеш. І кожного разу, коли ти казала, як це буде жахливо, я думала про те, як було б до біса круто, якби ти теж була там. Я могла б поїхати з найкращою подругою в коледж!"

"Я думала, що Медді Мей була твоєю найкращою подругою", – сказала Ханна.

"Ми всі найкращі подруги!" наполягала Медді Мей. "Ми всі троє! Ми всі одна команда!"

"Найкращий друг – це категорія, а не виборна посада. Ти можеш мати більше одного", – сказала Ремі. "Арден, ми з тобою могли б бути справжніми щоденними найкращими друзями. Ми могли б ходити на одні й ті ж заняття в БКК. Ми могли б разом заводити нових друзів! Друзів з коледжу. Ми могли б ходити на вечірки, які не закінчуються смертю!"

"Навіть якщо я не помру в наступні тридцять секунд, ти справді думаєш, що після сьогоднішнього вечора хтось із нас коли–небудь знову піде на вечірку?" запитала я. Я не уявляла собі дня, коли б смак міцного зельтеру не змушував мене думати про смерть. "І я навіть не знаю, що б я робила в БКК. Що вивчатиму? Нерухомість?"

"Що? Звісно, ні!" сказала Ремі, пирхнувши. "Ти не хочеш працювати на своїх батьків. Це покарання гірше за смерть".

"У них є програма підготовки медсестер. Одна з моїх двоюрідних сестер пройшла через неї", – сказала Медді Мей. "Є й інші способи бути в медичній сфері. Насправді вибір не стоїть між лікарем і ніким іншим".

"Ти можеш бути чудовим лікарем швидкої допомоги", – сказала Ханна.

"Або дієтологом, який не ненавидить товстих людей", – сказав Натаніель. "Ти багато чому навчила мене про вуглеводи, коли я розповів тобі, що моя мама їсть кето".

"Ти можеш навіть просто вивчати випадкове лайно", – сказала Ремі. "Історію. Філософію. Зварювання. У житті є більше, ніж просто робота."

"Я не знаю", – сказала я. Мої власні слова стали приглушеними, коли примари поширилися над моїми вухами. "Я ніколи не хотіла нічого іншого".

"Але ти можеш спробувати!" сказала Ремі. "Залиш себе відкритою до можливості того, що є ще щось, заради чого варто жити! Тому що є!"

"Є старі друзі, нові друзі, музика і молочні коктейлі!" сказала Медді Мей. Привиди, що роїлися навколо неї, почали розсіюватися, коли вона продовжувала наполегливо перераховувати: "І секс, і веселка, і цуценята, і вусаті кошенята!"

"І американські гірки, і не спати всю ніч, і папуги, і феєрверки!" додала Ремі.

"Так, це охоплює практично все хороше, що є в житті", – сказав Натаніель. "Крім папуг. Я не знаю, що вони там роблять".

"Це домашня тварина, яка може розмовляти з тобою", – сказала Ремі, ніби це було неймовірно очевидно. "Це ж мрія!"

"Якщо тобі потрібна причина, щоб жити", – сказала мені Ханна, – "уяви, скільком людям ти особисто можеш перешкодити більше ніколи сюди не приходити. Ти *мусиш* зупинити своїх батьків, щоб вони не відремонтували це місце. Кожен, хто приходить сюди, помирає".

Вони приходять, щоб побачити красу маєтку і стати його частиною, сказала місіс Дайнхарт. Я відмовилася бачити красу цієї смертельної пастки. Або вирішила бути поглинутою примарами тих, кого обдурили. Тому що маєток не був красивим. Його серцем був божевільний привид старенької серійної вбивці. Місіс Дайнхарт вбила всю свою сім'ю, намагаючись маніпулювати ними, щоб вони залишилися з нею. А коли це не спрацювало, вона викрала сотні душ з Бактауна і підпорядкувала їх собі, перетворивши на систему безпеки для свого будинку.

Вона була деспотом, який полював на вразливих і безнадійних.

Безнадійних. Саме так. Це те, що було спільного у мертвих. І те, що у мене було спільного з ними, чого не було у Ремі, Медді Мей, Ханни і Натаніеля. Ми з привидами були людьми, яким нікуди було йти. Люди, які втратили надію на те, що з будинку є вихід. Люди, які чули чутки, бачили реконструкції і віддалися будинку.

Таннер, який вперше в житті зіткнувся з відмовою.

Яра, яка розгубилася перед обличчям справжньої, злої магії.

Вони втратили надію, і місіс Дайнхарт завдала удару.

Коледж був моєю єдиною надією протягом більшої частини мого життя. Починаючи з початкової школи, коли вчителі змушували нас скандувати "Ми йдемо до коледжу!", щоб запрограмувати нас на думку, що вища освіта – це єдиний спосіб залишатися респектабельним.

Я ніколи не сподівалася на щось поза школою. Відмінні оцінки, тести на відмінно, нагороди, медалі та стрічки, листи про зарахування, обіцянки завидної роботи. Успішність у школі була єдиним, що я вміла робити. Єдине, чого я вміла хотіти. Звідси походила вся моя похвала.

Без цього я борсалася. Я не знала, хто я, якщо не працювала над досягненням великої мети. Я пережила цю ніч тільки тому, що вірила, що є вихід з дому, спосіб вирішити головоломку з нерозбитими вікнами і замкненими дверима. І що коли я вийду, то зможу витратити гроші з вечірки на навчання.

Але чого я не бачила за весь цей час, так це того, як сильно мої друзі підтримували мене на плаву, коли я відчувала, що пливу за течією. Навіть зараз, коли я буквально тонула в примарах, Медді Мей і Ремі були поруч, щоб заспокоїти мене і витягти в безпечне місце. У мене не було найкращих друзів не тому, що я добре вчилася в школі. У мені було щось важливіше.

Вперше я уявила собі життя після школи. Не коледж. Не предмети, які я відвідуватиму, і не оцінки, які отримаю за них. Але я уявляла, як прокинуся і буду не просто найкращою ученицею у світі. Прокинувшись у дев'ятнадцять років. У двадцять. Тридцять. П'ятдесят п'ять. Я можу прожити решту свого життя, більшу частину життя, роки і десятиліття, відчуваючи набагато більше, ніж я коли-небудь сподівалася. Кохання, цуценят, секс і молочні коктейлі. Поцілунки з хлопцями, які подобалися мені більше, ніж Натаніель. Знаходити нових друзів у не дуже складних ситуаціях. Проводити час з друзями, які в мене вже були, і відкривати в них щось нове, за що їх можна полюбити. Відкривати в собі щось нове, що я поховала під роками перфекціонізму.

Хіба це не причина, щоб жити?

Примарна хмара відходила від мене повільніше, ніж інші, неохоче відкриваючи мої вуха, плечі, руки, коліна. Вийшовши з туману, все боліло вдсятеро сильніше, ніж до того. Кожна колота рана горіла. Шкіра моїх долонь була сирію. Горло боліло від крику.

Але я була жива. Жива і готова продовжувати боротьбу.

Ремі та Медді Мей кинулися до мене, посміхаючись від вуха до вуха, коли вони стискали мене в обіймах. Я скигвила, розмахуючи руками, намагаючись обійняти їх у відповідь і втекти якомога швидше. (Виявляється, ножові поранення не люблять, коли їх обіймають. Хто б міг подумати).

Мабуть, я видала жакливий звук (або вони почули хлюпання моїх ран), бо вони обидві відпустили мене.

"Вибачте", – сказала я своїм друзям. "Я була настільки зосереджена на виконанні свого плану, що не могла думати ні про що інше. І це зробило мене паскудним другом. Вибач, Рем. Я думаю, це чудово, що ти збираєшся вступати до БКК. Твоя правда. Було б класно піти туди разом. Я навіть не думала, що у мене будуть друзі в коледжі. Напевно, я припускала, що буду просто не висовуватися і вчитися десять років поспіль".

"О, люба, ми знаємо", – сказала Медді Мей із сумною посмішкою. "Саме такою ти була, коли ми тебе знайшли".

"Я рада, що ви мене знайшли. І що ви не відмовилися від мене", – сказала я. Куточки моїх очей горіли. Я стримувала сльози. "Я знаю, що я не весела людина..."

"Гей", – обірвала мене Ремі. "Ти весела. Ти просто не дуже добре пам'ятаєш, що тобі подобається веселитися. Це не одне і те ж".

"Веселитися – це весело", – сказала Медді Мей. "Ми завжди будемо тут, щоб нагадати тобі, коли ти забудеш".

"Доки ми виберемося звідси живими", – сказала Ремі.

"До речі, про це: Ми можемо повернутися до цього?" запитав Натаніель. Піт зробив його обличчя блискучим, підкреслюючи напругу в куточках очей. Він все ще втрачав кров. Ми повинні були відвезти його в лікарню. (А поки ми будемо там, мені, можливо, також знадобиться переливання крові, два десятки швів, крапельниця і щеплення від стовбняка).

Я обережно простягнула руку і взяла його вільну руку, ту, що не тримала його живіт. Я б не звинуватила його в тому, що він відштовхнув мене або навіть відмовився доторкнутися до дівчини, яка не любила його настільки, щоб жити заради нього. Натомість між нами пройшло заспокійливе стискання.

"У нас все гаразд?" запитала я.

Він ледь помітно кивнув. "У нас би все одно нічого не вийшло. Тобі начхати на космос".

"Справді ні", – відповіла я з посмішкою. "НАСА має виділити частину свого бюджету на глибоководні дослідження. Ми повинні побачити, що ще є на нашій планеті, перш ніж ми підемо грабувати інші".

Він здригнувся, уткнувшись щокою в плече. "Ти дуже помиляєшся, док. Вони вже отримують частку того, що здобули під час космічних перегонів. І якщо ми знайдемо хоч унцію води на іншій планеті, це буде більше води, ніж ми коли-небудь мали за всю історію Землі..."

Рухомий своїм обуренням, Натаніель накульгуючи попрямував до сходів. Ханна стрибнула Ремі на спину. Медді Мей бігла попереду, розвіваючи блакитну спідницю.

Позаду нас здіймалася хмара привидів, розтягуючись, щоб заповнити обриси горища. Я не могла бачити місіс Дайнхарт. Але я відчувала її запах. І чула її пронизливий крик: "Ні! Залишайся! Там для тебе нічого немає!"

Її голос слідував за нами вниз по темних сходах, як нависла загроза. Ми бігли так швидко, як тільки могли, не наважуючись озирнутися.

Ми вирішили жити. Тепер треба було з'ясувати, як саме.

При слабкому світлі телефону Ханни ми побачили, що тіло Кензі зникло з коридору за дверима на горище. Сокира лежала на землі там, де її викинув Натаніель. Ремі схопила її і тут же ледь не впустила, бо зашипіла від болю. Затиснувши подушечку великого пальця між губами, вона смоктала невидиму рану.

"О, чорт", – сказала вона. "У мене бісова скалка, ти можеш в це повірити?"

Натаніель, Ханна і я витріщилися на неї в кровоточивій, порушеній тиші. Ремі стиснула зуби в приниженій гримасі.

Медді Мей поплескала її по плечу. "Все гаразд, Рем. У мене є пінцет у косметичці".

Ми повернулися тим самим шляхом, яким прийшли, коридором до вбиральні. Мотузка залишалася прив'язаною між двома дверними ручками. Із замкненої спальні одержимих не долиняло жодних звуків, які б свідчили про те, що вони намагаються втекти чи переслідують нас.

"Це тільки мені здається, чи будинок освітлює нас світлом?" запитала Ханна.

"Не тільки тобі", – відповіла я. "Запам'ятай: Щоб не допустити привидів у свій мозок, тобі потрібно триматися за щось обнадійливе".

"Я обов'язково напишу в *"Спостереження за привидами"* і попрошу їх додати четверте правило", – сказала Ремі.

"Це правило Пітера Пена", – сказала Медді Мей. "Думай про щось приємне".

"Точно. Але замість польоту ми повинні нікого не вбивати", – сказав Натаніель.

"А що, якщо петлі вниз – це спосіб змусити людей відчувати безнадію?" запитала Ханна. "Якщо тобі доводиться прикидатися мертвим достатньо разів, ти здаєшся і справді помираєш. Як це сталося з драматичним гуртком".

"Що ти маєш на увазі? Що сталося з драматичним гуртком?" запитала Медді Мей.

Ханна застигла, нервово озирнувшись на всіх нас, а потім завагалася, щоб відповісти: "О. Гм. Вони знепритомніли на кухні після того, як випили дуже старого вина... яке могло бути отруєне?"

"Що?" Медді Мей задихалася, повертаючись до мене і Ремі. "Чому ви мені не сказали? Кітон був з ними?"

"Ми були трохи зайняті, Медс", – сказала Ремі. "До того ж, ми думали, що Кітон тобі більше не подобається..."

Медді Мей побігла вниз по сходах. Ми намагалися не відставати від неї, намагаючись наздогнати її і попередити про решту жахів вечірки, які вона пропустила. Але вона відмовлялася слухати і сповільнюватися, поки не добігла до кухні.

Драмгурток лежав там, де ми його залишили, на кухонній підлозі, в оточенні битого скла і бризок кривавого вина. Капельюха не було, ймовірно, він все ще застряг у головній спальні з іншими одержимими.

"Ні, ні, ні. Прокинься. Ти просто маленький божевільний, давай". Медді Мей опустилася на коліна біля Кітона, блідий шифон її спідниці ввібрав вино на підлозі і став фіолетовим від синців. Вона підхопила Кітона за м'які плечі і пригорнула до себе. В її очах блищали сльози, коли вона гладила світле волосся свого Ромео.

"Я поцілую твої губи. Можливо, отрута ще висить на них", – процитувала вона.

Натаніель, похитуючись, увійшов у двері, зігнувшись вдвоє від болю та огиди. "Тьху! Не цілуй труп!"

Медді Мей не прислухалася до його застереження. Вона нахилилася і притиснулася губами до губ Кітона.

"Твої губи теплі", – процитував Кітон, його голос був слабким. Його сонні очі розплющилися. "Вибач. Це твоя репліка."

"О, Кітс!" Медді Мей раділа, плакала і сміялася, засипаючи його щоки і чоло поцілунками. "Я так боялася, що ти зіграєш п'яту дію, сцену три-два!"

"Отруює?" Він хихикнув, простягнувши руку, щоб поцілувати її в вигин щоки. "Тоді я ніколи більше не зможу поцілувати свого ангела Медді Мей".

Він підняв голову і впіймав її рот у ще один, глибший поцілунок. Вони притиснулися одне до одного так міцно, що кінчики їхніх пальців побіліли. Незабаром вони вдвох каталися по мокрій підлозі, енергійно цілуючись.

"Ха. То він їй справді подобається", – пробурмотіла мені Ремі.

"Їй щось у ньому подобається", – відповіла я.

"Поверни мені мій гріх", – застогнала Медді Мей в рот Кітона.

Театральні діти. Такі збуджені. Такі боязкі.

Намагаючись залишити їх наодинці (і приглушити мокрий звук їхніх поцілунків), я повернулася до Ремі, Нейта і Ханни, які юрилися в дверях.

"Гаразд, петлі, очевидно, можна перервати", – сказала я. – "Тепер нам потрібно знайти спосіб розбудити всіх інших. Бажано без необхідності цілуватися з усіма. І ми повинні переконатися, що ніхто більше не зайде в цей будинок. Ніколи більше. Ви ж бачили, скільки тут привидів. Сотні людей тут померли. І люди будуть повертатися. Якщо ми їх не зупинимо".

Я подумала про своїх батьків, які захочуть зайти, щоб зняти заміри для нових вікон або викликати підрядників, щоб залатати дірки в стінах підвалу і протікання на кухні. Зрештою, їх би прийняв будинок. Місіс Дайнхарт потрібно було лише достатньо часу, щоб забрати у них надію. Тоді вони помруть. А якщо не вони, то наступна група людей, які шукатимуть ідеальне місце для вечірки. Або укриття від хуртовини. Або тепле місце для ночівлі.

Ми не могли дозволити, щоб маєток прийняв ще когось.

"Давай до біса розвалимо це місце", – сказала Ремі. "Ніхто не зможе тут жити, якщо ми зруйнуємо його більше, ніж батьки Арден зможуть виправити новою фарбою і квітами".

"Так!" сказала я. "Ми повинні переконатися, що єдиним варіантом, який залишиться, буде знесення будинку".

Я знала, що погоджуючись на це, я офіційно відмовляюся від своєї мрії. Не лише свою мрію, а й мрії моїх батьків. Ніхто ніколи не відреставрує Маєток Дайнхартів. Ніхто ніколи не продасть його. І я б ніколи не побачила Віндзорський коледж і не провела б десять років, навчаючись, щоб стати доктором Арден Лозано Флек.

Але якщо тут більше ніхто не помре, це було б варте жертви. Ніхто ніколи не виходив звідси, не пожертвувавши чимось.

"Як ви думаєте, чи можна взагалі зруйнувати маєток?" запитала Ханна.

"Ми знаємо, що його не можна спалити", – відповів Натаніель. "Кривавий дощ".

"Вогонь – не єдиний спосіб зруйнувати будинок", – сказала я. "Є багато речей, які роблять будинок непридатним для життя. Структурні пошкодження, терміти, чорна пліснява. Метамфетамінові лабораторії залишають після себе токсичні випари".

"Ти пропонуєш нам повернутися, щоб варити мет?" саркастично запитав Натаніель. Піт виступив на його лобі, коли він намагався втримати живіт закритим і одночасно виконати свій "ну, насправді". "Це твій новий кар'єрний план?"

"Б'юся об заклад, ми могли б купити купу термітів в Інтернеті", – сказала Ремі. "Просто випустити їх на ганок".

Я похитала головою. "Терміти займуть занадто багато часу. Інспектор повинен буде прийти, щоб підтвердити, що пошкодження досить серйозні. Він має бути безперечно зруйнований. Ми повинні бути впевнені, що будемо останніми людьми, які коли-небудь ступали сюди".

"Будинок може змусити мертві тіла зникати", – сказала Ханна. "А чому б не сказати, що він не може полагодити все, що ми зламаємо?"

"Тому що він не безпомилковий", – сказала я. "Не можна сказати, що це місце ідеальне. Є речі, які з ним не в порядку. Привиди можуть утримувати вікна від розбиття і гасити вогонь кров'ю, але ми бачили кімнати, які перебувають у поганому стані. Подивіться навколо. Ця кухня огидна!"

Я показала жестом на іржаву плиту та старі прилавки навколо нас. Цвіль на стінах і вибілені на сонці підлоги. Це була єдина кімната в будинку, яка виглядала по-справжньому занедбаною, ніби навіть привиди уникали її. Та й навіщо привидам залишати в підвалі вогнище, повне напівзгорілих творів мистецтва та зброї? Чому б не зникнути так само, як вони зачистили порохову кімнату?

"Привиди можуть робити все, окрім того, щоб полагодити кілька протікаючих труб?" – сказала вона. "Може, у них немає гайкового ключа".

"Пошкодження від води", – сказав Натаніель. Він стиснув кулак, а потім притиснув його до рота, погано стримуючи своє хвилювання. "Хіба ніхто з вас не чув про "Хейнт Блю"?"

"Ні", – відповіла Ханна.

"Ні", – сказала Ремі.

"Так", – сказала я. "Звісно. Це блідо–блакитний колір, яким люди фарбують дахи критих веранд. Схоже на небо. Мої батьки клянуться, що це дуже гарний колір. А ще для того, щоб висаджувати квіти, які зів'януть, щойно будинок продадуть".

"Галантно–блакитний не схожий на небо. Він схожий на *воду*", – пояснює Натаніель. "Це традиція гулла. Це для того, щоб тримати привидів подалі від твого будинку". Він чекав на реакцію, якої не було. Роздратовано закотивши очі, він додав: "Тому що привиди не можуть перетнути проточну воду".

"Не можуть?" перепитала я.

Після того, що я побачила тієї ночі, я не була впевнена, що готова недооцінювати те, на що здатні привиди. Вони могли опановувати цілі кімнати людей, перетворювати звичайних старшокласників на вбивць, забирати душі, залишаючи тіла в русі, керувати дверима, світлом і формою маєтку. Чому вода може їх сповільнити?

"Подумай про це", – сказав Натаніель. "У маєтку навіть не використовують воду для гасіння пожеж. Це не означає, що він не має доступу до води. Ми бачили труби в підвалі. Туалети змивають воду. Тут є вода, але привиди її не використовують".

"Ти знав про це весь цей час?" звинувачувально запитала Ремі.

"Я багато чого знаю!" вигукнув Натаніель. Він спробував підняти руки на знак покори, але знову нахилився, щоб схопитися за живіт.

"Пошкодження від води зруйнує будинок. Якщо води буде достатньо", – сказала я.

Я бачила, як мої батьки виїжджали з багатьох будинків, які сильно постраждали від води. Навіть в одній кімнаті вікно, що протікає, могло спричинити тріщини в стінах і підлозі та призвести до появи плісняви. Невиправлені пошкодження від води могли зануритися в каркас будинку і зруйнувати сам скелет будинку. Якщо привиди не можуть перетинати проточну воду, вони не зможуть зупинити руйнування будинку під час внутрішньої повені.

Це була наша найкраща надія зупинити маєток.

"Скільки тут ванних кімнат?" запитала Ремі.

"Дев'ять", – відповіла я.

На кухонній підлозі решта членів драмгуртка повільно приходили до тями, потягувалися, наспівували і вже шукали ще одну пляшку вина.

Перш ніж вони встигли почати грати в імпровізовану гру (або приєднатися до публічної демонстрації Медді Мей і Кітона, які займалися сухим сексом), я запитала: "Агов, хто–небудь з вас хоче допомогти розбити якесь лайно?".

"Яке лайно?" – запитав Очкарик.

"Все. Почніть з раковини."

Один із санвузлів був уже переповнений. Хтось намагався змити шматок торта (виделкою), і старовинний унітаз не витримав спеки. Я відкрила крани на раковині і в душі, а потім відірвала ручки. Просто щоб бути впевненою.

Я промила рани так добре, як могла, перш ніж перев'язати їх залишками імпровізованих бинтів для штор. Кров і оксамит злилися воєдино, липучки туго затягнулися, тож незалежно від того, чи був це найгігієнічніший варіант чи ні, він точно був ефективним.

Я простежила, як вода витікала з ванної кімнати, як вона повзла коридором до їдальні, де Кензі розігрувала пантоміму з купою людей (яким пощастило більше, ніж нам з Натаніелем). Коли вода прослизнула між їхніми тілами, кожна людина на підлозі заворушилася і прокинулася. Тримаючись за голови і дивлячись вниз на шоколадну глазур, розмазану по одягу, вони виглядали такими ж розгубленими і дезорієнтованими, як і драматичний гурток.

Ремі, Медді Мей, Ханна і Натаніель розбіглися, щоб набрати якомога більше води. Вдалині я чула бурмотіння інших людей, які прокидалися, коли бальний зал і більярдну почало затоплювати. Крім того, в підвалі метал брязкав об метал, а вода з шипінням витікала з труб.

Це працювало.

Холодний вітер пронизував маєток, коли привиди шукали, куди подітися. Електрика стрибала, змушуючи світло то вмикатися, то вимикатися. Якщо будинок міг влаштувати істерику, то Маєток Дайнхартів робив це якнайкраще.

"Що це?" – запитав хтось, вказуючи на стіну, куди намагалися проштовхнутися руки привида.

Я жбурнула в руки пляшку яскраво-синього вина "Кюрасао". Пляшка розлетілася вщент, розкидавши на всі боки уламки скла і синьо-малинові краплі.

"До біса цю вечірку!" крикнула я. "Давайте розірвемо це місце на шматки!"

На щастя, ніхто в їдальні не поставив це під сумнів. Або згадав, що це, власне, *моя* вечірка. Це було так легко, що я замислилася, чи всі просто хотіли позбутися тривожного відчуття володіння, чи вони весь цей час чекали, щоб зруйнувати будинок.

Можливо, все, що потрібно для бунту, – це щоб хтось запропонував це зробити.

Пляшки були розбиті. Стіл був перевернутий. Залишки щасливого випускного торта Шона розбилися об вікно, глазур стікала патьоками.

Я штовхала порцелянову шафу неушкодженим плечем, поки вона не перекинулася. Акварельні тарілки розлетілися, як черстві рисові коржі. Я посміхнулася.

У коридорі примарна кров стікала по стінах, шукаючи внутрішні рани для загоєння. Жодна з них не торкнулася води, що почала підніматися біля моїх ніг. Жодної краплі. Привиди виштовхувалися з кожної сухої поверхні. Хапаючи руки проникали крізь стіни. Безликі обличчя беззвучно кричали під стелею.

Ніхто не помічав. Вірніше, ніхто не *хотів* помічати. Життя в запереченні привидів означало, що вони можуть бути зайняті, бігаючи з кімнати в кімнату, сміючись і верещачи від захвату, розриваючи будинок на шматки. Будинок був какофонічним від руйнувань.

Я піднялася на другий поверх проти течії. Червона килимова доріжка хлюпала під ногами. Деякі частини підлоги були вже настільки просякнуті водою, що нитки килима плавали, як водорості.

Натаніель стояв біля головної спальні з сокирою, перекинutoю через плече. Він дивився на мотузку, натягнуту між двома дверима. Усередині спальні руки стукали у двері, благаючи, щоб їх випустили. Вода хлюпотіла на порозі, намагаючись знайти шлях до кімнати.

Я ковтнула, думаючи про одержимих. Кензі з ножем для торта. Маніакальний сміх Октавіо. Вони лише розігравали сценарії, так само, як і всі інші. За винятком того, що їхні ролі були гірші, ніж прикидатися мертвими.

Ми не могли залишити їх у пастці, якщо був шанс на порятунок.

"Вода розбудила всіх інших", – сказав Натаніель. Він подивився на мене, його обличчя не можна було прочитати.

"Ти хочеш їм допомогти?" запитала я, здивована такою нехарактерною для нього самовідданістю. "А якщо тебе знову поранять? Або ще гірше?"

"Це, мабуть, краще, ніж знати, що ми залишили їх помирати", – відповів він.

Я глибоко вдихнула, а потім кивнула. "Зроби це."

Він опустил сокиру на мотузку. Вона легко розплуталася, розпадаючись на сорочки та шарфи, які відлетіли від нас. Нейт відступив назад.

"Вперед", – сказав він, рухаючись до дверної ручки. Для більшого ефекту він тримав кулак у рані на животі.

Це був Натаніель Грем, якого я знала і ледь терпіла.

Я відчинила двері і відскочила назад, очікуючи спалаху ножа чи струн піаніно. Натомість настала тиша, за винятком дзюрчання води, що проливалася в кімнату. Потім чиясь рука вхопилася за дверну раму. Октавіо висунув голову в коридор.

"Вечірка закінчилася?" – запитав він. Його голос був м'яким і тремтливим.

"Закінчується", – відповіла я.

У дверях з'явився один з привидів простирадла, який тремтів, коли краплі води капали з подолу її закривавленої тканини.

"Здається, я втратила свідомість", – сказала вона.

Я згадала нове правило номер чотири. *Надія*. Колишні одержимі потребували надії більше, ніж будь-хто інший на вечірці. Не схоже було, що вони пам'ятають, що примари змусили їх робити, але якби й пам'ятали, то,

напевно, було б важко втримати щасливу думку досить довго, щоб мати хоч якийсь шанс вибратися звідси. Їм потрібно було за щось триматися.

Тому я збрехала.

"Скоріше відключилася, дівчинко", – виправила я із занадто гучним, занадто нахабним сміхом, який жодним чином не належав мені. "Ви, хлопці, грали в "Поцілунок або постріл" з "Еверкліром"? Це було так брудно!"

Натаніель з жахом подивився на мене, намагаючись не відставати від доброї брехні. "О, так. Наче всі забули, як бути. Ви, друзі, теж потрапили на ту танцювальну вечірку?"

"О, так", – відповів інший привид з простирадла. Закривавлене простирадло зісковзнуло з неї, залишивши тільки нерухоме волосся. "Я пам'ятаю, що багато танцювала".

"І багато пила", – сказав Капелюшник.

"Це ж вечірка", – яскраво сказала я. "Ти розважалася".

Татування, намальовані на руці Мейза, були наполовину змиті, просочуючись фіолетово-чорним кольором на кінчиках пальців. Їхні брови були насуплені, коли вони ламали голову над тим, чого не могли знайти. "Яра. Щось сталося з Ярою?"

"Вона пішла", – сказала я, затинаячись. Я не могла просто так сказати, що її вбили привиди, але я також не хотіла, щоб Мейз пішов її шукати. "Вона пішла з вечірки з Таннером Грантом".

"Ох." Мейз кивнув, навіть коли вони дивилися на мене з розгубленістю і недовірою. "Вона завжди говорила про те, що він був її першим хлопцем. Вона носила шматочок аметисту, який він їй подарував".

Всі колишні одержимі повернулися вниз, не озираючись. Окрім Кензі Салліван. Вона залишилася в кімнаті сама. Вона була мокра з ніг до голови. Її одяг прилип до неї, як зморщена плоть.

"Кензі", – сказала я. "Пора йти. Вечірка закінчилася".

"Я не піду", – сказала вона. Вона втупилася в щілину між розірваними шпалерами, ніби чула щось усередині. *Поклик порожнечі*, як називала це місіс Дайнхарт. Як це звучало для Кензі? "Для мене там нічого немає".

"Там все твоє життя", – сказала я. Я зробила невпевнений крок через поріг, слідуючи за потоком води в кімнату. "Усе, що буде після школи. Має бути щось, на що ти з нетерпінням чекаєш. Щось, заради чого варто жити".

За мокрими пасмами волосся очі Кензі перекинулися на мене. Її погляд більше не був порожнім. Те, що змусило її вдарити ножом мене і Натаніеля, а також багатьох інших людей, зникло. Але вона все ще була сама не своя. Тієї дівчини, яка виголошувала промови від студентської ради на благодійних вечорах і розважала вечірку історіями про маршируючий оркестр, теж не було. Цю Кензі переслідували привиди.

"Я намагалася вбивати людей", – казала вона. "Я намагалася вбити тебе".

Моя думка повернулася до ножа в її руці. До того, як метал виблискував у слабкому світлі. Пекучий біль, який продовжував пульсувати в такт з моїм адреналіновим серцем. Я відігнала думки.

"Це була не ти. Ти була одержима".

"Це була я", – наполягала вона. "Ти намагалася когось вбити сьогодні вночі?"

"Ні, чорт забирай, ні", – сказав Натаніель, вийшовши в коридор.

Я подивилася на нього через плече. "А як же допомога?"

"Я не можу жити серед людей, яких намагалася вбити", – сказала Кензі, повільно, наче промовляла формулу. "І я не можу жити з усвідомленням того, що намагалася вбити людей".

Я повернулася якраз вчасно, щоб побачити, як вона зробила крок назад. У прірву. Я побігла до розколу в стіні, кричачи: "Кензі! Ні!"

Але було надто пізно. Вода ще не піднялася достатньо високо. Будинок ще міг вилікувати стіни. Шпалери з'єдналися між собою, як клітини епідермісу, що загоюють незначний поріз.

Запечатуючи Кензі Салліван у стінах Маєтку Дайнхартів.

Ніяке дряпання по стінах не могло звільнити Кензі. Зрештою, руки привида почали відштовхуватися від моїх рук, погрожуючи затягнути і мене. Стеля почала опускатися до мене. Натаніель нарешті витягнув мене з кімнати, навіть коли я кричала ім'я Кензі.

"Відпусти її", – сказав він мені. "Вона зробила свій вибір".

Нам довелося перевірити решту ванних кімнат нагорі. Кожна з них вивергала воду з максимальною потужністю. Навіть якщо ми не говорили про це, люди зрозуміли, що ми маємо намір затопити це місце. Туалети та раковини були розбиті на друзки. Зливи у ваннах були забиті шторами і туалетним папером. Вода текла.

Останньою ми перевірили вбиральню. Вона була порожня. Все, що ми принесли з собою (косметика Медді Мей, додаткові сукні, мій рюкзак), зникло. Як і ваза з грошиками. П'ятнадцять тисяч доларів, з'їдені будинком. Я пожертвувала своїм майбутнім, щоб вижити. Маєток подбав про те, щоб я не могла передумати.

Я опинилася в такій же пастці в Бактауні, як і Кензі в цьому будинку.

Біла вода мчала вниз по подвійних сходах, штовхаючи нас назустріч припливу першого поверху. Звук води, що вливалася в кожную кімнату (і виходила з неї), був громоподібним, майже перекриваючи шум відвідувачів вечірки, які ламали все, що могли знайти. Гуркіт заповнював мої вуха, як білий шум.

Ханна і Ремі вискочили в коридор, обійнявши одна одну за талію, крокуючи в ногу, як на перегонах на трьох ногах. Вони були мокрі і чистіші, ніж були за кілька годин. Кров вимилася з волосся Ханни, і воно знову стало пастельно-лавандового відтінку від голови до пахв.

Нерівний чубчик Ремі був приліплений до чола. Вона все одно махнула на нього рукою. "Ми розбили труби в підвалі", – сказала вона. "Навіть якщо хтось спробує зайти і перекрити воду, йому доведеться пірнати з аквалангом і шукати нову ручку для запірного клапана".

"Чудово", – сказала я.

"Ось ви де!" сказала Медді Мей, підстрибуючи до нас. Її обличчя було розчервонілим, а сукня просякнута водою і вином. Вони з Кітоном переплелися мізинцями, і це було якось більш тривожно, ніж спостерігати, як вони смочуть один одного язика на кухні.

"Всі стали зовсім здичавілими", – сказала вона. "Я бачила, як хтось бив ногою у вікно, аж скло тріснуло".

"Стривай, хтось розбив вікно?" запитала я.

Медді Мей насупилася на мене. "Не можна казати людям руйнувати будинок, а потім засмучуватися, коли вони це роблять, Арді".

"Ні, це *чудова* новина!" сказала я. Надія в моїх грудях горіла гарячим полум'ям. *Що, якщо це спрацює? Що, якщо це вже працює?* З'явився шанс, що більше нікому не доведеться тут помирати. "Якщо вікна розбиваються, ми, можливо, зможемо вивести всіх назовні".

"Це було під питанням раніше?" запитав Кітон.

"Тихіше, солоденький", – сказала Медді Мей і поцілувала його в ніс.

"Але як ви закінчуєте вечірку?" запитала я групу. Я бувала лише на вечірках, де в кінці під'їжджали батьки і змушували всіх розходитися. Вечірка без нагляду могла тривати нескінченно довго (особливо, якщо місіс Дайнхарт мала що сказати з цього приводу). "Ми повинні вивести всіх. Ніяких відстаючих".

"Без проблем. Я зроблю це", – сказала Ремі. Вона простягнула руку до Натаніеля. "Лосячі сліди".

"Це не те безпечне слово, яке працює..."

Ремі махнула на нього рукою.

Він неохоче віддав сокиру.

Ремі прочистила горло і сплюнула у воду.

"Тьху, Рем." Я відсахнулася. "Це так не гігієнічно."

"У декого з нас тут відкриті рани", – сказав Натаніель.

"Чому ви двоє так сильно кровоточите?" запитав Кітон, дивлячись на мене і Натаніеля в наших закривавлених сорочках.

"КОПИ!" Ремі заревіла так голосно, як тільки могла. Б'ючи сокирою по стінах, вона бігала по коридору, вигукуючи: "Всі тікайте! Копи їдуть!"

Мабуть, це була спільна надія всіх на втечу, яка врешті-решт розбила вікна. Одне з величезних вікон у бальній залі вилетіло, і разом з ним люди щодуху побігли з маєтку.

"Тобі теж треба йти, Кітс", – сказала Медді Мей.

"Чому?" – запитав він. "Тут справді поліція?"

Медді Мей взяла його за обличчя і міцно поцілувала. "Розлука – це така солодка печаль. Тому я прощаюся з тобою до ранку. Напиши мені пізніше".

"Напишу", – відповів він, надто захоплений, щоб запитувати її. Помахавши нам усім рукою, він побіг коридором і зник у бальній залі.

Медді Мей, Ремі, Ханна, Натаніель і я знову залишилися наодинці під другим поверхом. Згори лилася вода в простирадлах і падала на нас, здіймаючи тонкий туман.

"Отже...", – сказала Ханна. "Що тепер? Ми не можемо вдавати, що нічого не сталося".

"Ми повинні", – сказала я. "Чутки – частина того, що всіх вбило. Чим більше людей цікавляться будинком, тим більше вони хочуть прийти і побачити на власні очі, що сталося".

"Люди будуть шукати Таннера, Яру і Кензі", – сказав Натаніель. "Вони не можуть просто зникнути. Це викликає більше запитань".

"Більше запитань – більше чуток", – сказала Ремі.

Вони мали рацію. Але будь-яке розслідування в маєтку не дасть відповідей. Ніхто не знайде мертвих. Вони помруть самі. Не було жодного

доказу, що тут коли–небудь був хтось, окрім нас. І єдиним доказом того, що ми тут були, було руйнування.

"Ми змінимо історію", – сказала я. "Вони втрюх пішли рано. Щоб піти на іншу випускню вечірку, про яку ніхто з нас не був достатньо крутим, щоб знати".

"Правдоподібно", – погодився Натаніель. "Для стороннього спостерігача, я маю на увазі. Якби була інша випускна вечірка, я б отримав запрошення".

Ремі зітхнула. "Якщо я маю прикидатися некрутою, щоб врятувати життя будь–кому, хто прийде сюди шукати, то так тому і бути. Але це вже занадто. Всі знають, що я чемпіон з пивного понгу".

"Тоді, можливо, вони не запросили тебе, бо заздрили", – сказала Медді Мей.

"Безумовно, так", – відповіла Ремі з посмішкою.

"Гаразд", – сказала Ханна. "Ходімо через вікно".

Всі почали рухатися вниз по коридору. Крім мене. Я стояла, дозволивши воді плескатися по моїх гомілках.

"Арден?" Ремі оглянулася на мене.

"Я не можу піти, поки не буду знати, що всі вийшли", – сказала я. "Я не можу нікого залишити".

Когось іншого. Я подумала про Кензі, що йде в безодню, про Таннера і Яру, яких поглинули привиди. *Я не могла* допустити, щоб хтось ще загинув тут.

"Подивись на свою руку! Поглянь на своє плече!" сказала Медді Мей. "Тобі треба в лікарню!"

"Я піду", – сказала я. "Після того, як дізнаюся, що всі інші в безпеці. Але це я почала. Я вкрала ключ. Я впустила всіх".

"Це була моя ідея влаштувати вечірку", – запротестувала Медді Мей.

"Ми всі залишимося", – сказала Ремі.

"Ні", – твердо сказала я. Я вказала на Ханну і Натаніеля. "Вам обом потрібно в лікарню. негайно. Вийдіть через вікно бальної зали, як і всі інші. Спустіться вниз з іншого боку пагорба. До заправки. По дорозі викличте швидку. Скажіть, що на вас напали, а Ханна пошкодила щиколотку, намагаючись побігти за допомогою".

Натаніель насміхався. "Ми не можемо залишити тебе тут".

"Якщо вода підніметься набагато вище, ти можеш підхопити некротичний фасцит, вібріоз або сепсис", – сказала я.

"Ти теж можеш!" заперечив Натаніель.

Я не зрушила з місця. "Побачимося в лікарні. *Після того, як переконаюся, що ми нікого не залишили*".

"Тобі краще", – сказала Ханна. "Тебе порізали більше, ніж Натаніеля".

"Але ми всі можемо погодитися, що мене поранили *сильніше*, так?" запитав Нейт. "Найгірше?"

"Ти, безумовно, найгірше, Нейте", – сказала я.

Він розплився в усмішці, випустивши назовні одну зі своїх ямочок. "Побачимося в лікарні, док. І більше не влаштовуй вечірок. Вони не для тебе."

"Прийму до відома", – сказала я.

Ханна поцілувала Ремі на прощання. Потім вони з Нейтом попрямували до бальної зали.

Медді Мей, Ремі і я зробили останню перевірку будинку. У деяких кімнатах вода стояла так високо, що я не змогла б потрапити туди, не поплававши. Не знаючи, що ховається під водою, ми вирішили зробити чисто візуальну перевірку.

Будинок почав скрипіти і стогнати навколо нас. Я уявила, як вода проникає в кожен щілину, заповнює дерев'яний каркас і проривається крізь зовнішню цеглу. Швидше за все, верхні поверхи стануть настільки важкими, що впадуть на перший поверх. Ми повинні були піти до того, як це станеться.

"Гаразд", – сказала я. "Гадаю, це всі".

"Майже", – сказала Ремі.

"Майже?" повторила я.

Вона жестом вказала на фойє. "Вона все ще тут".

У фойє на підлозі сиділо тіло, згорнувшись калачиком на підставці для парасольок. Клер, здавалося, не помічала, що сидить у все більшій кількості води. Це надавало їй вигляду людини, яка занадто рано залізла у ванну. В одній руці вона стискала єдиний ключ від будинку на хлюпаючому жаб'ячому брелоку. Вона байдикувала, вдивляючись у стіну. **ЗАЛИШАЙСЯ, ЗАЛИШАЙСЯ, ЗАЛИШАЙСЯ.**

"Будинок з'їв його, чи не так?" – запитала вона, не піднімаючи очей. "Таннера."

"Так", – сказала я. "З'їв".

Зітхнувши, вона змахнула сльозу тильною стороною зап'ястя. "Мої подруги казали мені не зустрічатися з ним. Сказали, що він мені не підходить. Я думала, що вони заздрять, бо він був старшокласником".

Я моргнула. "А ти не випускниця? Що ти робиш на випускному вечорі?"

"Таннер запросив мене", – сказала вона. "Я на другому курсі. Ну. Майже другокурсниця."

Таннер Грант зустрічався з першокурсницею, що за довбаний виродок, подумала я. Я не сказала цього вголос. Він вже був мертвий. Мені не доведеться плювати на його могилу.

"Вибач, що подряпала тебе", – сказала Клер. "Я просто хотіла піти додому".

"Все гаразд", – відповіла я. "Це не найгірше, що сталося сьогодні ввечері. У тебе є щось, на що ти з нетерпінням чекаєш?"

Вона перестала дряпати стіну. Її пальці обхопили брелок-жабу і стиснули його.

"Моя сім'я, можливо, завтра поїде на річку", – сказала вона. "Мама збиралася зробити один великий бутерброд, щоб ми всі могли його розділити".

"Звучить чудово", – сказала я.

"Так", – погодилася вона. "Так і є".

Я простягнула руку і допомогла їй встати. Ремі та Медді Мей приєдналися до нас у коридорі. Ми вчотирьох дивилися на двері.

Я почала тягнутися до ручки.

"Зачекай", – сказала Ремі. Вона встромила сокиру в стіну, поруч із маленьким дзеркалом.

"Ніяких сувенірів", – сказала вона. "Історія помре з нами".

Ми всі подивилися одна на одну, це був момент спільного очікування.

Я відчинила двері.

Вода вилилася на ганок, вказуючи нам шлях. Двері грюкнули, ніби радіючи, що позбулися нас. Я пошукала в кишенях і знайшла ключ. Клацнув мертвий засув. Я дозволила ключу впасти в одну з численних дірок на ганку. Він зник з поля зору, сподіваючись, що занурився у свіжу багнюку, яку здійняла бурхлива вода.

Зовнішнє повітря було свіжим і теплим, пахло польовими квітами і сухою травою. Вивіска маминого і татового будинку гойдалася на вітрі. "СКОРО БУДЕМО". Я зірвала її і відкинула вбік. Вона зникла в заростях трави.

Ми почали спускатися з пагорба, накульгуючи до вогнів міста.

Маєток не міг нічого зробити, окрім як спостерігати.

[Будемо вдячні вам за відгук до книги](#)

Ця книга (щасливе число сім) не була б можливою без наступних людей:

Кейт Фаррелл, мого редактора у видавництві Holt, яка кинула мені виклик і надихнула написати щось однаково веселе і страшне. Разом ми знайшли межу того, скільки людей може померти в книзі, і при цьому вона все ще залишатиметься комедією. Дякую, що врятувала життя Медді Мей.

Лора Зац, мій агент. З десятою річницею, Заці. Так багато наших мрій здійснилося за перші десять років. Не можу дочекатися, щоб побачити, що приготували наступні десять!

Моя партнерка Ерін, яка завжди була моєю найбільшою прихильницею і змінила моє життя в найкращих сенсах, але особливо, вирішивши заглибитися в фільми жахів, що змінило хід моєї кар'єри. Хто знав, що ми виростемо хоробрими?

Телор Кей Меджіа та Кейсі Гіллі, дві авторки, яких я обожаю і якими захоплююся, і які надихають мене писати найбожевільніше лайно, яке я тільки можу придумати.

Моєму редактору Еріці Фергюсон та головному редактору Олексію Есікоффу, які рятували мене від різних незручностей.

Мег Сейр за найкрутіший дизайн обкладинки та ілюстрації.

Команді Henry Holt/Macmillan: Енн Марі Вонг, Моллі Елліс, Александра Квілл, Еліс Віллалобос і Грейс Тайлер.

Комітет Майкла Л. Прінца 2023 року: Валері Девіс, Аріель Бердофф, Л. Батлер, Аманда Корделіскі, Кейтлін Маліксі, Емілі Міллз, Калі Олсон і Кім Даре. Писати книжку, щойно отримавши нагороду всього життя, – це божевілля. Хороші проблеми. Дякую, дякую назавжди.

Мої сім'ї: Андерсону, Сан–Хуану і Гарбор за їхню любов і підтримку.

І, нарешті, всім дітям, які застрягли в передмісті, тому що відчували, що хтось повинен залишитися і намагатися зробити речі кращими. Іноді здається, що ти єдиний, хто не в місті, але передмістя потребує твого голосу, твого погляду і твого мистецтва. Не дозволяйте їм витіснити вас. Не дозволяйте їм змусити вас замовкнути. Не втрачайте надію на кращий, безпечніший, інклюзивний світ.

3MICT

1.....	8
2.....	12
3.....	16
4.....	22
5.....	29
6.....	35
7.....	40
8.....	45
9.....	50
10.....	54
11.....	61
12.....	68
13.....	75
14.....	83
15.....	88
16.....	94
17.....	100
18.....	107
19.....	114
20.....	124
21.....	128
22.....	133
23.....	140
24.....	144
25.....	147
26.....	154
27.....	158
28.....	162